KARA BÜYÜCÜ SERİSİ

BÜYÜCÜLER LONCASI

TANIŞMA

Trudi canavaN

KARA BÜYÜCÜ SERİSİ

BÜYÜCÜLER LONCASI

TANIŞMA

Trudi canavaN

BÜYÜCÜLER LONCASI
TANIŞMA

KARA BÜYÜCÜ SERİSİ

- 2. KİTAP -

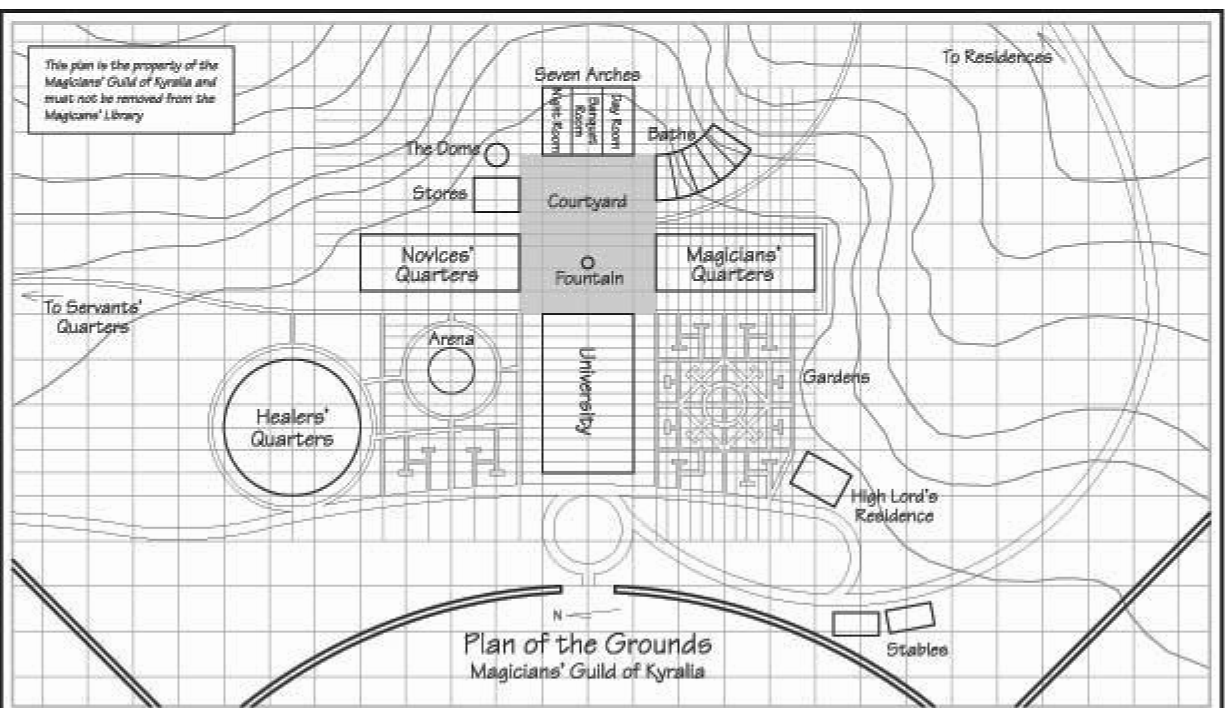
TRUDI CANAVAN

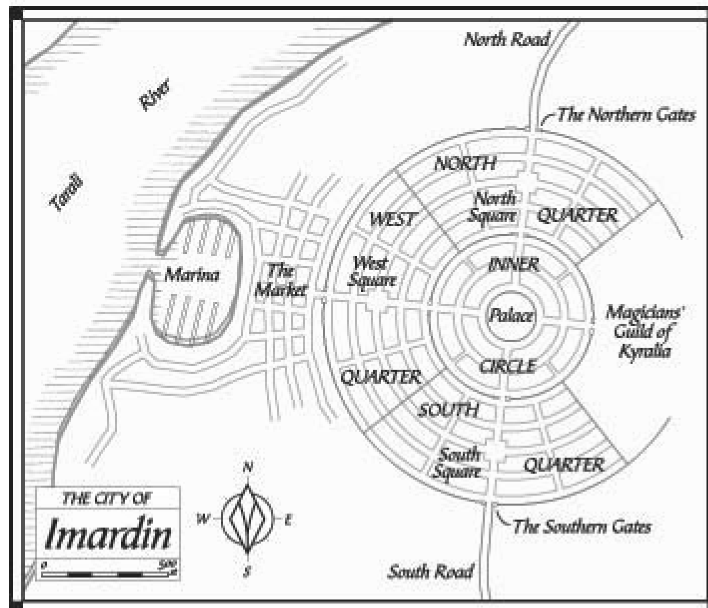
Çeviri: Gürkan Genç

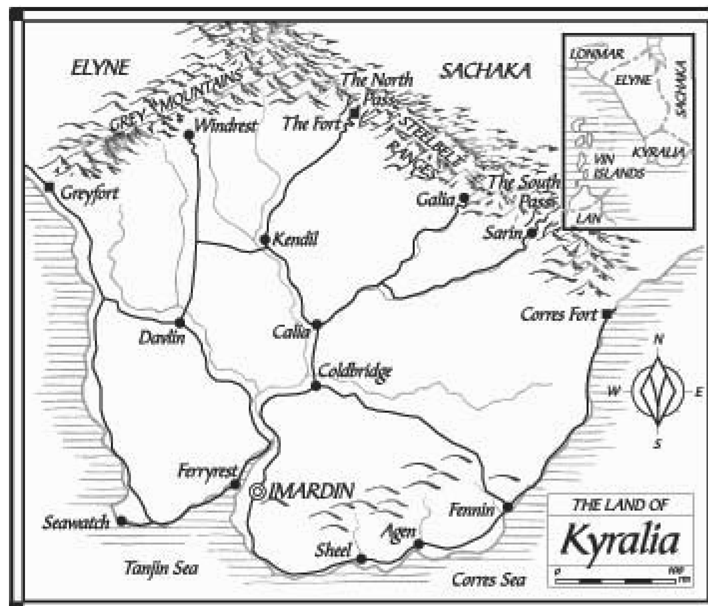

TRUDI CANAVAN

1969 yılında Avustralya'nın Melbourne şehrinde doğdu. Küçük yaşta çizime ve edebiyata merak sardı. Genellikle var olmayan şeyler hakkında hikâyeler yazmaktan hoşlanır. Melbourne'da ormanlık bir alan içinde küçük bir evde yaşamaktadır. Avustralya'nın fantastik kurgu ve bilimkurgu dergisi Aurealis'de tasarım ve dizayn yapmaktadır.

This plan is the property of the Magicians' Guild of Kyralia and must not be removed from the Magicans' Library
Seven Arches
Night Room
Banquet Room
Day Room
Baths
The Dome
Stores
Courtyard
Fountain
Novices' Quarters
Magicians' Quarters
To Servants' Quarters
Arena
University
Gardens
Healers' Quarters
High Lord's Residence
To Residences
N
Stables
Plan of the Grounds
Magicians' Guild of Kyralia

North Road
The Northern Gates
River
Tarali
NORTH
North Square
QUARTER
WEST
Marina
The Market
West Square
INNER
Palace
Magicians' Guild of Kyralia
CIRCLE
QUARTER
SOUTH
South Square
QUARTER
THE CITY OF
Imardin
The Southern Gates
South Road
N
W
E
S

ELYNE
SACHAKA
GREY MOUNTAINS
The North Pass
Windrest
The Fort
STEELBELT RANGES
The South Pass
Greyfort
Galia
Sarin
Kendil
LONMAR
ELYNE
SACHAKA
KYRALIA
VIN ISLANDS
LAN
Corres Fort
Davlin
Calia
Coldbridge
N
W
E
S
Ferryrest
IMARDIN
Fennin
THE LAND OF
Kyralia
Seawatch
Agen
Sheel
Tanjin Sea
Corres Sea

XVI
Tanışma

Sabah ilerledikçe, Rothen bitkinlikten gözlerinin kapanmakta olduğunu hissetti. Gözlerini kapadı ve yorgunluğunu gidermek için biraz Şifa büyüsü yaptı, ardından kitabını aldı ve kendini okumaya zorladı.

Sayfayı bitirmeden önce, kendini tekrar, uyuyan kıza bakarken buldu. Kız, dairesinin bir parçası olan küçük bir yatak odasında, bir zamanlar oğlunun olan yatakta yatıyordu. Diğerleri, kızı Büyücüler Makamı'nda tutma kararı yerine onunla tartışmıştı. Endişelerini paylaşmamasına rağmen -her ihtimale karşı- gözünü kızın üzerinden ayırmamızı. Gecenin en karanlık saatinde, biraz dinlenebilmek için nöbeti Yaldin'in almasına izin vermişti. Ama uyumak yerine, uyanıp kızı düşünmüştü. Açıklanacak çok fazla şey vardı Kızın yönelteceğinden emin olduğu bütün sorulara ve meraklara hazırlıklı olmak istiyordu. Olası konuşmaları beyninde defalarca tekrar etmiş ve sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçip kızın yanına dönmüştü. Ki neredeyse bir gündür uyuyordu. Büyü yorgunluğu, her seferde sık sık bu şekilde etki ederdi. Arınma'dan beri geçen iki yıl içerisinde siyah saçları biraz uzamıştı, yüzü solgundu ve bir deri bir kemik görünüyordu. Taşımak için kaldırdığı kızın ne kadar hafif olduğunu hatırlayan Rothen başını iki yana salladı. Kızın Hırsızlar'la geçirdiği zaman, işine pek yaramamıştı, iç geçirerek dikkatini tekrar kitaba çevirdi.

Bir sayfa daha okumayı başardıktan sonra, kafasını kaldırıp kıza baktı. Kara gözler dik dik kendisine bakıyordu. Bakışlar cüppesine kaydı. Birden telaşlanan kız, onu saran yatak çarşaflarıyla boğuşmaya başladı. Çarşaflardan kurtulduğunda dehşetle üzerindeki ağır pamuklu geceliğe baktı.

Kitabı yatağın yanındaki masaya bırakan Rothen, yavaş hareket etmeye özen göstererek ayağa kalktı. Kız gözleri ardına kadar açılmış bir şekilde sırtını duvara dayadı. Kıza yaklaşmadan odanın arkasındaki bir dolabı açıp kalın bir ceket çıkardı. "Al" dedi, ceketi kıza uzatarak "Bu senin." Kız, adamın elindeki cekete, sanki vahşi bir hayvanmış gibi baktı. "Al," diye üsteledi Rothen, kıza doğru birkaç adım atarak. "Üşümüş olmalısın." Kaşlarını çatan kız yatağın ucuna ilerledi ve ceketi Rothen'in ellerinden kaptı. Kız gözlerini, ondan ayırmaksızın ceketi giyip, ince vücudunun etrafına sararken tekrar duvara doğru geriledi.

"Adım Rothen," dedi adam.

Kız hiçbir şey söylemeden dik dik adama bakmayı sürdürdü.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok, Sonea," dedi kıza. "Korkman için hiçbir neden yok."

Kızın gözleri kısıldı ve dudaklarını tek bir çizgi haline gelene kadar bastırdı. "Bana inanmıyorsun..." Omuzlarını silkti. "Senin yerinde olsaydım belki ben de inanmazdım. Mektubumuzu aldın mı Sonea?"

Kız kaşlarını çattı, ardından yüzünden bir küçümseme ifadesi geçti. Gülme isteğini bastırdı. "Tabii ki, bu söylediklerime de inanmıyorsun, değil mi? Söyle, senin için inanması en zor olan şey nedir?"

Kollarını göğsünde kavuşturan kız, pencereden dışarı baktı ve yanıt vermedi. Hissettiği küçük sıkıntıyı görmezden geldi. Böyle komik bir şekilde cevap vermeyi reddederek de olsa kızın direnç göstermesini bekliyordu.

"Sonea, birbirimizle konuşmak zorundayız", dedi adam yumuşak bir biçimde. "İstesen de, istemesen de, içinde kontrol etmeyi öğrenmek zorunda olduğun bir güç var. Kontrol etmeyi öğrenemezsen, bu güç seni öldürür. Bunu anladığını biliyorum."

Kızın kaşları çatıldı ama sessizce pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. Rothen iç geçirdi. "Bizi sevmeme nedenlerin ne olursa olsun, yardımımızı reddetmenin aptalca olduğunun farkına varmalısın. Dün, içinde birikmiş olan gücü boşaltmak dışında hiçbir şey yapmadık. Güçlerinin büyüyüp tekrar tehlikeli bir hâl alması uzun sürmeyecektir. Bunu bir düşün,"

durakladı, "ama çok uzun sürmesin." Kapıya dönüp elini kapı koluna uzattı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Kızın sesi tiz ve zayıftı. Küçük bir zafer duygusu hissettiyse de hemen bastırdı. Arkasını dönerken, kızın gözlerinde gördüğü korku sebebiyle kalbinin burkulduğunu hissetti. "Bana güvenmeyi öğrenmen gerekiyor," dedi adam.

Büyücü Rothen sandalyesine geri dönmüştü. Sonea'nın kalbi hâlâ hızlı atıyordu ama yine de eskisi kadar değildi. Kendini daha az savunmasız hissetmesini sağlamıştı. Büyüye karşı hiçbir işe yaramayacağını bilmesine rağmen üzerine giydirdikleri o komik şeyi saklıyordu. İçinde bulunduğu oda büyük değildi. Bir köşesinde yüksek bir dolap, diğer köşesinde bir yatak vardı ve ortada ise masa duruyordu. Mobilyalar pahalı cilalanmış ahşaptan yapılmıştı. Masanın üzerinde gümüşten yapılmış küçük vazo ve yazı yazma gereçleri duruyordu. Masanın arkasındaki duvarda bir ayna, büyücünün arkasındaki duvarda ise bir tablo asılıydı. "Kontrol ustalık isteyen bir beceridir," dedi Rothen. "Sana gösterebilmek için zihnine girmeliyim ama bana direnirsen giremem."

Sonea'nın aklına bir odada duran Lonca çıraklarının görüntüsü geldi, her çiftten biri ellerini diğerinin şakaklarına koymuştu. Onları eğiten öğretmen de aynı şeyleri söylemişti. Büyücünün doğruyu söylediğini anladığında, Sonea tedirgin bir rahatlama hissetti. Hiçbir büyücü, davet edilmeden zihnine giremezdi.

Ona büyüsünün kaynağını ve nasıl kullanılacağını gösteren varlığı hatırlayınca kaşlarını çattı. "Dün yaptın."

Adam kafasını iki yana salladı. "Hayır, seni kendi gücüne doğru yönlendirdim, sonra kendi gücümü kullanarak onu nasıl kullanacağını gösterdim. Kontrol oldukça farklıdır. Sana gücünü nasıl kullanacağını öğretmek için, gücünün bulunduğu yere ulaşmalıyım ve bunun için de zihnine girmeliyim."

Sonea bakışlarını kaçırdı. Bir büyücünün zihnine girmesine izin vermek mi? Orada ne görecekti? Her şeyi mi, yoksa sadece kendisinin izin verdiği kadarını mı? Başka seçeneği var mıydı?

"Konuş benimle," diye üsteledi büyücü. "İstediğin her şeyi sorabilirsin. Beni tanıdıkça, güvenilir bir insan olduğumu anlayacaksın. Bütün Lonca'yı sevmen gerekmiyor, beni de sevmek zorunda değilsin. Sadece, sana öğretilmesi zorunlu olanları öğreteceğime ve hiçbir zarar vermeyeceğime güvenecek kadar bana inanmalısın."

Sonea adama dikkatle baktı. Adam orta yaşlı, belki biraz daha yaşlıcaydı. Siyah saçlarında gri çizgiler olmasına rağmen, mavi gözleri hayat doluydu. Gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki kırışıklıklar, adama güler yüzlü bir ifade veriyordu. Kibar, babacan bir adama benziyordu... ama Sonea aptal değildi. Sahtekârlar her zaman dürüst ve cezbedici görünürdü.

Çünkü bunu başaramazlarsa hayatlarını sürdüremezlerdi. Lonca ilk önce en kibar büyücüleri ile tanışmasını ayarlamış olmalıydı.

Daha derinlere bakmalıydı. Gözlerine baktıkça adam bakışlarına kararlı bir şekilde karşılık verdi. Adamın kendine olan güveni onu rahatsız ediyordu. Adam, ya onun hakkında itiraz edebilecek hiçbir şey bulamayacağından emindi ya da böyle gözükerek, onu kandırabileceğini sanıyordu.

Her iki şekilde de, adamı zor bir görevin beklediğini düşündü.

"Söylediğin herhangi bir şeye neden inanayım?" Adam omuzlarını dikleştirdi. "Sana neden yalan söyleyeyim?"

"İstediğini elde etmek için... Başka neden olabilir ki?"

"Peki, ne istiyorum?" Kız duraksadı. "Henüz bilmiyorum."

"Ben sadece sana yardım etmek istiyorum Sonea." Gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. "Sana inanmıyorum," dedi kız. "Neden?"

"Büyücüsün... İnsanları korumaya yeminli olduğunuz söylenir ama ben sizi öldürürken gördüm."

Adamın kaşlarının arasındaki kırışıklıklar derinleşti ve yavaşça başıyla onayladı. "Gerçekten de gördün. Mektubumuzda da sana bahsettiğimiz gibi, o gün hiç kimseye zarar vermek istemedik. Ne sana, ne de o çocuğa." İç geçirdi. "O olay korkunç bir hataydı. Eğer olacakları bilseydim, seni asla rahatsız etmezdim."

"Büyüyü yansıtmanın birçok farklı yolu vardır ve en yaygını da büyülü bir vuruştur. Bunların en güçsüzü felç etmek için tasarlanmış olan felç vuruşudur. Felç vuruşu insanın kaslarını dondurur ve hareket edemez hale getirir. Çocuğu vuran büyücülerin hepsi felç vuruşu kullandı. Vuruşların rengini hatırlıyor musun?"

Sonea kafasını iki yana salladı. "Bakmıyordum." *Kaçmakla çok meşguldüm,* diye düşündü ama bunu yüksek sesle söylemedi.

Adam kaşlarını çattı. "O halde kırmızı olduklarını söylediğimde bana inanmalısın, felç-vuruşları kırmızıdır. Ama bu kadar çok büyücü karşılık verince, vuruşlardan bazıları üst üste binerek, daha güçlü bir vuruş olan ateş-vuruşu etkisi oluşturdu. O büyücüler hiç kimseye zarar vermek niyetinde değildi, sadece çocuğun kaçmasını engellemek istiyorlardı, inan bana, bizim hatamız daha büyük bir öfkeye, Kral ve Evler'de de hoşnutsuzluğa sebep oldu." Sonea omuz silkti. "Sanki çok umurlarındaydı."

Adamın kaşları kalktı. "Ah... ama umurlarında. Sebeplerinin ölen çocuk veya ailesi için duydukları sempatiden çok Lonca'yı bir arada tutmak olduğunu kabul etmeliyim. Yine de hatamız için cezalandırıldık."

"Nasıl?"

Buruk bir biçimde gülümsedi. "Protesto mektupları... Halka verilen bildiriler... Kral'dan bir uyarı... Önemsiz gözüktüğünü biliyorum ama politika dünyasında kelimeler kırbaçlardan, sopalardan hatta büyüden bile daha tehlikelidir."

Sonea kafasını iki yana salladı. "Sizin işiniz büyü yapmak. En iyi yaptığınız şeyin bu olması gerekir. Bir büyücü hata yapabilir ama hepsi birden hata yapamaz."

Adamın omuzları dikleşti. "Günlerimizi, zavallı bir kızın büyüyle yönlendirdiği taşlarla bize saldırması için hazırlanarak geçirdiğimizi mi sanıyorsun? Savaşçılarımız savaşın en zor manevra ve stratejileri konusunda eğitilmişlerdir fakat Arena'daki hiçbir eğitim, onları kendi insanlarından -ki tamamen zararsız olduklarına inanmaktaydılar- gelecek bir saldırıya hazırlayamazdı."

Sonea gürültülü bir biçimde homurdandı. Zararsız... Rothen'in dudaklarının kasıldığını gördü. Ondan nefret ediyorum, diye geçirdi içinden. Büyücülere göre varoşlular kirli, çirkin ve baş belasıydı. Kaç tane varoşlunun onlardan nefret ettiğine dair herhangi bir fikirleri var mıydı acaba?

"Ama daha önce de bu kadar kötü şeyler yapmıştınız," dedi kız. "Büyücüler tarafından yapılmış yanıklar taşıyan insanlar gördüm. Ayrıca sizden kaçarken kalabalıkta ezilenler de var. Ve bir de, siz onları sürdüğünüz için varoşlarda soğuktan donarak ölen insanlar var." Gözlerini kısarak adama baktı. "Ama bunların hiçbiri Lonca'nın hatası olamaz değil mi?"

"Geçmişte kazalar oldu," diye kabul etti adam. "Büyücüler dikkatsizdi. Mümkün olduğunda yaralananlar iyileştirildi ve yapılanların karşılığı ödendi. Arınma'ya gelince..." Kafasını iki yana salladı. "İçimizden birçoğu bunun artık gerekli olmadığını düşünüyor. Neden başladığını biliyor musun?"

Sonea ters bir yanıt vermek için ağzını açtı, sonra duraksadı. Arınma'nın başlangıcını onun bakış açısıyla dinlemenin bir zararı olmazdı. "Anlat bakalım."

Rothen uzaklara bakmaya başladı. "Otuz yıl önce kuzeyde, buradan uzakta büyük bir dağın tepesi patladı. Gökyüzünü kül ve is doldurdu ve güneşin ısısının bir kısmını kesti. Bu olayı izleyen kış o kadar uzun ve soğuk geçti ki bir sonraki kış başlamadan önce, doğru düzgün bir yaz yaşanmadı diyebiliriz. Kyralia'nın her tarafında ve Elyne'de ürünler mahvoldu ve sonrasında da tüm stoklar tükendi. Yüzlerce, belki de binlerce çiftçi ve ailesi şehre göçtü ama hepsine yetecek kadar ne iş ne de ev vardı.

"Şehir açlık çeken insanlarla doldu. Kral yiyecek dağıttı ve Yarış Arena'sı gibi yerleri insanların barınması için tahsis etti. Bazı çiftçileri, yanlarında ertesi yaza kadar yetecek yiyecekle evlerine gönderdi. Buna rağmen herkesi doyurmaya yetecek kadar yiyecek yoktu. "İnsanlara bir sonraki kışın bu kadar kötü geçmeyeceğini söyledik ama çoğu insan bize inanmadı. Hatta bazıları dünyanın tamamen donacağına ve herkesin öleceğine inanmaya başladı. Bütün kanunları bir kenara bırakıp onları cezalandıracak kimsenin

olmayacağı inancıyla diğerlerini avladılar. Sokaklarda yürümek, gündüz bile tehlikeli bir hâl aldı. Çeteler zorla evlere girdi ve insanlar uykularında öldürüldü. Kötü zamanlardı." Kafasını iki yana salladı. "O dönemi asla unutmayacağım."

"Kral bu çeteleri şehirden sürmek için Muhafızları gönderdi. Bu işin kan dökülmeden yapılamayacağı anlaşılınca, Lonca'dan yardım istedi. Bir sonraki kış da çetin geçince ve Kral benzer sorunların arttığının belirtilerini görünce, durum daha tehlikeli bir hâl almadan sokakların tekrar temizlenmesine karar verdi. O zamandan beridir de böyle devam ediyor." Rothen iç geçirdi. "Birçok kişi Arınma'nın yıllar önce bitmesi gerektiğini söylüyor ama yaşananlar henüz unutulmadı ve varoşlar o korkunç kış zamanında olduğundan kat be kat büyüdü. Birçok kişi, şehir her kış bu insanlardan temizlenmezse olacaklardan korkuyor, özellikle artık Hırsızlar varken. Hırsızların bu gibi bir durumdan yararlanıp şehrin kontrolünü ele geçirmesinden korkuyorlar."

"Saçmalık bu!" diye karşı çıktı Sonea. Hikâyenin Rothen uyarlaması, tahmin ettiği gibi tek taraflıydı ama ilk Arınma için öne sürdüğü sebeplerden bazıları yeni ve tuhaftı. Dağlar patlar mıydı? Tartışmanın anlamı yoktu. Adam hemen bu tür şeyler hakkındaki cahilliğini yüzüne vururdu. Ama adamın bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Hırsızlar'ın ortaya çıkmasının sebebi Arınma'ydı," dedi kız. "Şehrin dışına sürdüğünüz her insanın hırsız ve çeteci olduğunu mu sanıyorsunuz? Açlıktan kırılan çiftçileri ve ailelerini, yaşaması için şehirde kalmak zorunda olan insanları, hatta dilencileri ya da çöplerden bulduklarıyla yaşamaya çalışan sıradan insanları da şehirden attınız. O insanlar birbirlerine yardım edebilmek için bir araya geldiler. Kanunsuz kişilere katılarak hayatta kaldılar çünkü, artık Kral'ın yasaları altında yaşamak için bir neden kalmamıştı. Yardım edeceği yerde, onları şehirden kovuyordu."

"Elinden geldiği kadarına yardım etti."

"Herkese etmedi. Şimdi de etmiyor. Sokakları dilenciler ve çetelerden temizlediğini mi zannediyorsun? Hayır, sürülenler, zenginlerin artıklarıyla yaşayan veya şehirde ticaret yapan ama varoşlarda yaşayan iyi insanlar.

Kanunsuz olanlar Hırsızlar'dır... ve… ve Hırsızlar, Arınma'dan hiç de rahatsız olmuyor, çünkü istedikleri zaman şehre girip çıkabiliyorlar."

Rothen yavaşça başıyla onayladı. Yüz ifadesi düşünceliydi. "Bu kadarından ben de şüpheleniyordum" Öne doğru eğildi. "Sonea, ben de Arınma'dan en az senin kadar hoşlanmıyorum... ve bu şekilde düşünen tek büyücü ben değilim."

"Öyleyse neden Arınma'ya sen de katılıyorsun?"

"Çünkü Kral bizden bir şey yapmamızı isterse, itaat yeminimiz yüzünden yapmakla yükümlüyüz."

Sonea tekrar homurdandı. "Yani yaptığınız herhangi bir şeyden dolayı Kral'ı suçlayabilirsiniz."

"Hepimiz Kral'ın kuluyuz," diye hatırlatmada bulundu adam. " Lonca, Kral'ın emirlerine uymak zorundadır. Çünkü insanlar bizim Kyralia'yı kendimizin yönetmeye kalkmayacağımızdan emin olmak istiyorlar." Arkasına yaslandı. "Eğer inandığın gibi acımasız katillersek, neden bunu yapmıyoruz Sonea? Büyücüler neden bütün ülkelerin yönetimini ele geçirmiyor?"

Sonea omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ama varoşlulular için fark eden bir şey olmazdı. Bizim iyiliğimiz için en son ne zaman bir şey yaptınız?" Rothen'in gözleri kısıldı. " Göremediğin birçok şey var."

"Ne gibi?"

"Örneğin Liman'ı balçıktan temizliyoruz. Biz olmasaydık, gemiler İmardin'e gelemezdi ve ticaret başka bir yerde yapılırdı."

"Bunun varoşlulara faydası nedir?"

"Her tabakadan İmardinli için iş imkânı yaratıyor. Gemiler kereste, yiyecek getiriyor, gelen denizciler buradan alışveriş yapıyorlar, işçiler eşyaları paketlemede ve taşımada çalışıyorlar. Zanaatkarlar eşya yapıyor." Kızı kafasında bir tarttı, ardından kafasını iki yana salladı. "Sanırım yaptıklarımız hayatından o kadar uzak ki değerlerini görmüyorsun. Eğer insanlara doğrudan yardım ettiğimizi görmek istiyorsan Şifacılar'a bakmalısın. Onlar gerçekten de..."

"Şifacılar!" Sonea gözlerini yuvarladı. "Şifacı'ya verecek para kimde? Aldıkları ücret, iyi bir Hırsız'ın hayatı boyunca kazandığının on katı kadar!"

Rothen durakladı. "Elbette, haklısın," dedi sessizce. "Şifacı sayısı, ancak bize şifa için gelenlerle ilgilenmeye yetecek düzeyde. Ücretlerin yüksek olmasının en büyük nedeni, hafif yaralanmalara sahip kişilerin, Şifacılar'ın zamanını boşa harcamasını engellemek ki bu da diğer insanların hafif yaralanmalarla ilgilenmek için ilaç yapma ve tedavi yöntemlerini öğrenmesini sağlıyor. Bu sağlıkçılar İmardin halkının geri kalanı ile ilgileniyor."

"Varoş'lularla değil," diye karşılık verdi Sonea. "Sağlıkçılarımız var ama tedavi ettikleri insanı öldürme olasılıkları da çok var. . Varoş bölgesinde yaşarken yalnızca birkaç iyi hekimin adını duydum ama onlar da çok pahalıydı."

Rothen pencereden dışarı bakıp iç geçirdi. "Sonea, şehirdeki sınıf ve yoksulluk sorununu çözebilseydim, bunu yapmak için bir an bile düşünmezdim. Ama bu konuda biz büyücülerin bile yapabileceği çok az şey var."

"Öyle mi? Eğer Arınma'dan gerçekten hoşlanmıyorsanız, katılmayı reddedin öyleyse. Kral'a bunun dışında söyleyeceği her şeyi yapacağınızı söyleyin. Daha önce yapmıştınız." Rothen kaşlarını çattı, belli ki şaşırmıştı.

"Kral Palen'in İttifak'ı imzalamayı reddettiği dönemlerde." Rothen'in şaşkın suratının sebep olduğu gülümsemeyi bastırdı "Kral'ın varoşlarda düzgün kanalizasyon sistemi ve benzeri şeyleri yaptırmasını sağlayın. Büyük-büyük babası şehrin kalanı için yaptırmıştı neden şimdi bizim için de yaptırılmasın?"

Adamın kaşları kalktı. "Varoşlarda yaşayanların şehre taşınmasını istemiyor musun?" Sonea kafasını iki yana salladı. "Dış Çember'in bazı bölümleri güzel. Şehrin büyümesi durmayacak. Belki de Kral bir duvar daha yaptırmalı."

"Duvarların modası geçti. Düşmanımız yok. Ama dediğin diğer şeyler... ilginç." Kızı ilgiyle süzdü. "Başka ne yapmamızı önerirsin?"

"Varoşlara gidip insanları iyileştirin

Adam suratını buruşturdu. "Yeterli sayıda değiliz."

"Hiç yoktan iyidir. Bir Ev'in oğlunun kırık kolu neden bir varoşlunun kırık kolundan daha önemli olsun?"

Rothen gülümsedi ve Sonea aniden bu konuşmanın onun için küçük bir eğlenceden başka bir şey olmadığı şüphesini hissetti. Neden umurunda olsundu ki? Adam sadece, onunla aynı duyguları paylaştığına inanmasını sağlamaya çalışıyordu. Ona güvenmesini sağlamak için, bundan daha fazla çabalaması gerektirecekti.

"Asla yapmayacaksınız," diye homurdandı. "Elinizden gelseydi, bazılarınızın yardım edeceğini söyleyip duruyorsun ama gerçek şu ki, eğer gerçekten umursayan bir büyücü olsaydı dışarıda yardım ediyor olurdu. Onları engelleyen hiçbir yasa yok. Öyleyse neden hiçbiriniz yapmıyorsunuz? Sebebini ben söyleyeyim. Varoşlar zorlu ve pis, oysa siz, varoşlar orada yokmuş gibi davranmayı tercih ediyorsunuz.

Burada rahatınız yerinde." Odayı ve içindeki kaliteli eşyaları gösterdi. "Kral'ın size çok fazla para verdiğini herkes biliyor. Madem hepiniz, bizi bu kadar çok düşünüyorsunuz, o zaman paranın bir kısmını oradaki insanlara yardım etmek için kullanmanız gerekir ama kullanmıyorsunuz. Hepsini kendinize saklamayı tercih ediyorsunuz."

Adam düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Kız odadaki sessizliğin tüm ağırlığını hisseti. Adamın, onu kışkırtmasına izin verdiğini fark ederek dişlerini sıktı. "Varoşlarda tanıdığın insanlardan birine, yüklüce miktarda para verilseydi," dedi adam yavaşça, "o insan, diğerlerine yardım etmek için parasının tamamını verir miydi sence?"

"Evet," diye karşılık verdi kız.

Adam bir kaşını kaldırdı. "Demek hiçbiri parayı kendine saklamaya çalışmaz?"

Sonea durakladı. Birkaç kişinin, bunu yapacağını biliyordu ya da birkaç kişiden biraz fazlası.

"Birkaç kişi, sanırım," diye kabul etti.

"Ah," dedi adam. "Ama benim bütün varoşluların bencil kişiler olduğuna inanmamı istemezsin, değil mi? Ve hatta sen bile bütün büyücülerin de bencil olduğuna inanmazsın. Bana ayrıca, bütün o işledikleri suçlara, kaba hareketlerine rağmen tanıdığın bütün insanların iyi ve nazik kişiler olduğunu garanti mi edeceksin? İşte bu sebeple bizim hepimizi birden, salt büyücü olarak doğduğumuz hatta kimi büyücülerin hatalarından dolayı yargılaman da mantıklı değil. Çoğu, seni temin ederim ki gayet iyi ve nazik kişilerdir." Sonea kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. Adamın söyledikleri mantıklıydı ama onu hiç de rahatlatmamıştı. "Belki de," diye karşılık verdi, "ama hâlâ varoşlardaki insanlara yardım eden hiçbir büyücü göremiyorum."

Rothen başıyla onayladı. "Çünkü varoş insanlarının yardımımızı reddedeceğini biliyoruz." Sonea duraksadı. Adam haklıydı ama varoşlular Lonca'nın yardımını reddediyorsa, bunun sebebi Lonca'nın varoşlulara onlardan nefret etmeleri için oldukça fazla gerekçe vermesindeydi.

"Para yardımını reddetmezler," diye belirtti.

"Senin, bütün parayı kendine saklayacaklardan olmadığını farz ederek, istediğini yapman için sana yüz altın verseydim ne yapardın?"

"İnsanları doyururdum," dedi kız.

" Yüz altın birkaç kişiyi birkaç hafta doyurur ya da daha çok insanı birkaç gün. Daha sonra bu kişiler yine yoksul ve aç kalmaya devam edecekler. Pek bir şey değiştirmiş olamayacaksın." Sonea bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama konuşmadı. Söyleyebileceği ne vardı ki? Adam haklıydı ama aynı zamanda haksızdı da. Yardım etmeye çalışmamakta, yanlış olan bir şeyler olmalıydı.

İç geçirerek üstündekilere baktı ve giydiği aptal kıyafeti görünce kaşlarını çattı. Konuyu değiştirmenin, adamın tartışmayı kazandığı izlenimi vereceğini bilmesine rağmen, ceketi çıkarıp attı.

"Giysilerim nerede?"

Adam başını eğerek ellerine baktı. "Gittiler. Sana yeni giysiler vereceğim."

"Ben kendiminkileri istiyorum," dedi Sonea. "Onları yaktırttım."

Sonea inanamayarak dik dik adama baktı. Pelerini kirli ve yer yer yanık olmasına rağmen iyi kaliteydi ve Cery'nin hediyesiydi.

Kapı vuruldu. Rothen ayağa kalktı.

"Gitmeliyim Sonea," dedi adam. "Bir saat içinde dönerim."

Rothen'in gidişini ve kapıyı açışını izledi. Kapının arkasında başka bir lüks oda gözüne çarptı. Kapı kapandığında bir anahtar sesi duymayı bekledi ve duymayınca içinde küçük bir umut belirdi.

Kaşlarını çatarak dik dik kapıya baktı. Büyüyle mi kilitlenmişti? Bir adım yaklaştı ve kapının arkasında gelen kısık sesler duydu.

Şu anda kapıyı zorlamanın hiç gereği yoktu ama daha sonra...

*** * ***

Başı hafifçe ağrıyordu fakat kulaklarının arkasına soğuk bir şeylerin damladığını hissetti. Cery gözlerini açtığında karanlıkta, silik bir yüz gördü. Bir kadın yüzü... "Merhaba." Ses yabancıydı. "Sonunda aramıza döndün."

"Sonea?"

Cery gözlerini sıkıca kapattıktan sonra tekrar açtı. Yüz belirginleşmeye başladı. Kadının egzotik bir güzelliğe sahip yüzünün etrafına dökülen siyah, uzun saçları vardı. Koyu tenliydi ama Faren kadar değil. Tipik, düz Kyralialı burnu uzun yüze zarafet katıyordu. Sonea ve Faren'in birleşimi gibiydi. *Rüya görüyorum*, diye düşündü.

"Hayır, görmüyorsun," dedi kadın. Kadın, çocuğun kafasının üzerindeki bir şeye baktı.

"Oldukça sert vurmuş olmalı. Onunla şimdi konuşmak istiyor musun?"

"Bir deneyebiliriz" Bu sesi tanıyordu. Faren görüş alanına girdikçe; Cery olanları hatırladı ve oturmaya çalıştı. Gözleri karardı ve başı ağrıdan uğuldamaya başladı. Omuzlarında eller hissetti ve isteksizce kendisini sırtüstü yatırmalarına izin verdi.

"Merhaba Cery. Bu Kaira."

"Sana benziyor ama daha güzel," diye mırıldandı Cery. Faren güldü. "Teşekkürler. Kaira benim kardeşim." Kadın gülümseyerek görüş alanından çıktı. Cery sağ tarafında bir kapının kapandığını duydu. Gözlerini Faren'e dikti. "Sonea nerede?" Hırsız ciddileşti. "Büyücüler onu Lonca'ya götürdü."

Sözcükler Cery'nin kafasının içinde defalarca yankılandı. İçinde korkunç bir şeyin yırtıldığını hissetti. O gitti! Nasıl onu koruyabileceğine inanmıştı? Ama hayır. Onu güvende tutması gereken kişi Faren'di. İçinde bir öfke kıvılcımı çaktı. Konuşmak için derin bir nefes aldı... Hayır. Onu bulmalıyım. Onu oradan kurtarmalıyım. Faren'in yardımına ihtiyacım olabilir. Bütün öfkesi bir anda söndü. Cery kaşlarını çatıp Hırsız'a baktı.

"Ne oldu?"

Faren iç geçirdi. "Kaçınılmaz olan. Onu yakaladılar." Başını iki yana salladı. "Onları durdurmak için ne yapabilirdim bilmiyorum. Zaten her şeyi denemiştim." Cery başıyla onayladı. "Peki ya şimdi?"

Hırsızın dudakları yarım bir gülümseme ile seğirdi. "Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getiremedim. Fakat Sonea'nın da büyüsünü benim için kullanma fırsatı hiç olmadı. İkimiz de denedik fakat başarılı olamadık. Sana gelince..." Faren'in gülümsemesi yok oldu. "Yanımda kalmanı istiyorum."

Cery dik dik Hırsız'a baktı. Sonea'yı nasıl bu kadar kolay bırakabilirdi?

"İstersen gitmekte özgürsün," diye ekledi Faren.

"Ya Sonea ne olacak?"

Hırsız kaşlarını çattı. "O Lonca'da."

"Gizlice girmesi zor bir yer değil. Daha önce yaptım."

Faren'in kaşları daha da çatıldı. "Bu çok aptalca olur. Onu çok dikkatli koruyacaklardır."

"Dikkatlerini başka yöne çekeriz."

"Öyle şeyler yapmayacağız." Faren'in gözleri parladı. Birkaç adım uzaklaştı sonra Cery'nin yanına geri döndü.

"Hırsızlar asla Lonca'yı karşılarına almamışlardır ve bundan sonra da almayacaklar. Kazanacağımızı zannedecek kadar aptal değiliz."

"O kadar akıllı değiller. İnan bana, ben... "

"HAYIR!" diye sözünü kesti Faren. Derin bir nefes alıp yavaşça koyverdi. "Bu iş düşündüğün kadar kolay değil Cery. Biraz dinlen. İyileş. Söylediklerini tekrar düşün. Sonra konuşuruz." Adam görüş alanının dışına çıktı. Cery kapının açıldığını ve sonra nazikçe kapandığını duydu. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat başına yine bir ağrı saplandı. İçini çekerek gözlerini kapadı ve yatağa yayıldı, zorlukla nefes alıyordu. Faren'i Sonea'yı kurtarmaya ikna etmeye çalışabilirdi; ama bunu asla başaramayacağını biliyordu. Hayır... Eğer kız kurtarılacaksa, bunu tek başına yapmalıydı.

XVII
Çözüm

Sonea odaya bir kez daha göz gezdirdi. Oda büyük olmamasına rağmen konforluydu. İç Şehir'deki evlerden herhangi birinde olabilirdi ama bundan emin değildi. Pencereye giderek ince ince işlenmiş perdeyi çekince nefesini tuttu ve bir adım geriledi. Önünde Lonca bahçeleri uzanıyordu. Sağında Akademi binası, solunda da, ağaçların arasında yarı görünür haldeki Yüce Lord'un evi vardı. Cery'nin 'Büyücülerin Makamı' dediği binanın ikinci katındaydı.

Lonca büyücü kaynıyordu. Baktığı her yerde cüppeli insanlar görüyordu; bahçede, pencerelerde ve penceresinin hemen altından geçen iki tarafı da karla kaplı yolda. Ürpererek perdeyi kapadı ve pencereye arkasını döndü. İçinden nahoş bir umutsuzluk geçti. Kapana kısıldım. Buradan asla kurtulamayacağım. Ne Jonna'yla Ranel'i ne de Cery'yi bir daha asla göremeyeceğim.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırınca gözlerini kırpıştırdı. Gözüne bir hareket ilişince aniden döndü ve kendini parlak, oval bir aynanın karşısında buldu. Kırmızı gözlü yüzünü inceledi. Kızın ağzı küçümseme ile bükülmüştü.

Bu kadar kolay mı pes edeceğim? diye sordu karşısındaki yansımaya. Küçük bir çocuk gibi ağlayacak mıyım?

Hayır! Lonca gün boyu büyücülerle dolu olabilirdi ama burasını gece de görmüştü ve fark edilmeden etrafta dolaşmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Geceye kadar bekleyip dışarı sıvışmanın bir yolunu bulabilirse, hiçbir şey onu varoşlara dönmekten alıkoyamazdı. Dışarı çıkmak işin en zor kısmı olacaktı hiç şüphesiz. Büyücüler muhtemelen onu kilit altında tutacaktı. Ama Rothen büyücülerin de hata yapabileceğini söylemişti.

Bekleyip gözlem yapacaktı. Fırsatını bulduğunda değerlendirmek için hazır olacaktı.

Aynadaki yüzün gözleri artık kuruydu ve kararlılıkla katılaşmıştı. Kendini daha iyi hissederek küçük masaya gitti. Bir saç fırçası alıp gümüş sapını dikkatle inceledi. Böyle bir şey bir tefeciye satılabilir, elde edilen parayla yeni giysiler ve ona birkaç hafta yetecek kadar yiyecek alabilirdi.

Rothen onları çalabileceğini hiç düşünmemiş miydi? Kaçamayacağına ikna olduysa, hırsızlık için endişelenmezdi elbette. Lonca'nın içinde sıkışıp kaldığı sürece, değerli şeyleri aşırması ona hiçbir yarar sağlamazdı.

Etrafına bir kez daha bakarak, burasının çok garip bir hapishane olduğunu fark etti. Soğuk bir hücre beklemişti, konforlu ve lüks değil. Belki de ona gerçekten de Lonca'ya katılmasını teklif edeceklerdi. Kafasını kaldırıp aynaya baktı ve kendini cüppe giyerken hayal etmeye çalıştı. Bütün vücudu karıncalandı.

Hayır, diye düşündü, *ben asla onlardan biri olmayacağım.* Bu herkese ihanet etmek olurdu... *dostlarıma, varoşlardaki insanlara, kendime...*

Ama güçlerini kontrol etmeyi öğrenmek zorundaydı. Tehlike gerçekti ve Rothen büyük ihtimalle, sadece şehri mahvetmesini önlemek için bile olsa ona bir şeyler öğretmeyi gerçekten planlıyordu. Fakat daha fazlasını öğreteceğinden kuşkuluydu. Son altı haftada yaşadığı hayal kırıklıklarını ve korkuları hatırlayınca ürperdi. Güçleri şimdiden başına yeterince dert açmıştı. Onları bir daha asla kullanamazsa bile hayal kırıklığına uğramazdı. Peki, o zaman ne olacaktı? Lonca, varoşlara dönmesine izin verecek miydi? Büyük olasılıkla hayır. Rothen, Lonca'nın onlara katılmasını istediğini iddia etmişti. Onun? Bir varoş kızının? Bunun da olabileceğini düşünmüyordu.

Ama neden böyle bir teklifte bulunmuşlardı? Başka bir nedeni mi vardı? Rüşvet mi? Ona büyü öğretmeyi teklif edebilirlerdi ve o da karşılığında... ne yapacaktı? Lonca ondan ne istiyor olabilirdi?

Yanıt aklına gelince kaşlarını çattı. Hırsızlar...

Kaçsaydı, Faren onu saklamakla hâlâ ilgilenir miydi? Evet... özellikle güçleri artık tehlikeli değilse. Bir kere adamın güvenini kazandı mı,

Hırsızlar'a karşı çalışmak zor olmazdı. Şehirdeki suç gruplarıyla ilgili bilgileri Lonca'ya göndermek için zihinsel güçlerini kullanabilirdi.

İçini çekti. Lonca'yla iş birliği yapmayı kabul etse bile, Hırsızlar bunu hemen anlardı. Hiçbir varoşlu, Hırsızlar'a ihanet edecek kadar aptal değildi. Büyüyle kendisini korumayı basarsa bile, arkadaşlarına ve ailesine zarar vermelerini engelleyemezdi. Hırsızlar, istediklerinde çok acımasız olabilirlerdi.

Ama başka seçeneği var mıydı? Ya Lonca yardım etmediği takdirde onu öldürmekle tehdit ederse? Ya onu, arkadaşlarına ve ailesine zarar vermekle tehdit ederlerse? Korkmaya başlayarak Lonca'nın Jona'yla Ranel'i bilip bilmediğini merak etti.

Güçlü duyguların, büyüsü üzerindeki kontrolünü zayıflatabildiğinin farkında olduğundan, bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Başını iki yana sallayarak aynaya arkasını dondu. Yatağın yanındaki küçük masada bir kitap duruyordu. Masaya giderek kitabı aldı. Sayfaları karıştırırken, kitabın temiz ve düzenli satırlardan oluştuğunu gördü. Daha dikkatli bakınca, kelimelerin çoğunu anlayabildiğini fark ederek şaşırdı. Serin'in dersleri düşündüğünden daha çok işe yaramıştı. Metin tekneler hakkında idi. Birkaç satır okuduktan sonra, her iki satırın son kelimelerinin, pazarda ve bolevlerinde şarkı söyleyen sokak şarkıcılarının şarkı sözleri gibi aynı heceyle bittiğini fark etti.

Kapı hafifçe çalınınca buz kesti. Kapı açılırken kitabı çabucak masaya geri koydu. Kafasını kaldırınca, kolunun altında kumaşa sarılı bir yığınla kapının eşiğinde duran Rothen'i gördü. "Okuyabiliyor musun?"

Nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Becerilerini saklaması için bir sebep var mıydı? Aklına bir sebep gelmedi, ayrıca adama bütün varoşluların cahil olmadığını göstermek iyi olacaktı.

"Biraz," diye kabul etti.

Adam kapıyı kapatıp eliyle masadaki kitabı gösterdi. "Göster," dedi. "Yüksek sesle bir şeyler oku."

İçinde küçük bir şüphe yükseldi fakat onu görmezden geldi. Kitabı tekrar aldı ve açıp okumaya başladı.

Aniden, kendini böyle bir duruma soktuğu için pişman oldu. Büyücünün bakışlarının farkında olmak yoğunlaşmasını zorlaştırıyordu. Seçtiği sayfa daha önce okuduğu sayfadan daha zordu, bu yüzden yabancı kelimelerde dili sürçünce yanaklarının kızardığını hissetti. "Mareena, marener değil."

Adamın müdahalesine kızan Sonea, kitabı kapatıp yatağın üstüne attı. Özür diler gibi gülümseyen Rothen, elindeki paketi kitabın yanına koydu. "Okumayı nereden öğrendin?" diye sordu. "Teyzem öğretti."

"Son zamanlarda pratik yapmışsın."

Sonea bakışlarını kaçırdı. "Okumak için her zaman bir şeyler oluyor. Levhalar, tabelalar, ödül afişleri... "

Adam gülümsedi. "Kaldığın odalardan birinde büyü üzerine yazılmış bir kitap bulduk. Anlayabildiğin bir yer var mıydı?"

Sırtına bir ürperti yayıldı. Kitabı okuduğunu inkar ederse adam ona inanmayacaktı ama kabul ederse de, adam daha fazla soru soracaktı ki kazara okuduğu diğer kitapları ele verebilirdi. Cery'nin çaldığı kitapların kayıp olduğunu biliyor ise, Sonea'nın Lonca'ya gece gizlice sızdığından şüphelenebilir ve onu kilitli tutma konusunda daha dikkatli davranabilirdi. Cevap vermek yerine, başıyla yatağın üstünde duran kumaşa sarılı yığını işaret etti. "O ne?" Adam bir an kızı inceledikten sonra omuzlarını silkti. "Giysi." Sonea şüpheli gözlerle paketi süzdü.

"Üstünü değiştirmen için sana zaman vereceğim, sonra biraz yiyecekle içeri hizmetkârımı göndereceğim." Kapıya doğru döndü.

Adam odadan çıktıktan sonra Sonea paketi açtı. Adamın büyücülerin giydiği cüppelerden getirmemiş olması, rahatlamasına sebep oldu. Onun yerine basit bir çift pantolon, atlet ve dik yakalı bir gömlek vardı. Varoşlarda giydiği kıyafetlere çok benziyorlardı ama yumuşak ve kaliteli malzemelerden yapılmışlardı.

Üzerindeki ceket ve geceliği omuzlarından atan Sonea, Kolhen'in getirdiği giysileri giydi. Artık yeterince giyinik olmasına karşın hâlâ kendisini garip bir şekilde çıplak hissediyordu. Ellerine bakarak, tırnaklarının kesilip temizlendiğini gördü. Ellerini kokladı ve güzel kokan bir sabunun kokusunu aldı.

Bir tedirginlik ve kızgınlık dalgası geçti üzerinden. Uyurken birisi onu yıkamıştı. Kapıya baktı. Rothen miydi?

Hayır, bu tür işler hizmetkârlara bırakılırdı. Ellerini saçlarında gezdirince onların da yıkandığını fark etti.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra kapı daha yumuşak bir biçimde çalındı. Büyücünün hizmetkârını yollayacağını hatırlayan Sonea, içeri girmesi için yabancıyı bekledi. Kapı tekrar çalındı. "Leydi?" diye seslendi bir kadın, sesi kapı yüzünden boğuk geliyordu. "Girebilir miyim?" Keyiflenen Sonea yatağa oturdu. Hiç kimse daha önce ona 'Leydi' diye seslenmemişti.

"Eğer istiyorsan," diye yanıt verdi kız.

Odaya otuz yaşlarında bir kadın girdi. Kadın sade, gri bir önlük ve buna uygun bir pantolon giyiyordu, elinde üzeri kapalı bir tepsi taşıyordu.

"Merhaba," dedi kadın, gergin bir şekilde. Sonea'ya bakarken bir an gözleri parladı ve hemen gözlerini kaçırdı.

Sonea, elindeki tepsiyi masaya koyan hizmetkârı izledi. Kadın tepsinin kapağına uzandığında, elleri hafifçe titredi. Sonea kaşlarını çattı. Hizmetkâr neden korkuyordu? Basit bir varoş kızından değil herhalde?

Kadın tepsideki birkaç parçayı düzelttikten sonra döndü ve çabucak odadan çıkmadan önce eğilerek Sonea'ya selam verdi.

Sonea birkaç dakika boyunca kapıya baktı. Kadın eğilip ona selam vermişti. Bu... garipti. Rahatsız ediciydi. Bunun ne anlama geldiğini çözemiyordu.

Sonra sıcak ekmeğin ve cezbedici baharatlı bir şeyin kokusu dikkatini tepsiye çekti. Koca bir kase çorba ve küçük, tatlı keklerle dolu bir tabak ona bakıyordu. Midesinin kazındığını hissetti.

Gülümsedi. Büyücüler ona rüşvet vererek Faren'e ihanet etmesini sağlayamayacaklarını öğreneceklerdi ama bunu hemen öğrenmelerine gerek yoktu. Eğer onlara biraz güler yüz gösterirse ona daha uzunca bir süre böyle davranmaya devam edebilirlerdi. Ve onları kullanmak konusunda kesinlikle vicdan azabı çekmezdi.

* * *

Sonea konuk odasına doğru sessizce, kafesinden çıkan vahşi bir hayvanın dikkati ve tedirginliğiyle ilerledi. Gözleri Rothen'i fark edene dek kapıların üzerinde kaldı.

"Şu küçük kapı bir banyoya açılıyor," dedi Rothen. "Benim yatak odam bu kapısının arkasında ve o kapı da Büyücüler Makamı'nın ana koridoruna açılmakta."

Ana kapıya bir süre baktı ve kitaplığa yaklaşmadan önce bir an Rothen'e döndü. Rothen,

Sonea'nın kitapları çekici bulmasından duyduğu memnuniyet ile gülümsedi.

"İlgini çeken herhangi bir şeyi alabilirsin," dedi. "Okumana yardım eder, anlamadığın yerleri açıklarım. "

Sonea'nın kaşları bir an için kalktı, tekrar Rothen'e bakıp kitaplara döndü, bir cildin sırtına dokunmak için parmağını kıldırdı ama Akademi'nin gongu çalmaya başladığında olduğu yerde dondu.

"Bu gong, çırakların sınıflarına dönme zamanının geldiğini gösteriyor," diye açıkladı adam. Pencerelerden birine gidip dışarı bakması için eliyle pencereyi işaret etti. Kız yandaki pencereye ilerleyip dışarı baktı. Yüzü bir an gerilim ile sertleşti. Akademi'ye dönen büyücülerle çırakları izledi.

"Renkler ne anlama geliyor?" Rothen kaşlarını çattı. "Renkler mi?"

"Cüppeler farklı renklerde."

"Ah." Pencerenin eşiğine dayanıp gülümsedi. "İlk önce sana disiplinleri anlatmam gerekiyor. Büyünün uygulanabildiği üç ana kullanım alanı vardır: Şifa, Simya ve Savaş Becerileri." Eliyle bahçelerin içinde yavaşça yürüyen bir çift Şifacı'yı gösterdi. "Şifacılar yeşil giyer. Şifa, yaraları ve hastalıkları tedavi eden büyüsel metotları öğrenmekten çok daha iyisini gerektirir. Ayrıca bütün ilaç bilgilerini de içerir ki kişinin bütün hayatını adaması gereken bir disiplin haline getirir."

Sonea'ya göz atan Rothen, kızın gözlerindeki merakı fark etti.

"Savaşçılar kırmızı giyer," dedi adam, "ve strateji ile büyüyü, savaşta kullanabilme yöntemleri üstünde çalışırlar. Savaşçılar'ın bir kısmı geleneksel dövüş şekillerinin ve kılıç oyunlarının da alıştırmasını yapar."

Kendi cüppesini gösterdi. "Mor ise büyü ile bunların dışında yapılabilecek her şeyi içeren Simya'yı simgeler. Bu kimya; matematik, mimari ve büyünün diğer bütün kullanım alanlarını içerir."

Sonea yavaşça başıyla onayladı. "Kahverengi cüppeler ne anlama geliyor?"

"Onlar çıraklar." Bir çift genci gösterdi. "Cüppelerinin sadece kalçalarına kadar geldiğini görebilirsin" Sonea başıyla onayladı. "İzleyecekleri disiplini seçecekleri zaman olan mezuniyetlerine dek gerçek cüppe giyemezler."

"Ya birden fazla disiplin öğrenmek isterlerse?"

Rothen kıkırdadı. "Bunun için yeterli zamanları yok."

"Ne kadar süre eğitim görüyorlar?"

"Bu gerekli becerileri kazanmalarının ne kadar sürdüğüne bağlı. Genellikle beş yıl."

"Şu," diye gösterdi Sonea. "O farklı bir kemer takıyor."

Rothen aşağı baktığında sanki zor bir problemi düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmış geçen Lord Balkan'ı gördü.

"Ah, çok dikkatlisin." Rothen memnun olarak gülümsedi. "Taktığı kuşak siyah. Bu, baktığın adamın seçtiği disiplinin Başı olduğunu gösteriyor."

"Savaşçıların Başı." Sonea, Rothen'in cüppesine bakıp gözlerini kıstı.

"Ne çeşit Simya üstüne çalışıyorsun?"

"Kimya. Aynı zamanda öğretiyorum."

"Kimya ne?"

Adam, kızın anlayacağı terimleri kullanarak kimyayı en iyi şekilde nasıl anlatabileceğini düşünmek için durdu. "Maddelerle çalışıyoruz; sıvılar,

katılar ve gazlar. Onları birbirine karıştırıyor, ısıtıyor ya da diğer etkilere maruz bırakıp ne olduğunu gözlemliyoruz." Sonea kaşlarını çattı. "Neden?"

Rothen gülümsedi. "Yararlı bir şey keşfedip keşfedemeyeceğimizi öğrenmek için." Sonea'nın kaşları kalktı. "Kullanışlı ne keşfettiniz?"

"Ben mi, yoksa Lonca Kimyacıları mı?"

"Sen."

Adam kahkaha attı. "Çok değil! Sanırım bana başarısız bir Simyacı diyebilirsin ama bu süre içerisinde önemli bir şey keşfettim." Sonea'nın kaşları kalktı.

"Ne keşfettin?"

"İyi bir öğretmen olduğumu." Adam pencereden uzaklaşıp kitap raflarını inceledi. "Eğer izin verirsen, okuma yeteneğini geliştirmene yardım edebilirim. Bu öğleden sonra kitaplar üstünde çalışmak ilgini çeker mi?"

Sonea, dikkatli ama düşünceli bir şekilde adama baktı. Sonunda, soğuk bir şekilde başıyla onayladı. "Sence ne denemeliyim?"

Kitaplığa yaklaşan Rothen, bakışlarını ciltlerin üstünde gezdirdi. Okuması kolay bir kitaba ihtiyacı vardı ama acaba hangi kitap kızın ilgisini çekerdi? Bir kitap alarak, sayfalarına göz gezdirdi.

Kız tahmin ettiğinden daha işbirlikçiydi. Kızın merakı güçlüydü ve okuma yeteneği ile kitaplara olan ilgisi beklenmedik bir avantajdı. Her ikisi de, çalışma hayatına iyi uyum sağlayabileceğinin göstergesiydi.

Başını salladı. Tek yapması gereken, kızı, Lonca'nın düşündüğü kadar kötü olmadığına ikna etmekti.

* * *

Dannyl arkadaşına bakıp gülümsedi. Akşam için Yaldin ve karısına katıldığından beri, Rothen hiç durmadan konuşmuştu. Dannyl daha önce Rothen'i potansiyel bir çırak konusunda hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Aslında arkadaşının kendi eğitimini üstlenirken de bu kadar şevkli olmuş olmasını isterdi.

"Tam bir iyimsersin, Rothen. Kızla daha yeni tanıştın ama şimdiden, sanki Akademi'nin yıldızı olacakmış gibi bahsediyorsun."

Arkadaşının yüz ifadesi savunmaya geçmekte olduğunu gösterince Dannyl gülümsedi. "Öyle miyim?" dedi Rothen. "iyimser olmasaydım, çıraklarla bu kadar yılda bu kadar başarılı olabilir miydim? Eğer onlardan vazgeçersen çalışmaları için hiçbir dayanakları kalmaz." Dannyl başıyla onayladı. Kendisi en çok işbirliği yapan çırak değildi ki Rothen'in onu Fergun ve arkadaşlarıyla, ağız dalaşına girmekten uzaklaştırmak için gösterdiği çabalarına direnmişti. Dannyl'in, Rothen'in haksız olduğunu kanıtlama(!) girişimlerine rağmen, hocası ondan asla ümidi kesmemişti.

"Ona zarar verme niyetinde olmadığımızı söyledin mi?" diye sordu Ezrille.

"Ona, çocuğun ölümünü açıklamak ve güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğretmek istediğimizi söyledim. İnansa da inanmasa da..." Omuzlarını silkti.

"Kıza Lonca'ya katılabileceğini söyledin mi?"

Rothen suratını buruşturdu. "Kızı sıkıştırmak istemedim. Bizi pek sevmiyor. Bizi fakirlerin durumundan sorumlu tutmuyor fakat bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğine inanıyor." Kaşlarını çattı. "Bizi asla iyi bir şeyler yaparken görmediğini söylüyor ve bu biraz da doğru.

Şehir için yaptığımız işlerin çoğunun onun ya da diğer varoşluların üstünde bir etkisi yok. Bir de şu Arınma sorunu var."

"Kızın Lonca'yı sevmemesine şaşmamalı," dedi Ezrille, öne doğru eğildi. "Peki nasıl biri?"

Rothen bir an düşündü. "Sessiz ama cüretkar. Korktuğu açıkça belli fakat gözyaşlarını göreceğimizi hiç zannetmiyorum. Kontrol'ü öğrenmek zorunda olduğunu anladığından eminim, bu yüzden de henüz herhangi bir kaçma girişimi göreceğimizi sanmıyorum."

"Ya Kontrol'ü öğrendikten sonra?" diye sordu Yaldin.

"Umarım o zamana kadar kızı, Lonca'ya katılması konusunda ikna ederiz."

"Ya reddederse?"

Rothen derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Olacaklardan pek emin değilim. Bize katılması için hiç kimseyi zorlayamayız ama yasalardan dolayı, Lonca'nın dışında büyücülerin varlığına izin veremeyiz. Eğer reddederse..." suratını buruşturdu, "güçlerini bağlamaktan başka bir seçeneğimiz kalmaz."

Gözleri büyüdü. "Bağlamak mı? Bu kötü bir şey"

"Hayır. Bu... Şey, birçok büyücü için sıkıntı verici olabilir usta güce sahip olmaya alışıktırlar. Sonea ise büyü kullanmaya ilişik olmayan birisi, en azından bir usta değil." Omuzlarını silkti. " Pek fazla özlemeyecektir."

"Sence kıza Kontrol'ü öğretmek ne kadar sürer?" diye sordu. "Birkaç adım ötede kontrolü öğrenmemiş bir büyücünün yaşadığını bilmek beni huzursuz ediyor."

"Şimdi güvenini kazanmak biraz zamanımı alacak," diye mırıldandı Rothen. "Birkaç hafta sürebilir."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Yaldin. "Bu en zorlu olanlar için bile asla iki haftadan fazla sürmez."

"Öteki Evler'den gelen şımarık ya da huysuz bir çocuk değil"

"Sanırım haklısın." Yaldin kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi. Hafta sona ermeden heyecandan titriyor olacağını hissediyorum."

Rothen gülümseyip fincanını dudaklarına götürdü. "Ah, ama ne kadar uzun sürerse onu kalması konusunda ikna etmek için o kadar uzun sürem olur."

* * *

Sonea yatağa oturmuş, perdenin dar aralığından bahçelere bakıp ince ve uzun bir saç tokasıyla oynuyordu. Geceydi ve ay yükselmişti. Yolların kenarına toplanmış kar yumuşak ışıkta hafifçe parlıyordu.

Bir saat önce gonk tekrar çalmıştı. Büyücüler ve çıraklar aceleyle Makamlarına dönerken, izleyip beklemişti. Ara sıra soğuk gece havasında,

arkalarında nefeslerinin buharlarıyla izler bırakarak aceleyle geçen hizmetkârlar dışında ortalık sakinleşmişti.

Ayağa kalkarak sessizce ilerleyip, kulağını kapıya dayadı. Boynu ağrıyana kadar dinledi ama dışarıda hiç ses duymadı.

Kapının koluna baktı. Pürüzsüz cilalı tahtadandı. Kolun içine Lonca sembolünün hatlarını oluşturan daha koyu ahşap parçalar yerleştirilmişti. Sonea parmağıyla çizgileri takip etti ve basit bir kapı kulpu yapımı için harcanan çaba ve yeteneğe hayret etti.

Yavaş ve dikkatlice kolu çevirmeye başladı. Bir şey hareketini engellemeden önce kol azıcık döndü. Dikkatlice kapıyı içeri doğru çekti ama kapının dili hâlâ yerinde duruyordu.

Sakince, kolu diğer yöne doğru çevirmeye başladı. Kol durmadan önce yine biraz hareket etti.

Kapıyı çekti ama kımıldatamadı.

Eğilerek, saç tokasını anahtar deliğine sokmak için elini kaldırdıktan sonra durdu. Anahtar deliği yoktu.

Sonea iç geçirip çömeldi. Rothen'in odadan çıktığı hiçbir seferde bir anahtar sesi duymamıştı ve kapının diğer tarafında bir sürgü olmadığını daha önceden fark etmişti. Kapı büyüyle kilitlenmişti.

Bir yere gidebilecek durumda değildi zaten. Büyüsünü Kontrol etmeyi öğrenene kadar burada kalmak zorundaydı. Ama sınırlarını test etmesi gerekiyordu. Kaçma yollarını araştırmazsa, asla bir yol bulamayabilirdi. Kalkıp yatağın yanındaki masaya ilerledi. Şarkılar kitabı hâlâ masanın üstünde duruyordu. Kitabı alarak, ilk sayfayı açtı. Sayfaya bir şeyler yazılmıştı. Masaya doğru ilerleyip Rothen'in bıraktığı mumu yaktı. "Sevgilim Rothen'e, oğlumuzun doğumu anısına. Yılara."

Sonea dudaklarını büzdü. Demek ki Rothen evliydi ve en az bir çocuğu vardı. Ailesinin nerede olduğunu merak etti. Rothen'in yaşını düşününce oğlu muhtemelen yetişkin biri olmalıydı.

Rothen iyi bir insana benziyordu. Kendisinin her zaman iyi bir insan sarrafı olduğunu -bu teyzesinden öğrendiği bir şeydi- söylerlerdi. İçgüdüleri

ona, Rothen'in nazik ve iyi niyetli birisi olduğunu söylüyordu. Ama bu durum, ona güvenebileceği anlamına gelmediğini hatırlattı kendine. O, hâlâ bir büyücüydü, Lonca'nın her istediğini yapmaya mecburdu. Dışarıdan gelen zayıf, tiz bir kahkaha dikkatini tekrar pencereye çekti. Perdeyi kenara çekti ve pelerinlerinin altındaki yeşil cüppeleri bir ışık huzmesinin yumuşak ışığında parlayan bir çift büyücünün, bahçede dolaşmakta olduğunu gördü. Önlerinde birbirlerine kartopları atan iki çocuk koşuşturuyordu.

Sonea gözleri kadında geçip gitmelerini izledi. Hiçbir Arınma'da kadın büyücü görmemişti. Acaba kalmayı kendileri mi seçmişti yoksa ayrılmalarını engelleyen bir kanun var mıydı Dudaklarını büzdü. Jonna ona, zengin ailelerin kızlarının, babaları evlenecekleri adamı seçene kadar dikkatli bir şekilde izlendiklerini söylemişti. Evler'de kadınların kararı geçer. Bunların bir önemi yoktu. Varoşlarda hiç kimse evlilikleri ayarlamazdı. Gerçi kadınlar, bir aile geçindirebilecek adamlar bulmayı denerlerdi ama çoğu genellikle aşk evliliği yapardı. Jonna aşk evliliğinin daha iyi olduğuna inanırken, Sonea olumsuz düşünüyordu. Kadınların âşıkken birçok şeye katlandığını görmüştü ama bir süre sonra aşk sönüyordu. Sevdiğin ve güvendiğin bir adamla evlenmek daha iyiydi.

Kadın büyücülerin üzerine titremiyor muydu? Yoksa Lonca'nın işleyişini erkeklere bırakmaları yönünde telkin görüyorlar mıydı? Büyü gücüne sahip olup da hâlâ tamamen diğerlerinin kontrolü altında olmak sinir bozucu olmalıydı. Aile, görüş alanının dışına çıkınca, Sonea pencereden çekilirken, Akademi'nin pencerelerinden birinde bir hareket gördü. Kafasını kaldırıp bakınca soluk, oval bir yüz gördü. Kıyafetinin yakasından, yabancının bir büyücü olduğunu tahmin etti. Karanlık ve mesafe yüzünden emin olamamasına rağmen, kendisini izlediği yolunda ciddi bir şüpheye kapıldı. Birden içini bir ürperti kapladı ve çabucak perdeyi kapadı.

Cesareti kırılmış bir şekilde yürüdü ve mumları söndürdü, sonra yatağa uzanıp battaniyelerin içinde kıvrıldı. Kendini çok yorgun hissediyordu, düşünmekten yorulmuş, korkmaktan yorulmuş, yorulmaktan yorulmuş...

Ama tavana bakarken, uykusunun o kadar da kolay gelmeyeceğini biliyordu.

XVIII
Meraklı Gözlerden Uzakta

Lonca'nın binalarına ve ağaçlarına zayıf, donuk bir ışık yerleşmişti. Cery kaşlarını çattı. En son baktığında, her yer karanlığa gömülüydü. Uyuya kalmış olmalıydı ama gözlerini kapadığını bile hatırlamıyordu. Cery yüzünü ovalayarak çevreye bakındı ve yaşadığı uzun geceyi düşünmeye başladı.

Her şey Faren ile başlamıştı. Cery kendini toparladıktan ve karnını doyurduktan sonra Hırsız'a, Sonea'yı kurtarmasına yardım edip etmeyeceğini sormuştu. Faren çok kati bir şekilde reddetmişti.

"Eğer Muhafızlar tarafından yakalanmış, hatta Saray'a hapsedilmiş olsaydı, onu çoktan kurtarmış olurdum ve bunu yapabildiğimi kanıtlamaktan zevk duyardım." Faren kısaca gülümsemiş, hemen ardından yüz ifadesi sertleşmişti. "Ama burada söz konusu olan Lonca, Cery. Önerdiğin şey benim sınırlarımı aşıyor."

"Aşmıyor," diye ısrar etmişti Cery. "Nöbetçi ya da büyülü bariyer yerleştirmiyorlar. Sadece..."

"Hayır Cery." Faren'in gözleri alevlenmişti. "Konu nöbetçiler ya da bariyerler değil. Lonca'nın, kıçını kaldırıp bizimle ilgili bir şeyler yapmasını gerektirecek hiç sebebi olmadı. Eğer kızı kendi özel arazilerinden kaçırırsak, bu onlara denemek için sebep verebilir, inan bana Cery, hiç kimse, Lonca'dan yakayı sıyırıp sıyıramayacağımızı öğrenmek istemiyor."

"Hırsızlar büyücülerden korkuyor mu?"

"Evet." Faren'in yüz ifadesi hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Korkuyoruz. Bunun için de iyi sebeplerimiz var."

"Eğer onu başkası kurtarmış gibi gösterirsek..."

"Lonca, hâlâ bizim yaptığımızı düşünebilir. Beni dinle Cery. Onu kendi başına kurtarmayı deneyeceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyorum seni. Bir de şunu düşün; diğerleri senin bir tehdit olduğunu düşünürlerse, seni öldürürler. Bizi yakından izliyorlar." Cery bunun üzerine hiçbir şey söylememişti. "Benim için çalışmaya devam etmek istiyor musun?" Cery başıyla onaylamıştı.

"Güzel. Sana vermek istediğim bir iş daha var, eğer istersen."

Faren'in işi, Cery'yi Marina'ya, Lonca'dan mümkün olduğunca uzağa götürmüştü. Daha sonra,

Cery şehre gidip Lonca duvarını aşıp çevreyi gözetlemek için ormana konuşlandı.

Hareketlilik azalıp karanlık artarken, Cery, Akademi pencerelerinden birinde bir hareket görmüştü. Bir surat belirmişti. Dikkatle büyücülerin binasına bakan bir adam suratı. Adam olduğu yerde yarım saat beklemişti. Sonunda, büyücülerin binasının bir penceresinde beliren soluk bir yüz Cery'nin kalbini tekletmişti. Bu mesafeden bile kızı tanımıştı.

Sonea birkaç dakika bahçeye baktıktan sonra büyücülerin binasını izleyen adama doğru bakmıştı. Adamı gören kız, çabucak görüş alanından çekilmişti.

Adam biraz sonra gözden kaybolmuştu. Gerçi Cery bütün gece orada beklemiş ama ne büyücüden ne de Sonea'dan başka bir hareket görmemişti. Artık şafak vakti yaklaşmıştı ve

Faren'in yanına dönmesi gerektiğini biliyordu. Hırsız, Cery'nin bu yaptığını onaylamazdı ama

Cery bunun için de bir plan yapmıştı. Sonea'nın çok iyi korunduğu bilgisi hırsızı yumuşatmaya yeterdi. Faren, kurtarma girişimini yasaklamıştı, bilgi toplamayı değil, ayrıca

Cery'nin, kızın hayatta olduğuna dair kanıt aramasını bekliyor olmalıydı.

Cery ayağa kalkıp gerindi. Yine de bu gece gezintisinden öğrendiklerini Faren'e anlatmayacaktı. Penceredeki gizemli adamdan başka, büyücüler

binaların dışına hiçbir nöbetçi yerleştirmemişlerdi. Eğer Sonea o odada yalnızsa, kız için hâlâ bir umut var demekti.

Cery günlerdir ilk kez gülümseyerek, ormanın içinden geçip varoşlara doğru yürümeye başladı.

* * *

Sonea, uyandığında Rothen'in hizmetkârını, kendine bakarken buldu.

"Affedersiniz Leydi," dedi kadın aceleyle. "Ama yatağınızı boş görünce sandım ki... Neden yerde uyuyorsunuz?"

Sonea ayağa kalkarken kendini battaniyelerden kurtardı. "Yatak," dedi. "çok çöküyor. İçinden geçip düşecekmişim gibi oluyorum."

"Çöküyor mu?" Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Çok yumuşak mı demek istiyorsunuz?" Neşeli bir şekilde gülümsedi. "Büyük olasılıkla daha önce reber yünü bir şiltede uyumadığınız içindir, işte."

Kadın birkaç kat kalın süngersi şilteyi göstermek için çarşafları çekti. Bir iki şilteyi tutup yataktan çekti.

"Şu anki hali ile yeterince rahat olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu kadın, yatakta kalan tabakalara bastırarak.

Sonea duraksadıktan sonra yatağa bastırdı. Yatak hâlâ yumuşaktı ama yatağın altındaki tahtayı hissedebiliyordu. Başıyla onayladı.

"Harika," dedi hizmetkâr. "Şimdi temizlenmeniz için su getirebilirim. Ah! Giysilerinizle uyumuşsunuz. Önemi yok. Yenilerini getirmiştim. Hazır olduğunuzda misafir odasına gelin. Güne başlamak için biraz kekimiz ve sumimiz var."

Sonea, kadının yerdeki şilteleri toplayıp acele ile kapıdan çıkışını şaşkınlıkla izledi. Kapı kapandığında Sonea yatağın ucuna oturup iç geçirdi. Hâlâ buradayım. Aklında bir önceki gün canlandı: Rothen ile yaptıkları konuşma, kaçma kararı, dün gece pencereden gördüğü adam... İç geçirerek kalktı ve dikkatle hizmetkârın getirdiği su leğenini, sabunu ve havluyu inceledi.

Omuzlarını silkti, soyundu, yıkanıp üzerini değiştirdi ve kapıya doğru ilerledi. Kapının koluna uzandığında duraksadı. Rothen'in kapının arkasındaki odada beklediğine hiç şüphesi yoktu. Küçük bir endişe hissetti ama korkmuyordu.

O bir büyücüydü. Bunun onu daha fazla korkutması gerekiyordu ama adam, ona zarar vermeyeceğini söylemişti ve o da -şimdilik- ona inanmayı seçmişti.

Yine de adamın, düşüncelerine girmesine izin vermek o kadar kolay olmayacaktı. Adamın bu şekilde kendisine zarar verip veremeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ya adam onun düşünce tarzını değiştirip Lonca'yı sevmesini sağlarsa?

Ne seçeneğim var ki? Adamın düşüncelerini didikleyemeyeceğine veya didiklemeyeceğine güvenmek zorunda kalacaktı. Bu, almak zorunda olduğu bir riskti ve bunun hakkında endişelenmek işleri kolaylaştırmıyordu.

Sırtını dikleştirerek kapıyı açtı. Önünde uzanan oda, Rothen'in zamanının büyük bir bölümünü geçirdiği yer olmalıydı. Odanın ortasındaki alçak masanın etrafına sandalyeler dizilmişti. Kitap rafları ve daha yüksek masalar duvarlara dayanmıştı. Rothen minderli sandalyelerden birinde oturuyordu, mavi gözleri bir kitabın sayfaları üzerinde geziniyordu. Adam kafasını kaldırıp gülümsedi. "Günaydın Sonea."

Hizmetkâr kadın, servis masalarından birinin yanında duruyordu. Sonea, Rothen'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Hizmetkâr, masaya bir tepsi getirerek önce Rothen'in sonra da Sonea'nın önüne birer kupa koydu. Rothen kitabı masaya bıraktı. "Bu Tania," dedi, kadına bakarak. "Hizmetkârım."

Sonea kadına başıyla selam verdi. "Merhaba Tania."

"Sizinle tanışmak bir onur Leydi," diye karşılık verdi kadın, başını eğerek. Utançtan yüzünün kızardığını hisseden Sonea bakışlarını kaçırdı. Tania'nın yemek masasına dönmesi, kızın rahatlamasına sebep oldu. Bir tepsiye kekleri dizen kadını izleyen Sonea, kadının onu kasıtlı olarak mı pohpohladığını merak etti. Herhalde lükse gibi buna da alışmasını ve işbirliği yapmak için daha istekli olmasını umuyorlardı.

Kadın, Sonea'nın kendisine baktığını hissederek kafasını kaldırıp gergin bir şekilde gülümsedi.

"İyi uyuyabildin mi Sonea?" diye sordu Rothen.

Kız adama bakarak omuzlarını silkti. "Biraz."

"Bugün de okuma derslerine devam etmek ister misin?"

Adamın okuduğu kitaba baktı ve kitabın tanıdık olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Adam kızın bakışlarını izledi. "Ah, Büyü Kullanımı Üzerine Fien'in Notları. Ne okuduğunu bilmem gerektiğini düşündüm. Bu eski bir tarih kitabı, bir ders kitabı değil ve kitabın içindeki bilgilerin geçerliliği kalmamış olabilir. Belki... "

Kapının çalınması üzerine adam sözlerini kesti. Kalkarak ana kapıya gidip kapıyı araladı. Onun kaçmasını kolayca engelleyebileceğini biliyordu fakat ziyaretçiyi görmemesi için ciddi bir çaba harcadığını görünce oldukça şaşırdı. Yoksa ziyaretçinin onu görmesini mi engellemeye çalışıyordu?

"Evet? Lord Fergun. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kızı görmek istiyorum."

Ses kibar ve etkileyiciydi. Sonea, Tania kucağına kumaş bir yemek peçetesi sererken kadına baktı. Hizmetkâr uzaklaşmadan önce Rothen'in arkasından bakıp kaşlarını çattı.

"Bunun için çok erken," diye yanıtladı Rothen. "O..." Duraksadı, sonra dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapadı. Tartışma sürdükçe Sonea kapının ardından gelen mırıldanmaları duyabiliyordu.

Tania elinde tatlı keklerle dolu bir tepsiyle yaklaşırken başını kaldırdı. Sonea bir kek aldı ve önündeki bardaktakinin tadına bakmak için bir yudum aldı.

Ağzını acı bir tat doldurdu ve yüzünü buruşturdu. Tania'nın kaşları kalktı ve başıyla Sonea'nın elindeki içkiyi gösterdi.

"Sanırım bu sumiden hoşlanmadığınız anlamına geliyor," dedi kadın. "Ne içmek istersiniz?"

"Raka," diye yanıtladı Sonea.

Hizmetkâr özür dilercesine baktı. "Burada raka stoğumuz yok, üzgünüm. Onun yerine biraz pachi suyu getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Su?"

Sonea kadına kuşkulu bir bakış attı. Tania gülümsedi. "Buradaki su temizdir. Durun size biraz getireyim." Odanın diğer ucundaki masaya gidip üzerindeki sürahiden bir bardağı doldurdu ve Sonea'ya getirip uzattı

"Teşekkür ederim," dedi Sonea. Bardağı kaldırıp baktı ve suyun temiz olmasına şaşırdı. İçinde en ufak bir parça bile yüzmüyordu. Bir yudum alınca, hafif bir tatlılıktan başka hiçbir tat almadığını fark etti.

Gördün mü?" dedi Tania. "Odanızı toplamalıyım. Birkaç dakikalığına ayrılacağım ama herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden beni çağırabilirsiniz." Sonea başıyla onayladı ve uzaklaşan hizmetkârın ayak seslerini dinledi. Yatak odasının kapısı kapanınca gülümsedi. Bardağı alıp bir dikişte içti ve yemek peçetesiyle çabucak bardağın içini kuruladı. Sessizce kapıya doğru ilerledi, bardağın ağzını kapıya dayadı ve kulağını bardağın dibine koydu.

"...onu burada tutmak. Bu tehlikeli." Ses yabancıya aitti.

"Kız gücünü tekrar toplayana kadar değil," diye yanıtladı Rothen. "Gücünü tekrar topladığı zaman da, dün yaptığımız gibi ona gücünü güvenli bir şekilde nasıl boşaltacağını ona gösterebilirim. Bina için bir tehlike yok." Sessizlik oldu. "Yine de onu ayrı tutmak için bir sebep yok."

"Daha önce de dediğim gibi, çok çabuk korkuyor ve biraz da şaşkın. Çevresinde ona aynı şeyi bir düzine farklı yoldan anlatacak büyücüler topluluğuna ihtiyacı yok."

"Burada büyücüler topluluğu yok, sadece ben varım. Ve ben de sadece onunla tanışmak istiyorum. Öğretme işinin hepsini sana bırakacağım. Eminim bunun bir zararı olmaz."

"Anlıyorum ama kendine güveni biraz yerine geldiğinde bunun için fırsatın olacak."

"Onu benden uzak tutabileceğini söyleyen bir Lonca yasası yok Rothen," diye karşılık verdi yabancı. Sesinde uyarı niteliğinde bir ton vardı.

"Yok ama çoğu büyücünün, bunun için sebeplerim olduğunu anlayacağına inanıyorum." Yabancı iç geçirdi. "Ben de senin kadar onun iyiliğini istiyorum Rothen, ben de onu aramak için çok zaman ve çaba harcadım. Birçok kişi bu konuda benim de bir söz hakkım olduğunu düşünecektir."

"Yakında onunla tanışacaksın Fergun," diye karşılık verdi Rothen.

"Ne zaman?"

"Kız hazır olduğunda... "

"Ve buna sadece sen karar vereceksin, öyle mi?"

"Şimdilik."

"Göreceğiz bakalım."

Bir süre sessizlik olduktan sonra kapının kolu dönmeye başladı. Sonea ok gibi sandalyesine gidip kucağına peçeteyi serdi. Rothen odaya geri girerken, hoş mizacı can sıkıntısına dönüşmüştü.

"Kimdi o?" diye sordu Sonea.

Adam omuzlarını silkti. "Sadece nasıl olduğunu görmek isteyen biri." Sonea başıyla onayladıktan sonra bir kek daha almak için öne doğru eğildi. "Neden Tania bana başıyla selam verip Leydi diyor?"

"Ah," Rothen sandalyesine çöküp Tania'nın onun için bıraktığı acı sıvı dolu fincana uzandı. "Bütün büyücülere Lord veya Leydi diye hitap edilir." Omuzlarını silkti. "Her zaman bu şekilde olmuştur."

"Ama ben büyücü değilim," dedi Sonea.

"Şey, o biraz acelecidir" diyerek kıkırdadı Rothen.

"Sanırım..." Sonea kaşlarını çattı. "Sanırım benden korkuyor."

Adam fincanındakini içerken kaşlarını çattı. "Sadece senden biraz çekiniyor. Kontrol'ü öğrenmemiş bir büyücünün yakınında olmak tehlikeli olabilir." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Görünen o ki endişelenen tek kişi o değil. Tehlikeleri birçok kişiden daha yakından görmüş olduğuna göre bazı Büyücülerin, Makamlarında yaşaman konusunda neler hissettiğini anlayabilirsin. Dün gece iyi uyuyamayan tek kişi sen değilsin."

Yakalanması sırasında bayılmadan önce gördüğü yıkılmış duvarları ve molozları hatırlayan Sonea ürperdi. "Bana Kontrol'ü öğretmen ne kadar sürer?"

Adamın yüz ifadesi ciddileşti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama endişelenme. Güçlerin tekrar kontrolden çıkmaya başlarsa, onları daha önce yaptığımız gibi boşaltabiliriz."

Kız başıyla onayladı ama elindeki keke bakınca midesinin sıkıştığını hissetti. Bunun gibi tatlı bir şey yemek için ağzı aniden çok kuruymuş gibi geldi. Yutkunarak keki kenara koydu.

Sabah karanlık ve kasvetliydi, öğleden sonra ise şehrin üzerine bulutlar çökmüştü. Her yer, gece sanki günün bitmesini bekleyememiş gibi, gölgelerle örtülmüştü. Bu gibi günlerde,

Akademi'nin iç duvarlarından gelen zayıf ışıltı daha çok belli oluyordu.

Rothen, Akademinin koridorlarında dolaşırken Dannyl'in adımları hızlanınca içini çekti. Önce ayak uydurmaya çalıştı, sonra vazgeçti.

"Ne kadar garip," dedi Dannyl'in arkasından. "Topallaman geçmiş gibi gözüküyor." Dannyl arkasına döndü ve Rothen'in ne kadar arkada kaldığını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpışırdı. Adımlarını yavaşlatırken, yürüyüşündeki hafif duraksama geri geldi. "Ah, işte bu." Rothen başını salladı. "Neden acele ediyorsun Dannyl?"

"Sadece şu işi bir an önce halletmek istiyorum."

"Yalnızca raporlarımızı vereceğiz," dedi Rothen. "Raporun çoğunu muhtemelen konuşma yaparak bitireceğim."

"Yüce Lord'un Hırsızlar'ı araştırmak için gönderdiği kişi bendim," diye mırıldandı Dannyl. "Bütün sorularına ben yanıt vermek zorunda

kalacağım."

"Senden sadece birkaç yaş büyük Dannyl. Lorlen de öyle ve o seni bu kadar korkutmuyor." Dannyl itiraz etmek için ağzını açtıktan sonra kapadı ve başını iki yana salladı. Koridorun sonuna ulaşmışlardı.

Yöneticinin odasının kapısına doğru ilerleyen Rothen, Dannyl'in derin bir nefes aldığını duyunca gülümsedi. Rothen vurunca kapı, geniş ve seyrek döşenmiş bir odayı açığa çıkararak içeri doğru açıldı. Odanın uzak ucunda, Yönetici'nin koyu mavi cüppesini aydınlatan küre bir ışık, sıranın üstünde havada asılı duruyordu.

Lorlen kafasını kaldırarak, onları elindeki kalemle içeri çağırdı.

"İçeri gelin Lord Rothen, Lord Dannyl. Oturun."

Rothen odaya baktı. Sandalyelerden birinde arkasına yaslanarak oturan ya da loş köşelere sinmiş siyah cüppeli birisi yoktu. Dannyl rahatlayarak derin bir iç çekti.

İkili masanın önündeki sandalyelere otururken, Lorlen gülümsedi. Öne doğru eğilerek önündeki dosyayı alıp Rothen'e uzattı. "Raporlarınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Lord Dannyl'in raporunun büyüleyici olacağından eminim." Dannyl irkildi ama hiçbir şey söylemedi.

"Yüce Lord tebriklerini gönderdi." Lorlen'in bakışları Rothen'den Dannyl'e doğru kaydı. "Ben de kendiminkileri sunuyorum."

"Biz de karşılık olarak teşekkürlerimizi sunuyoruz," diye yanıtladı Rothen.

Lorlen başıyla onayladı ve sonra hafifçe gülümsedi. "Akkarin, geceleri onu uyandıracak acemice büyü yapma girişimleri olmadığından, artık rahatça uyuyabildiği için özellikle memnun."

Dannyl'in gözlerinin büyüdüğünü gören Rothen gülümsedi. "Sanırım bu kadar iyi hislere sahip olmanın dezavantajları da var."

Yüce Lord'un geceleri, bir türlü yakalanamayan varoşlu kıza küfrederek odasını arşınladığını hayal etmeye çalıştı. Hayalindeki görüntü ağırbaşlı Lonca liderine pek uymuyordu. Kaşlarını çattı. Acaba Akkarin artık

bulunmuş olan Sonea'nın Lonca'ya kabul edilecek olmasıyla ne kadar ilgileniyordu?

"Yönetici, Yüce Lord'un Sonea ile tanışmak isteyeceğine inanıyor musunuz?" Lorlen kafasını iki yana salladı. "Hayır. Onun asıl ilgilendiği konu, güçleri yıkıcı hale gelmeden önce onu bulamayabileceğimizdi. Ve Kral kendi sorunlarımızı çözebilme yeteneğimizi sorgulamaya başlamıştı." Gülümsedi. "Sanırım niçin sorduğunuzu tahmin edebiliyorum. Akkarin, özellikle henüz yeni olan çıraklar için biraz korkutucu olabiliyor ve Sonea da çok çabuk korkuyor."

"Bu benim aklıma başka bir konuyu getiriyor," dedi Rothen öne doğru eğilerek. "Kız çok çabuk korkuyor ve aynı zamanda da bizim hakkımızda çok şüpheci. Kızın korkusunu yenmek zamanımı alacak. Kız biraz güven kazanana kadar onu ayrı tutmak, sonra da her seferinde bir kişiyle tanıştırmaya başlamak istiyorum."

"Mantıklı."

"Fergun bu sabah onu görmek istedi."

"Ah." Lorlen başını sallayıp masaya parmaklarını vurdu. "Hımmm. İstediğini elde etmek için başlatacağı tartışmaları tahmin edebiliyorum. Kız hazır olana kadar hiç kimsenin onu göremeyeceğine dair bir kural koyabilirim ama 'hazır'ın ne olduğunu tanımlayana ve bir tarih belirleyene dek bunun onu yatıştıracağını sanmam."

Ayağa kalkıp masasının arkasında ileri geri yürümeye başladı. " İki farklı gardiyanlık talebinin olması da işleri biraz karıştırıyor, insanlar Kontrol'ü öğretme konusundaki deneyimin sebebiyle, Sonea'yı eğitenin senin olmanı isteyeceklerdir. Fakat Fergun'un gardiyanlık isteğine, Sonea'nın ilk eğitimi sırasında ondan uzak tutulmasından doğacak sempati, ona destek verecek birçok yandaş çıkartacaktır." Durakladı. "Onunla tanıştıracağın insanlardan bir tanesi Fergun olabilir mi?"

Rothen kafasını iki yana salladı. "Kız dikkatli ve insanların duygularını çabuk kapıyor. Fergun'un bana olan sevgisi çok az. Eğer kızı hepimizin arkadaşça, iyi niyetli insanlar olduğumuza ikna edeceksem, o zaman içimizden herhangi biri arasındaki uyuşmazlığı fark ederse, işimizi

zorlaşacaktır. Ayrıca onu görmek için yapılacak ısrarı, bir zarar verme girişimi olarak görebilir."

Lorlen bir süre ona baktıktan sonra kollarını kavuşturdu.

"Herkes Sonea'nın Kontrol'ü olabildiğince çabuk öğrenmesini istiyor," dedi. "Ve bu sürede onu kimsenin rahatsız etmemesi gerektiği yolundaki düşünceme, kimsenin karşı çıkacağını sanmıyorum. Sizce bu iş ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rothen. "İlgisiz ya da kolayca dikkati dağılan çıraklar yetiştirdim ama daha önce büyücülere onun kadar güvenmeyen hiç kimseye Kontrol'ü öğretmeye çalışmadım. Birkaç haftadan fazla sürebilir."

Lorlen sandalyesine döndü. "Bu kadar zaman veremem. Sana iki hafta veriyorum, bu süre içerisinde kızı kimin göreceğine karar vereceksin. Ondan sonra, kızın kabul edilebilir Kontrol seviyesine ne kadar yaklaştığını kontrol etmek için birkaç günde bir ziyaretlere başlayacağım." Durdu ve tırnağıyla masanın üstüne vurdu. "Eğer yapabilirsen, bu zamana kadar kızı hiç olmazsa bir büyücüyle tanıştır. Fergun'a, kız Kontrol'ü öğrendikten sonra onu görebileceğini söyleyeceğim ama unutma, süre ne kadar uzarsa, Fergun o kadar sempati toplayacaktır."

Rothen başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"insanlar Duruşma'nın, kız Kontrol'ü öğrendikten sonraki ilk Toplantı'da gerçekleşmesini bekleyecektir."

"Eğer onu kalmaya ikna edebilirsem," diye ekledi Rothen.

Lorlen kaşlarını çattı. "Kızın Lonca'ya katılmayı reddedebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu söylemek için çok erken," diye yanıtladı Rothen. "Yemin etmesi için onu zorlayamayız."

Lorlen, arkasına yaslanarak kaşları endişeyle çatılmış ve düşünceli bir şekilde Rothen'e baktı. "Seçeneklerin farkında mı?"

"Henüz değil. Güvenini kazanmaya çalıştığım için, haberleri sonraya bırakmanın daha iyi olacağını hissettim."

"Anlıyorum. Eğer doğru zamanı seçersen, kızı kalmaya ikna edebilirsin." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Eğer kız kalmamayı seçerse, Fergun onunla olan zıtlaşman yüzünden kızı gitmeye ikna ettiğini düşünecektir." Dannyl kaşlarını çattı. "Güçlü bir iddiası var öyleyse."

"Bunu söylemek zor. Her şey her iki tarafında kazandığı desteğin gücüne bağlı. Ama

Duruşma'dan önce bunun hakkında konuşmamalıyım." Lorlen doğrulup Rothen'e, ardından da

Dannyl'e baktı. "Başka sorum yok. Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır." Rothen kalktı ve başını eğdi. "Teşekkürler Yönetici."

Koridora çıktıklarında Rothen arkadaşını süzdü.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Dannyl omuzlarını silkti. "O orada değildi."

"Evet." Koridora bir büyücü çıkınca Dannyl adımlarını kontrol etti ve aksamaya başladı. Rothen kafasını iki yana salladı. "Topallıyormuş numarası yapıyorsun!" Dannyl incinmiş göründü. "Derin bir kesikti Rothen."

"O kadar derin değil."

"Leydi Vinara sertlik yok olmadan önce, birkaç gün bunun olacağını söyledi."

"Öyle söyledi, değil mi?"

Dannyl'in kaşları kalktı. "Ve o kızı yakalamak için nelerle uğraşmış olduğumuzu insanlara hatırlatmamın bir zararı olmaz."

Rothen kıkırdadı. "İtibarından yaptığın bu fedakarlığa müteşekkirim."

Dannyl kaba bir ses çıkardı. "Eğer Fergun şakağındaki o ufacık kesiğin üstündeki sargıyla bir hafta ortalıkta dolaştıysa, o halde ben de topallayabilirim."

"Anlıyorum." Rothen yavaşça başıyla onayladı. "Tamam o zaman."

Akademi'nin arka kapısına geldiklerinde durdular. Dışarıda yağan kar yüzünden fazla uzağı göremiyorlardı. Birbirlerine hoşnutsuzca bakıp dışarıya, bir girdap gibi dönen beyazlığa çıkıp acele ile ilerlediler.

XIX
Dersler Başlıyor

Bir haftadır gittikçe kötüleşen hava, Lonca arazisini kalın bir kar tabakasının altına gömmüştü. Çimenler, bahçeler ve çatılar parlak beyaz bir örtünün altında kaybolmuştu.

Yarattığı büyülü kalkanın içinde rahat olan Dannyl, havadan etkilenmeden çevreyi izleyebiliyordu.

Çıraklar, Akademi girişinin etrafında dolaşıyorlardı. Binaya girerken pelerinleri omuzlarına sıkıca sarılmış üç kişi onu acele ile geçtiler. Yeni çıraklardan bir grup diye tahininde bulundu. Onların soğuktan korunmayı öğrenmeleri için birkaç haftalık bir çalışma gerekiyordu. Merdivenlerden çıktığında Rothen'in ders verdiği Simya Minimin dışında bekleyen küçük bir çırak grubu gördü.

"Lord Dannyl."

Sesi tanıyan Dannyl iniltisini bastırdı. Arkasını döndüğünde Lord Kerrin'le birlikte koridordan ona doğru gelen Fergun'u gördü. birkaç adım ötesinde duran Fergun sınıfın öğrencisini süzdü. "Bu girdiğin Rothen'in sınıfı mı?"

"Evet" diye yanıtladı Dannyl. "İçişlerine sen mi giriyorsun?"

"Evet."

"Anlıyorum." Fergun dönünce, Kerrin de peşinden dondu kırık ama yine de Dannyl'in duyacağı kadar yüksek bir sesle mırıldandı, "Buna izin vermelerine şaşırdım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kerrin, uzaklaşırlarken sesi gittikçe zayıflayarak. "Bir çırakken bulaştığı belaları hatırlamıyor musun?"

"Ah, şu mesele." Kerrin'in kahkahası koridorda yankılandı. "Sanırım çıraklar için kötü bir örnek olabilir."

Dişlerini sıkan Dannyl arkasını dönünce, kapının eşiğinde dikilen Rothen'le karşılaştı. "Rothen!" diye bağırdı Dannyl. "Burada ne işin var?"

"Kütüphaneye gidiyordum." Rothen'in bakışları Fergun' un sırtına kilitlenmişti. "İkinizin de bu kini bu kadar uzun bir süredir sürdürmesi beni şaşırtıyor. Geçmişi hiç arkanda bırakmayacak mısın?"

"Ona karşı bir kinim yok," diye homurdandı Dannyl. "Bu bir oyun ve o bu oyundan vazgeçemeyecek kadar zevk alıyor."

Rothen'in kaşları kalktı. "Neyse, eğer yaramaz bir çırak gibi davranmak isterse, insanlar da ona göre davranacaklardır." Üç öğrenci acele ile sınıfa girdiğinde hafifçe gülümsedi. " Çıraklarımla eğitim nasıl gidiyor?"

Dannyl suratını ekşitti. "Onlarla nasıl başa çıktığını anlayamıyorum Rothen. Bu görevi daha fazla sürdürmeyeceğim değil mi?"

"Bilmiyorum. Haftalar. Belki de aylar."

Dannyl inledi. "Sence Sonea, Kontrol derslerine hazır mı?"

Rothen kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama bir hafta oldu bile."

"Sadece bir hafta." Rothen iç geçirdi. "Alışması için altı ay versek bile bize güveneceğini sanmıyorum." Kaşlarını çattı. "Bireysel olarak bizi sevmediğinden değil ama Lonca'nın iyi niyetli olduğuna inanmıyor ve kanıt görene kadar da inanmayacak. Bunun için de zamanımız yok. Lorlen ziyarete geldiği zaman, derslere çoktan başlamış olmamızı bekleyecek."

Dannyl arkadaşının koluna yapıştı. "Şimdilik tek yapman gereken, ona Kontrol'ü öğretmen ve bunun için de sadece sana güvenmesi gerekiyor Rothen. Sen cana yakın birisin. Ayrıca sadece onun için en iyi olanı istiyorsun." Duraksadı. "Ona anlatamıyorsan, göster o zaman."

Rothen kaşlarını çattıktan sonra Dannyl'in ne demek istediğini anlayınca gözleri büyüdü.

"Zihnimi görmesine mi izin vereyim?"

"Evet. Ona gerçeği söylediğini anlayacaktır.

"Bu... Kontrol'ü öğretirken gerekli değil ama koşullar hiç de olağan değil." Rothen kaşlarını çattı. "Ama öğrenmesini istemediğim bazı şeyler var... "

"Onları sakla o zaman." Dannyl gülümsedi. "Neyse, çıraklarının beklediği bir dersim var, hepsi de son şakalarını ve öğretmen işkencesi maskaralıklarını denemek için sabırsızlanıyorlardı. Bunların yanında Lorlen bile bir hiç. Neyse, bu gece buluştuğumuzda büyük bir ilerleme kaydettiğinizi duymayı bekliyorum."

Rothen kıkırdadı. "Onlara makul davranırsan, onlar da sana makul davranırlar Dannyl." Arkadaşı dönüp giderken, Dannyl hafifçe kıkırdadı. Bu sırada Akademi gongu çaldı. Dannyl iç geçirerek sırtını dikleştirip sınıfa girdi.

Pencereden eğilen Sonea, Büyücüler ve çırakların acele ile içeri girdiklerini gördü. Yine de Akademi gonguna hepsi uymuş değildi. Uzaktaki iki kişi, bahçelerin diğer tarafında dikilmeye devam ediyordu.

Bir tanesi siyah kuşak takan, yeşil cüppeli bir kadındı... Şifacılar'ın Başı. *Demek ki kadınların da Lonca'da biraz gücü var,* diye düşündü.

Diğeri mavi cüppe giyen bir erkekti. Rothen'in cüppe renkleri hakkında yaptığı açıklamayı düşünen Sonea, adamın maviden bahsettiğini hatırlamıyordu. Sıradan bir renk değildi, yani bu kişi de nüfuz sahibi bir büyücü olmalıydı...

Rothen, yüksek pozisyondaki büyücülerin, Lonca üyeleri arasında yapılan bir oylamayla seçildiklerini anlatmıştı. Liderlerini çoğunluğun oyuyla seçmelerine şaşırmıştı. Sonea en güçlü büyücünün diğerlerine hükmedeceğini düşünmüştü.

Rothen'e göre, diğer büyücüler zamanlarını öğretmenlik yaparak, deney yaparak ya da kamu projelerinde çalışarak geçiriyordu. Bunların arasında etkileyici olanlardan komik olanlara kadar birçok görev vardı. Marina'yı büyücülerin yaptığını öğrenmek onu şaşırtmıştı ve bir büyücünün, hayatının

çoğunu daha güçlü ve daha daha güçlü yapıştırıcılar yapmaya çalışarak geçirdiğini duymak onu keyiflendirmişti.

Parmaklarıyla ritim tutarak, odaya bir kez daha göz gezdirdi. Geçen hafta, Rothen'in uyuduğu oda da dâhil, her yeri inceleyecek fırsatı olmuştu. Dolap, sandık ve çekmeceleri dikkatli bir şekilde araştırmış; giysiler ve günlük eşyalar dışında bir şey bulamamıştı. Karşılaştığı birkaç kilidi rahatlıkla açmış fakat bütün bulabildiği eski dokümanlar olmuştu. Göz ucuyla bir hareket yakalayınca tekrar pencereye döndü. İki büyücü ayrılmıştı ve mavi cüppeli adam bahçenin kenarından Yüce Lord'un iki katlı binasına doğru ilerliyordu. Lonca'ya gizlice girdiği akşamı hatırlayan Sonea titredi. Rothen suikastçı büyücülerden hiç bahsetmemişti ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Adam onu, Lonca'nın yardımsever ve yararlı olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Siyah cüppeli büyücü suikastçı değilse, başka ne olabilirdi ki?

Zihninde kan lekeli giysiler içindeki bir adamın görüntüsü canlandı. "Halloldu," demişti adam. "Cüppemi getirdin mi?'

Arkasındaki kapı açılınca bir an olduğu yerde sıçradı. Arkasını dönüp Rothen'in mor cüppesi ile odaya girdiğini rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Geciktiğim için özür dilerim." Adam bir büyücüydü ama yine de ondan özür diliyordu. Bundan keyif alarak, karşılık olarak omuzlarını silkti.

"Kütüphaneden birkaç tane kitap getirdim." Omuzlarını dikleşirdi ve ciddi bir ifadeyle kıza baktı. "Ama belki biraz zihin alıştırması üstünde çalışmaya başlayabiliriz diye düşündüm. Ne dersin?"

"Zihin alıştırması mı?" Kaşlarını çattı, sonra neden bahsettiğini anlayınca birden bedenini bir soğukluk sardı. Yalnızca bir haftanın ardından ona güveneceğini mi sanıyordu? Güvenebilir miyim?

Kızı yakından izliyordu. "Sanırım yavaş yavaş Kontrol derslerine başlamayız," dedi Rothen.

"Ama derslere hazırlık olması açısından zihinsel iletişime alışkanlık kazanmalısın."

Son bir haftayı aklından geçirerek adamdan neler öğrenmiş olduğunu düşündü.

Adam zamanının çoğunu ona okuma öğreterek geçirmişti. İlk başlarda şüphe içerisindeydi ve kitapların içerisinde onu kandıracak ya da onu etkileyecek bir şeyler bulmayı bekliyordu.

Kendini, büyüden çok az bahseden, basit macera hikâyeleri okurken bulunca neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

Onu kızdırmaktan kaçınan Serin'in aksine Rothen, hata yaptığında, duraksamadan onu düzeltiyordu. Çok sert olabiliyordu fakat şaşırtıcı bir biçimde pek de korkutucu olmadığını gördü. Hatta kendini, Rothen aşırı ciddi olduğu zamanlarda ona şaka yollu sataşmak isterken buldu.

Ona bir şey öğretmediği zamanlarda, onunla sohbet etmeyi deniyordu. Konuşmayı istemediği çok fazla konu olduğunda, bu iş adam için kolay olmuyordu. Adam, sorduğu zaman soruları cevaplarken, karşılığında Sonea'dan kendisi hakkında bir şeyler öğrenmek için numaralar yapmıyor, onu dinlemiyordu.

Zihinsel iletişim de bunun gibi olabilir miydi? Kendisi ile ilgili şeyleri saklayabilecek miydi? Bunu öğrenmenin tek yolu denemek, dedi kendine. Yutkunarak çabucak başıyla onayladı. "Nasıl başlayacağız?"

Adam ona dikkatle baktı. "Eğer istemiyorsan birkaç gün daha bekleyebiliriz."

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Şu an oldukça uygun."

Adam başıyla onayladıktan sonra sandalyeleri gösterdi. "Otur. Rahat ettiğinden emin ol." Kız bir sandalyeye oturdu ve adamın aradaki masayı çekip tam karşısındaki sandalye oturmasını izledi. Kendisine bu kadar yakın olmasından bir rahatsızlık hissetti. "Gözlerini kapamanı söyleyeceğim," dedi. "Sonra ellerini tutacağım. Birbirimizle konuşurken dokunmak bizim için gerekli olmasa da, zihni odaklamaya yardımcı olur. Hazır mısın?" Başıyla onayladı.

"Gözlerini kapa," diye söyledi, "ve gevşe. Derin ve yavaş nefesler al. Nefesinin sesini dinle." Adamın dediklerini yaptı. Adam uzun bir süre sessiz kaldı. Bir süre sonra, nefes alışverişlerinin ritminin aynı olduğunu fark etti. Bir an için, adam nefes ritmini değiştirirse onunkiler de değişecek miydi merak etti.

"Her nefeste vücudunun bir parçasının gevşediğini düşün. İlk önce ayak parmakların, sonra ayakların, sonra bileklerin. Baldırlar, dizler, kalçalar. Daha sonra parmakların, ellerin, bileklerin, kolların ve sırtın. Omuzlarını serbest bırak. Başın biraz öne sarksın." Talimatlar biraz tuhaf olmasına rağmen, adamın söylediklerini yaptı. Kollarındaki ve bacaklarındaki gerginliğin gittiğini hissedince, midesindeki çırpınmanın farkına vardı. "Şimdi ellerini tutacağım," dedi adam.

Ellerini tutan eller daha da büyük gibi geliyordu. Kontrol etmek için gözlerini açma dürtüsüne karşı koydu.

"Dinle. Neleri duyabileceğini düşün."

Sonea birdenbire çeşitli alçak sesler tarafından çevrelenmiş olduğunu fark etti. Aynı anda kulaklarına dolan tüm sesler tanımlanmayı bekliyordu; dışarıdaki ayak sesleri, büyücülerin uzaktan gelen konuşmaları, binanın içinden ve dışında çalışan hizmetkârların tıkırtıları... "Şimdi dışarıdaki seslerin yavaş yavaş yok olmasına izin ver. Onların yerine, bu odadaki seslere yoğunlaş."

İçerisi daha da sessizleşti. Şimdi tek ses, farklı ritimlerde olan nefesleriydi. "Bu seslerin de yavaş yavaş yok olmasına izin ver. Şimdi kendi vücudunun içindeki sesleri dinle. Kalbinin yavaşça atışını... " Sonea kaşlarını çattı. Nefes seslerinden başka bir şey duymuyordu. "... vücudunda dolaşan kanın akışını." iyice yoğunlaşmasına rağmen duyamıyordu... "... midenin sesini..."

... yoksa duyabiliyor muydu? Bir şeyler vardı... "... kulaklarındaki titreşimi... " Sonea adamın tarif ettiği sesleri, hissettiği kadar çok duyamadığını fark etti. "... şimdi de düşüncelerinin sesini dinle."

Bir an için adamın direktifleri yüzünden şaşıran Sonea, odanın köşesinde bir varlık hissetti.

— *Merhaba Sonea.*

— *Rothen?*

— *Ta kendisi...*

Varlık gittikçe daha da hissedilir oldu. Hissettiği kişilik kışkırtıcı derecede tanıdıktı. Bir sesi tanımak gibiydi, asla başkasınınkiyle karıştırılmayacak

kadar kendine has bir ses Demek zihin iletişimi bu, diye geçirdi içinden.

— *Evet. Bunu kullanarak, uzak mesafelerden birbirimizle konuşabiliriz.*

Sözcükleri duymadığını, adamın ona doğru yansıttığı düşüncelerin anlamını hissettiğini fark etti. Sözcükler aklında çakıyordu ve o kadar hızlı ve kesin bir şekilde anlaşılıyordu ki adamın sesli düşüncelerini kesin olarak anlıyordu.

— *Konuşmaktan çok daha hızlı!*

— *Evet ayrıca yanlış anlaşılma şansı da daha az.*

— *Teyzemle de bu şekilde konuşabilir miyim? Hayatta olduğumu ona haber verebilirdim.*

— *Hem evet hem hayır. Fiziksel temas olmadan zihinden zihne sadece büyücüler iletişim kurabilir. Teyzenle de konuşabilirsin ama ona dokunman gerekir. Ama teyzene normal bir mesaj göndermemen için hiçbir sebep yok...*

Bunun onların yerini belli etmek olacağını fark etti. Sonea, zihinsel iletişim için isteğinin sarsıldığını hissetti. Dikkatli olmalıydı.

— *Yani... büyücüler hep bu şekilde mi konuşuyor?*

— *Sık sık değil.*

— *Neden?*

— *Bu iletişim şeklinin sınırları vardır. Diğer kişinin sana gönderdiği düşüncelerin arkasındaki duyguları hissedersin. Örneğin, birisi yalan söylediğinde bunu anlarsın.*

— *Bu kötü bir şey mi?*

— *Kendi içinde değil ama bir arkadaşının, kelleşmeye başladığını fark ettiğini düşün. Düşüncelerinin arkasındaki alayı hissedecektir ve senin neyi bu kadar komik bulduğunu anlamasa bile onunla ilgili bir şey olduğunu bilecektir. Şimdi de bunun, senin bağışlayıcı arkadaşın değil de, saygı duyduğun ya da etkilemek istediğin birisi olduğunu düşün.*

— *Ne demek istediğini anlıyorum.*

— *Güzel. Şimdi dersin bir sonraki aşaması için senden zihninin bir oda olduğunu düşünmeni istiyorum. Duvarları, tavanı ve tabanı olan bir boşluk.*

Sonea kendini bir anda bir odanın ortasında buldu. Daha önce böyle bir yer gördüğünü hatırlayamamasına rağmen, burada çok tanıdık bir şeyler vardı. Oda boştu; kapı ve penceresi yoktu ama duvarları ahşaptı.

— *Ne görüyorsun?*

— *Ahşap duvarlar ve boş bir oda, diye yanıtladı kız.*

— *Ah*, gördüm. Bu oda zihninin uyanık parçası.

— *Yani... zihnimin içini görebiliyor musun?*

— *Hayır, sadece bana bir görüntü yansıttın. Bak, ben de sana yolluyorum.*

Kızın zihninde bir odanın görüntüsü çaktı. Görüntü belirsiz ve pusluydu, ayrıntılar çok fazla görünmüyordu. "Bu... farklı ve biraz bulanık," dedi kız.

"Biraz zaman geçtiği ve anılarım yavaş yavaş yok olmaya başladığı için böyle. Hissettiğin farklılık, hafızamdan silinmeye başlayan doku ve renk gibi ayrıntıları kendi tamamlayan zihnimden kaynaklanıyor. Şimdi, odanın bir kapıya ihtiyacı var."

O anda kızın önünde bir kapı belirdi.

"Kapıya git. Gücünün neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, akkor halindeki bir ışık topuna. Bu onu görselleştirmek için kullanılan yaygın bir tanım. Onun güçlü ve tehlikeliyken ve sönükleştikten sonra tuval gibi göründüğünü düşünmeni istiyorum. Yapabilir misin?"

"Evet... "

"Şimdi kapıyı aç." Kapı açılınca kendini karanlığın eşiğinde buldu. Önünde, parlayan beyaz bir küre asılı duruyordu. Uzaklığı hususunda bir yargıya varmak imkânsızdı. Bir an sanki insan boyu mesafede asılı duruyor gibi gözükürken, bir anda onun dev gibi bir şey olduğundan ve ölçülemeyecek uzaklıkta durduğundan emin oluyordu. Hatırladığınla karşılaştırdığında ne kadar büyük?

— *Tehlikeli olduğu zamanki kadar büyük değil.*

Adama bir görüntüsünü yolladı.

— *Güzel. Beklediğimden daha hızlı büyüyor ama büyün, istem dışı yüzeye çıkmadan önce biraz daha zamanımız var. Kapıyı kapatıp odana dön.*

Kapı kapanıp yok oldu ve Sonea kendini tekrar odanın ortasında buldu.

— *Başka bir kapı düşünmeni istiyorum. Bu kez dışarı açılan bir kapı. O yüzden daha büyük olsun.*

Odasının bir duvarında çift kanatlı bir kapı belirdi. Ve bu kapının, Arınma'dan önce yaşadığı pansiyonun ana kapısı olduğunu fark etti.

— *Kapıyı açtığında bir ev göreceksin. Şuna benziyor olmalı. Zihninde, Batı Bölgesi'ndeki büyük tüccar evlerinden farklı olmayan beyaz bir ev görüntüsü çaktı. Zihnindeki çift kanatlı kapıyı iterek açınca, kendini bir binaya bakarken buldu. Odasıyla bu evin arasında dar bir sokak vardı.*

— *Binaya gir!*

Evin kırmızı bir kapısı vardı. Sahne değişti ve kendini kapının önünde buldu. Koluna dokununca kapı içeri doğru açıldı ve büyük, beyaz bir odaya girdi.

Duvarlarda tablolar asılıydı, odanın köşelerine düzgünce yerleştirilmiş, minderli sandalyeler vardı. Burası ona biraz Rothen'in konuk odasını çağrıştırdı. Yalnız bu oda daha büyüktü. Adamın kişiliğinin hissi, güçlü bir parfüm ya da güneş ışığının sıcaklığı gibiydi.

— *Hoş geldin Sonea. Zihnimin ilk odası diye adlandırabileceğin odadasın. Burada sana görüntüler gösterebilirim. Tablolara bak.*

Sonea en yakındaki resme yaklaştı. Resimde kendisini büyücü cüppesi giymiş gördü. Ciddi bir ifadeyle diğer büyücülerle konuşuyordu. Rahatsız olarak geriye çekildi. Bekle Sonea. Bir sonraki resme bak.

İsteksizce duvarı takip etti. Bir sonraki resim onu yeşil cüppe giymiş, ayağı yaralanmış bir adamı iyileştirirken gösteriyordu. Çabucak arkasını döndü. Bu gelecek seni neden rahatsız ediyor? O ben değilim.

— *Ama olabilirsin Sonea. Sana doğru söylediğimi şimdi anlıyor musun?*

Resimlere tekrar bakan Sonea, birdenbire adamın doğru söylediğini anladı. Burada yalan söyleyemezdi. Adam ona gerçek düşüncelerini gösteriyordu. Lonca, onlara katılmasını gerçekten istiyordu...

Derken daha önce görmediği siyah bir kapıyla karşılaştı. Kapıya bakarken onu kilitli olduğunu anladı ve şüphelerinin geri döndüğünü hissetti. Adam yalan söylemiyor olabilirdi ama büyük olasılıkla bazı gerçekleri gizliyordu.

─ *Benden bir şeyler gizliyorsun!* diye suçladı kız.

─ *Evet,* dedi adam. *Bize özel kalmasını istediğimiz Şeyleri hepimiz saklayabiliriz. Aksi takdirde, hiçbirimiz diğer insanların zihnimize girmesine asla izin vermezdik. Mahremiyete hepimizden çok ihtiyacın olduğu için bunu Yapmayı sana da öğreteceğim. Şimdi izle, kapının arkasındakilerden küçük bir şeyler göstereceğim sana.*

Kapı içeri doğru açıldı. Sonea kapının arkasında yüzü ölümcül bir şekilde solgun, bir yatakta yatan bir kadın gördü Birden çok yoğun bir keder duygusu sardı etrafı. Ardından, kapı yine aynı hızla kapandı.

"Karım."

"Öldü mü...?"

"Evet... Neden bu parçamı sakladığımı anladın mı şimdi.."

"Evet... Ben... üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi ve anlıyorum ki doğruyu söylediğimi anlaman için bunu görmen gerekiyormuş." Sonea siyah kapıya arkasını döndü. Odaya bir parfüm kokusu doldu; bir çiçek kokusu ile nahoş, kuru bir kokunun karışımı... Duvarları cüppeler içindeki kendi resimleri kapladı. Fakat cüppelerin renkleri belli değildi.

─ *Şu ana kadar gayet iyi ilerliyorsun. Zihnine dönelim mi?*

Bir anda oda ayaklarının altından onu kırmızı kapıya yönlendirecek şekilde kaymaya başladı. Dışarı çıkıp yukarı baktı. Önünde kendi evi yükseliyordu. Biraz eskimiş ama hâlâ sağlam, sade, ahşap bir binaydı; varoşların nispeten iyi kesimlerinden tipik bir ev. Yolu geçerek zihninin ilk odasına girdi. Kapı arkasından kapandı.

— *Şimdi arkanı dön ve dışarı bak.*

Kapıyı tekrar açıp da Rothen'i karşısında görünce şaşırdı. Adam biraz daha genç ve muhtemelen biraz daha kısa boylu gözüküyordu.

— *Beni içeri davet etmeyecek misin?* diye sordu Rothen, gülümseyerek.

Sonea geriye çekilerek girmesini işaret etti. Eşiği geçer geçmez, adamın varlığının hissi odayı doldurdu. Adam etrafına baktı ve Sonea aniden odanın artık boş olmadığını fark etti. Yakındaki bir masanın üzerine bir kutu durduğunu görünce içini suçluluk duygusu kapladı. Bu gizlice açtığı kutuydu. Kapak sonuna kadar açık ve içindeki dokümanlar açıkça görünüyordu.

Ardından, yerde bağdaş kurmuş oturan ve elinde tanıdık üç kitap tutan Cery'yi gördü. Başka bir köşede de Jonna ve Ranel dikiliyordu...

— *Sonea...*

Dönünce, Rothen'in elleriyle gözlerini kapamış olduğunu gördü.

— *Benim görmemi istemediğin her şeyi kapıların arkasına koy.*

Odaya göz gezdiren Sonea her şeyi uzaklaştırmaya yoğunlaştı. Duvarlardan geçerek kayboldular.

— *Sonea!*

Etrafında dönen Sonea, Rothen'in ortadan kaybolmuş olduğunu fark etti.

— *Seni de mi dışarı attım?*

— *Evet. Bir daha deneyelim.*

Kapıyı bir kez daha açtı ve Rothen'in odaya girebilmesi için geri çekildi. Göz ucuyla bir hareket yakalayan Sonea, dönüp baktı ama gördüğü her neydiyse duvarların içinde kayboldu. Tekrar kapıya doğru döndüğünde kapının ardında bir odanın daha ortaya çıktığını gördü. Bu odanın uzak ucunda bir kapı daha vardı ve Rothen o kapıda duruyordu. Adam kapıdan içeri girdi ve her şey değişti. Aralarında iki oda vardı, ardından üç oldu.

— *Yeter!*

Adamın, ellerini bıraktığını hissetti. Aniden fiziksel dünyanın farkına vararak gözlerini açtı. Rothen suratını buruşturup şakaklarını ovarak, arkasına yaslanmış durumda oturuyordu. "İyi misin?" diye sordu Sonea, endişeli bir şekilde. "Ne oldu?"

"İyiyim." Adam ellerinin düşmesine izin verdi ve hafifçe gülümsedi. "Beni doğruca zihninin dışına ittin. Bu doğal bir tepkiydi. Ve bunu kontrol etmeyi de öğreneceksin. Endişelenme, ben buna alışığım. Daha önce birçok çırak yetiştirdim."

Sonea başıyla onayladı ve ellerini ovuşturdu. "Tekrar denemek ister misin?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Şimdilik hayır... Biraz dinlenip okuman üstünde çalışalım. Belki bu öğleden sonra tekrar deneriz."

XX
Loncanın Tutsağı

Cery esnedi. Sonea gittiğinden beri uykusu nazlı bir şey olmuştu. İhtiyaç olduğunda kaçıyor, ihtiyaç olmadığında da üstüne çullanıyordu. Şu anda hayatında hiç olmadığı kadar uyanık kalmaya ihtiyacı vardı.

Dondurucu bir rüzgâr havayı gürültüyle, arada sırada da savrulan ince dal ve yaprakla doldurarak ağaçları ve çalılıkları sallıyordu. Soğuk, kaslarına işleyip kramp girmesine sebep olmuştu. Ağırlığını dikkatle dengeleyerek önce bir bacağını sonra diğerini uzatıp ovaladı.

Pencereye bakarken, biraz daha "Dışarı bak" diye düşünmeye devam ederse kafasının patlayacağına karar verdi. Anlaşılan Sonea'nın zihinleri hissetme yeteneği, penceresinin dışındaki beklenmedik ziyaretçileri kapsamıyordu.

Elinde tuttuğu kartopuna bakınca, uzaklaştırmaya çalıştığı düşünceler geri geldi. Pencereye öyle bir şekilde atmalıydı ki Sonea'yı uyandıracak ama başka kimsenin dikkatini çekmeyecek bir ses çıkarmalıydı. Odada olup olmadığı ya da yalnız olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buraya geldiğinde bir ışık yanıyordu ama çok geçmeden sönmüştü. Kızın solundaki pencereler karanlıktı ama sağındakilerden hâlâ ışık sızıyordu. Solunda yükselen Akademi binasına baktı. Pencerelerde hiç ışık yoktu. Sonea'yı gördüğü ilk geceden beri Cery, o gizemli adamı hiç görmemişti. Göz ucuyla küçük bir ışık parlaması fark etti. Kafasını kaldırdı büyük kişilerin binasına baktı. Sonea'nın odasının yanındaki odaların da ışıkları sönmüştü. Cery vahşice gülümsedi ve uyuşmuş bacaklarını ovaladı. Biraz daha...

Pencerede soluk bir yüz belirdiğinde, bir an için uyuyakaldığını ve rüya gördüğünü zannetti. Sonea bahçelere, ardından da Akademi'ye bakarken, kalbi gümbürdeyerek izledi. Sonra kız pencereden ayrıldı.

Bütün yorgunluğu gitmişti. Cery'nin parmakları kartopunu kavradı. Kıvrılarak çalılıklardan çıkarken bacakları itiraz etti. Nişan aldı ve kartopu parmaklarını terk edince çalılıkların arkasına daldı.

Kartopu pencereye çarpınca, çok hafif bir ses duydu. Pencerede tekrar Sonea'nın yüzü belirince, kalbi zafer duygusu ile bir an hızlandı. Kız önce camdaki kar izine, ardından da dikkatle bahçeye baktı.

Diğer pencereleri kontrol eden Cery, başka hiç kimseyi görmedi. Çalılıktan birazcık çıktı ve onu fark eden Sonea'nın gözlerinin ardına kadar açıldığını gördü. Şaşkınlığı geniş bir gülümseme izledi.

Cery el salladıktan sonra kıza işaretlerle bir soru sordu. Kız bir 'evet' ile karşılık verdi. Kıza zarar vermemişlerdi. Rahatlayarak iç geçirdi.

Hırsızlar'ın işaret dili, 'hazır mısın?', 'şimdi', 'bekle', 'çık oradan' ve alışılmış 'evet' ve 'hayır' gibi basit anlamlarla sınırlıydı. İşaret dilinde, 'Seni kurtarmaya geldim. Penceren kilitli mi?' demenin bir yolu yoktu. Kendini gösterdi, tırmanma ve pencereyi açma hareketleri yaptı, kızı, ardından kendini gösterdi ve 'çık oradan' işaretiyle bitirdi.

Kız 'bekle' karşılığı verdi, ardından kendini gösterdi, 'çık oradan' işareti yaptı ve başını iki yana salladı.

Çocuk kaşlarını çattı. Kız, Hırsızlar'ın işaret dili hakkında çoğu varoşlulardan daha çok şey bilmesine rağmen, onun kadar deneyimli değildi. Ayrılmak istemediğini anlatmaya çalışıyor olabilirdi, ya da şimdi ayrılmak istemediğini onun gecenin ilerleyen saatlerinde geri gelmesini. Kafasını kaşıdıktan sonra 'çık oradan', ardından da 'şimdi' işareti yaptı.

Kız kafasını iki yana salladı, ardından çocuğun solundaki bir şey kızın dikkatini çekti ve kızın gözleri büyüdü. Pencereden biraz çekilerek, üst üste 'çık oradan' işareti yapmaya başladı. Cery çömelip, rüzgârın yaprakların hışırtısını örteceğini umarak çalılığın içine daldı.

Ayak sesi duymadı ve kızı neyin korkutmuş olabileceğini düşünmeye başladı, ardından vücuduna sıcak bir havanın değdiğini ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Dışarı çık," dedi otoriter bir ses, rahatsız edecek derecede yakından. "Orada olduğunu biliyorum."

Çalıların arasından bakan Cery, yalnızca bir kol boyu mesafede duran bir cüppenin yumuşak hatlı kıvrımlarını görebiliyordu. Yaprakların arasından bir el çıktı. Cery hızla dönüp çalılardan fırladı ve kalbi çarparak binaya dayandı. Büyücü çabucak doğruldu. Açıkça görüldüğünü anlayan Cery, bina boyunca ormana doğru koşmaya başladı.

Sırtına bir şey çarptı ve yüzüstü karların içine düştü. Bir ağırlık onu yere çiviledi ve zorlukla nefes almaya başladı. Karın soğuğu yüzünü yakıyordu. Yaklaşan ayak seslerini duydu ve korkusunun yükseldiğini hissetti.

Sakin. Sakin ol, dedi içinden. Davetsiz misafirleri öldürdüklerini hiç duymadın... Davetsiz misafirleri yakaladıklarını da hiç duymadın...

Ezici baskı azaldı. Cery ellerinin ve dizlerinin üstüne kalkarken bir elin koluna yapıştığını hissetti. El onu ayağa kaldırdı ve çalı boyunca yola doğru çekmeye başladı. Kafasını kaldırıp bakınca büyücüyü tanıdığını fark ederek buz kesti.

Büyücünün gözleri kısıldı. "Tanıdık geliyorsun... Ah, şimdi hatırladım. Bana vurmaya çalışan pislik varoşlu!"

Sonea'nın penceresine göz atıp yapmacık bir biçimde gülümsedi. "Demek Sonea'nın bir hayranı var. Ne hoş."

Kara kara düşünerek dikkatlice Cery'ye baktı ve gözlerinin içine bir ışıltı saçıldı. "Şimdi seninle ne yapmalıyım acaba? Sanırım davetsiz misafirlere -genellikle sorgulandıktan sonra-

Lonca'nın dışına kadar eşlik edilirler. Bir an önce başlasak iyi olur o halde... "

Büyücü onu çekerek Akademi'ye doğru götürmeye başlayınca Cery direndi. Büyücünün ince eli şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Bırak beni!" dedi Cery.

Büyücü iç geçirdi. "Eğer kolumu bu şekilde çekiştirmeye devam edersen, seni zaptedebilmek için daha az fiziksel yola başvurmak zorunda kalacağım. Lütfen zorluk çıkarma. Bu işin bitmesini ben de en az senin kadar istiyorum."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Başlangıç olarak bu gürültülü rüzgârın olmadığı bir yere." Büyücülerin binasının sonuna geldiler ve Akademi'ye doğru ilerlemeye devam ettiler. "Lord Fergun!"

Büyücü durup omzunun üstünden baktı. İki cüppe gölgesi yaklaşıyordu. Adamın tutuşundaki ani gerginliği hisseden Cery, yeni gelenler yüzünden rahatlaması mı yoksa endişelenmesi mi gerektiğinden emin olamadı. Fergun'un yeni gelenleri hoş karşılamadığı belliydi. "Yönetici," dedi Fergun. "Bu ne şans. Ben de sizi görmeye geliyordum. Davetsiz bir misafir buldum. Anlaşılan varoşlara ulaşmaya çalışıyordu."

"Bana da öyle söylendi," Yeni gelenlerden uzun boylu olan yanındaki arkadaşına baktı. "Onu sorgulayacak mısınız?" dedi Fergun umutla, Cery'nin elini daha da sıkı tutarak. "Evet," diye yanıt verdi uzun boylu büyücü. Basit bir hareket yaptı ve tepelerinde bir ışık topu ortaya çıktı.

Cery vücudunu bir sıcaklığın sardığını ve rüzgârın kesildiğini hissetti. Çevresine baktığında ağaçların hâlâ sallandığını görebiliyordu fakat rüzgâr kendilerine dokunmuyor gibiydi. Güçlü ışık altında büyücülerin cüppeleri canlı renklerde gözüküyordu. Uzun boylu büyücü mavi, daha yaşlı olan arkadaşı mor ve Cery'yi yakalayan adam da kırmızı giyiyordu. Uzun boylu büyücü Cery'e bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Sonea'yla mı konuşmak istiyorsun Cery?"

Cery şaşırarak gözlerini kırpıştırdı, ardından da kaşlarını çattı. Bu büyücü, adını nereden biliyordu?

Sonea söylemiş olmalıydı. Eğer kız Cery'yi uyarmak istemiş olsaydı, onlara başka bir isim verirdi... tabi ondan bir numarayla almadılarsa, ya da zihninden okumadılarsa, ya da... Ne fark ederdi ki? Yakalanmıştı. Eğer ona

zarar vermek niyetleri varsa zaten hapı yutmuştu. En azından Sonea'yı görebilirdi.

Başıyla onayladı. Uzun boylu büyücü, Fergun'a baktı. "Bırak onu." Parmaklan Cery'nin kolundan çözülmeden önce Fergun'un tutuşu sertleşti. Mavi cüppeli büyücü, Cery'e onu takip etmesini belirten bir işaret yaptıktan sonra, büyücülerin binasına doğru ilerlemeye başladı.

Önlerindeki kapılar açıldı. Muhafız gibi arkasından gelen iki büyücünün farkında olan Cery, yukarı çıkan uzun boylu büyücüyü takip etti. Geniş bir koridordaki birçok kapıdan birine gittiler. Orta yaşlı büyücü kapının koluna dokunmak için ileri çıktı ve kapı içeri doğru açıldı. Burası, minderli sandalyeleri ve güzel mobilyaları olan lüks bir odaydı. Sandalyelerin birinde Sonea oturuyordu. Kız, Cery'yi görünce gülümsedi. "İçeri gir," dedi mavi cüppeli büyücü.

Kalbi hâlâ güm güm atan Cery odaya girdi. Kapı kapanınca arkasına baktı ve bir tuzağın içine çekilip çekilmediğini merak etti.

"Cery," dedi Sonea. "Seni görmek çok güzel."

Çocuk kızı incelemek için döndü. Kız tekrar gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Otur Cery. Rothen'den seninle konuşmama izin vermesini rica ettim. Buradan neden ayrılamayacağımı sana açıklamadığım takdirde, beni kurtarmaya çalışıp duracağını söyledim." Bir sandalye gösterdi. Cery istemeye istemeye oturdu. "Neden ayrılamazsın?"

Kız iç geçirdi. "Mantıklı bir şekilde açıklayabilir miyim, bilmiyorum." Arkasına yaslandı. "Büyücüler büyüyü nasıl kontrol edeceklerini öğrenmek zorundadır ve bunu da ancak başka bir büyücü öğretebilir, çünkü zihinden zihne öğretilmesi gerekiyor. Eğer büyüyü kontrol etmeyi öğrenmezlerse, büyücü ne zaman bir şeyler hissetse büyü çalışır. Büyü basit, tehlikeli şekiller alır ve güç biriktikçe bu daha da güçlenir. Sonunda da..." Yüzünü ekşitti. "Beni... beni buldukları gün az kalsın ölüyormuşum Cery. Hayatımı kurtardılar." Cery ürperdi. "Gördüm Sonea. Binalar... yıkıldı..."

"Beni bulmasalardı, çok daha da kötüsü olabilir, insanlar ölebilirmiş. Bir sürü insan..."

Çocuk kafasını eğip ellerine baktı. "Yani artık eve dönemezsin."

Kız, o kadar beklenmedik neşeli bir sesle kıkırdadı ki Cery, hayretle bakakaldı.

"Her şey düzelecek," dedi kız. "Kontrol'ü öğrendiğim zaman, artık tehlikede olmayacağım.

Burada işlerin nasıl olduğunu öğrenmeye başladım." Göz kırptı. "Bu aralar nerelere takılıyorsun?"

Çocuk sırıttı. "Aynı yere. Varoşlardaki en iyi bolevine."

Kız başını salladı. "Ya... arkadaşın? Hâlâ sana iş veriyor mu?"

"Evet." Cery kafasını iki yana salladı. "Ama bu akşam olanları öğrendikten sonra vermeyebilir."

Kız bunu düşünürken, kaşlarının arasında o tanıdık endişe çizgileri belirdi. Bir şeylerin kalbini sıkıştırdığını hissetti. Yumruklarını sıkarak bakışlarını kaçırdı. Yakalandığından beri hissettiği bütün korkuyu ve suçluluk duygusunu kıza sayıp dökmek istedi ama birilerinin dinliyor olabileceğini düşünerek, dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu. Odadaki lükse bakan Cery, en azından ona iyi davranıyorlar diye kendini avuttu. Kızın uykusuzluğunun verdiği esnemesini bastırmaya çalıştığını gören Cery, geç olduğunu hatırladı. "Sanırım gitsem iyi olacak." Ayağa kalktıktan sonra, kızı bırakmak istemeyerek durdu. Kız gülümsedi. Ama bu seferki hüzünlü bir gülümsemeydi. "Herkese iyi olduğumu söyle."

"Söylerim."

Kıpırdayamadı. Uzun uzun ona bakınca, kızın gülümseyişi biraz azaldı, ardından kapıya doğru elini salladı. "Ben iyiyim Cery, inan bana. Artık gitmelisin."

Cery bir şekilde kendini kapıya kadar taşıyıp çalmayı başardı. Kapı açıldı. Koridora çıkarken, üç büyücü de ona dikkatle baktı.

"Ziyaretçimize kapıya kadar eşlik edeyim mi?" diye teklifte bulundu Fergun. "Evet, teşekkürler," diye karşılık verdi mavi cüppeli büyücü.

Fergun'un başının üstünde bir ışık küresi belirdi. Beklentiyle Cery'ye baktı. Mavi cüppeli büyücüye göz atan Cery duraksadı.

"Teşekkürler."

Büyücü yanıt olarak başıyla onayladı. Cery arkasını dönerek merdivenlere doğru yürüdü, sarışın büyücü takip ediyordu.

Merdivenlerden inerken Sonea'nın söylediklerini düşündü. Kızın yaptığı işaretler şimdi anlam kazanmıştı. Büyüsünü kontrol etmeyi öğrenene kadar beklemek zorundaydı ama kontrolü öğrenir öğrenmez kaçmaya çalışacaktı. Ona yardım etmek için çok az şey yapabilirdi, ona döneceği güvenli bir yer sağlamayı garanti altına almak dışında. "Sonea'nın kocası mısınız?"

Cery kafasını kaldırıp şaşkınlık içinde büyücüye baktı. "Hayır."

"Onun, ah... sevgilisisiniz o halde?"

Cery yanaklarının kızardığını hissetti. Bakışlarını kaçırdı. "Hayır, sadece arkadaşız."

"Anlıyorum. Buraya gelmen çok kahramancaydı."

Buna yanıt vermesine gerek olmadığını düşünen Cery, büyücülerin binasından soğuk rüzgâra çıktı ve bahçeye doğru döndü. Fergun durdu.

"Bekle. Gel seni Akademi'nin içinden götüreyim. Daha sıcak bir yolculuk olur." Cery'nin kalbi tekledi. Akademi...

Her zaman büyük binaların içini görmek istemişti. Sonea kaçtıktan sonra böyle bir fırsat bir daha asla gelmezdi. Sanki onun için fark etmezmiş gibi omuzlarını silkerek devasa binanın arka girişine doğru yürümeye başladı.

Merdivenleri çıkarken kalbi güm güm atmaya başladı. İçerisi özenle dekore edilmiş merdivenlerle dolu bir salona girdiler. Bir yan kapıdan, sonsuza gidiyormuş gibi gözüken geniş bir koridora giren büyücünün ışığı yok oldu.

Koridorun her iki tarafında da kapılar ve geçitler vardı. Etrafına bakan Cery ışığın kaynağını bulamadı. Sanki duvarlar kendiliğinden işiyordu.

"Sonea bizim için sürpriz oldu," dedi Fergun birdenbire, sesi koridorda yankılanarak. "Daha önce alt sınıflardan hiç yetenek bulmamıştık. Bu genelde Evler'e özgü bir şeydir." Fergun beklentiyle Cery'ye baktı, belli ki

sohbet etmelerini bekliyordu. "Onun için de sürpriz oldu," diye karşılık verdi Cery.

"Bu taraftan." Büyücü yan geçitlerden birine girdi. "Büyüsü olan başka varoşlular duydun mu hiç?"

"Hayır."

Önlerindeki köşeyi dönünce karşılarına çıkan bir kapıdan küçük bir odaya girdiler. Ardından başka bir kapıdan geçerek, genişçe bir koridora girdiler. Daha önceki koridorların aksine, burada duvarlarda tahta paneller vardı ve aralarında tablolar asılıydı.

"Burası tam bir labirent gibidir," dedi Fergun içini çekerek. "Gel, seni kestirmeden götüreyim."

Bir tablonun yanında durdu ve tablonun arkasına uzandı. Duvarın bir bölümü, dar bir kapı boyutlarında dikdörtgen bir siyahlığı ortaya çıkartarak yana kaydı. Cery kuşkuyla büyücüye baktı.

"Gizli şeyleri her zaman sevmiş imdir," dedi Fergun, gözleri ışıldayarak. "Bizim de yeraltı geçitlerimizin olması seni şaşırttı mı? Bu geçit İç Çember'e çıkıyor, kuru, rüzgârsız bir yolculuk. Gidelim mi?"

Cery önce kapının girişine, ardından da büyücüye baktı. Lonca'nın altında geçitler mi vardı? Bu çok garipti. Gerileyip kafasını iki yana salladı.

"Daha önce bir sürü geçit gördüm," dedi, "ve soğuğu da umursamıyorum. Bu binadaki güzel şeyler daha ilginç."

Büyücü gözlerini kapayıp başıyla onayladı. "Anlıyorum." Sırtını dikleştirip gülümsedi. "Eh, soğuğu umursamadığını bilmek iyi."

Cery sırtında, onu kara dikdörtgene doğru zorlayan bir baskı hissetti. Bağırıp deliğin kenarlarına tutundu ama basınç çok güçlüydü ve parmakları cilalı ahşaptan kayıyordu. Öne doğru savrulan Cery, duvara çarparken yüzünü korumak için ellerini kaldırdı.

Güç onu sıkıca tuğlalara bastırdı. Parmağını bile kımıldatamıyordu. Kalbi çılgınca atan Cery, büyücülere güvendiği için kendine küfretti. Arkasında bir tıkırtı duydu. Gizli kapı kapanmıştı. "Şimdi istediğin kadar

bağırabilirsin." Fergun hafif, iğrenç bir tonda kıkırdadı. "Buraya kimse gelmez, o yüzden kimseyi rahatsız edemezsin."

Cery'nin gözlerinin üstüne bir parça kumaş indi ve sıkıca bağlandı. Elleri arkasına getirildi ve başka bir kumaş parçasıyla bağlandı. Sırtındaki basınç azalırken, büyücü yakasına yapıştı ve onu ileri ittirdi.

Cery geçidin aşağısına doğru sendeledi. Birkaç adım allıktan sonra dik bir merdivene ulaştı. Sonra eller onu hafif bir şekilde dönen dik merdivenlere doğru itti.

Sıcaklık hızla düştü. Merdiven bitiminden birkaç yüz adım sonra Fergun durdu. Bir anahtarın çevrilme sesini duyduğunda, Cery'nin midesine bir ağrı saplandı.

Gözbağı çıkartıldı. Cery kendini geniş, boş bir odanın kapısında dikilirken buldu. Ellerindeki kumaş çözüldü. "İçeri gir."

Cery, Fergun'a baktı. Elleri bıçaklarına gitti ama bir büyücüyle dövüşmeye çalışırsa, onları kaybedeceğini biliyordu. odaya kendi girmezse, Fergun zorla sokacaktı.

Yavaş ve uyuşuk bir şekilde, hücreye girdi. Kapı onu karanlığa gömerek kapandı. Dönen kilidin, ardından da giderek hafifleyen ayak seslerini duydu.

İç geçirerek olduğu yere çöktü. Faren deliye dönecekti.

XXI
Özgürlük Sözü

Rothen, Büyücüler Makamı'nın koridorlarında acele ile ilerlerken, birçok meraklı bakış ile karşılaştı. Bazılarına başıyla selam verip gülümsedi ama adımlarını yavaşlatmadı. Odasının kapısına varan Rothen, kapının kolunu tuttu ve kilidi iradesi ile açtı. Kapı açılınca, içerideki konuk odasından gelen iki ses duydu.

"...babam, Lord Rothen'in akıl hocası olan Lord Margen'in hizmetkârıydı. Büyükbabam da burada çalıştı."

"Burada bir sürü akraban olmalı."

"Birkaç tane," dedi Tania. "Ama birçoğu Evler'de daha yüksek mevkilerde çalışmak için ayrıldı."

ikisi de yan yana sandalyelerde oturuyordu. Onu gören Tania, suratı kızararak ayağa fırladı. "Rahatsız olmayın," dedi Rothen, elini sallayarak.

Tania başıyla selam verdi. "İşlerimi henüz bitirmedim Lordum," dedi kadın. Yüzü yanmaya devam ederek Rothen'in yatak odasına doğru aceleyle ilerledi. Sonea bu sırada Tania'yı izledi, belli ki eğleniyordu.

— *Artık benden korkmuyor sanırım.*

Rothen, elinde giysi yığını ve kolunun altında yatak takımıyla görünen hizmetkârını süzdü.

— *Evet. İkiniz iyi anlaşıyorsunuz.*

Duraklayan Tania, Rothen'e sert bir bakış attıktan sonra gözlerini kısarak Sonea'ya baktı.

— *Bu şekilde konuştuğumuzu anlayabilir mi?* diye sordu Sonea.

— *Yüz ifadelerimizin değiştiğini görüyor. Bu tarz sessiz bir iletişimin sürmekte olduğunu anlamak için büyücülerin yanında uzun bir süre geçirmiş olman gerekmez.*

"Bağışla bizi Tania," dedi Rothen. Tania'nın kaşları kalktı ama hafifçe omuzlarını silkti ve giysi yığınını bir sepetin içine attı.

"Başka bir arzunuz var mı Lord Rothen?"

"Hayır, teşekkür ederim Tania." Rothen kapının hizmetkârın arkasından kapanmasını bekledi, ardından Sonea'nın yanına oturdu. "Sanırım sana, diğer insanların önünde zihinden zihne iletişim kurmanın pek kibar sayılmadığını söylemenin zamanı geldi. Özellikle iletişime katılabilecek becerileri yoksa. Bu birisinin arkasından konuşmak gibidir."

Sonea kaşlarını çattı. "Tania'yı gücendirdim mi?"

"Hayır." Rothen kızın rahatlama ifadesine gülümsedi. "Fakat sana zihin iletişiminin zannettiğin kadar güvenli olmadığını da belirtmeliyim. Zihinsel konuşmalar diğer büyücüler tarafından duyulabilir, özellikle onları dinliyorlarsa."

"Öyleyse az önce birisi bizi de dinliyor olabilirdi?"

Adam başını iki yana salladı. "Bu mümkün ama sanmıyorum. Dinlemek kaba ve saygısız bir hareket olarak kabul edilir. Konsantrasyon ve emek ister. Öyle olmasaydı diğer insanların konuşmalarının yankıları yüzünden deliye dönerdik herhalde."

Sonea düşünceli görünüyordu. "Dinleyene kadar duymuyorsan, birisinin seninle konuşmak istediğini nasıl anlıyorsunuz?"

"Bir büyücüye ne kadar yakınsan, onu duyman da o kadar kolaylaşır," dedi adam. "Aynı odadaysan sana yansıttığı düşünceleri çoğunlukla yakalarsın. Ama uzaktaysan, ilk önce senin dikkatini çekmesi gerekir."

Elini göğsüne koydu. "Örneğin ben Akademi'deyken benimle konuşmak istersen, adımı yüksek bir şekilde yansıtmalısın. Diğer büyücüler de duydukları halde, yanıt vermeyecekler ya da konuşmayı dinlemek için zihinlerini açmayacaklardır. Yanıt olarak adını bağırdığımda, seni duyduğumu anlayacaksın böylece konuşmaya başlayabileceğiz. Eğer

deneyimliysek ve birbirimizin zihin sesine alışıksak, yansıtılmış düşüncelerimizi odaklayarak, diğerlerinin bizi duymasını güçleştirebiliriz. Fakat mesafe arttıkça bu daha da güçleşecektir."

"Bu kuralı çiğneyen oldu mu hiç?"

"Büyük olasılıkla..." Rothen omuzlarını silkti. "Bu yüzden zihinsel iletişimin özel olmadığını hatırlamalısın. Burada şöyle bir söz vardır; sırları dile getirmek konuşmaktan iyidir." Sonea hafifçe burnunu çekti. "Bu çok saçma."

"Kelimesi kelimesine baktığında değil " Kıkırdadı. "Ama 'konuşmak' ve 'duymak' kelimeleri Lonca'da diğer anlamlarıyla da kullanılır. Genel nezaket kurallarına rağmen; insanların özenle saklamaya çalıştıkları şeyleri, dedikoduların en yeni konusu olarak buldukları çok olmuştur. Bizi duyan insanların yalnızca büyücüler olmadığını sık sık unutuyoruz." Gözleri ilgi ile açıldı. "Değiller mi?"

"Büyü potansiyeli olan bütün çocuklar Lonca'ya katılmaz," dedi adam. "Örneğin çocuk, ailenin en büyük oğluysa, ailenin varisi olarak onlar için daha değerli olabilir. Çoğu ülkede, büyücülerin siyasete karışmasını önlemek için yasalar var. Örneğin bir büyücü Kral olamaz. Bu nedenle, bir büyücüyü ailenin reisi yapmak her zaman akıllıca değildir. "Zihinsel iletişim, büyü potansiyeliyle gelen bir beceridir. Çok nadir olmasına rağmen bazen, büyücü olmayan birisi, zihinsel iletişim becerilerinin kendiliğinden gelişmiş olduğunu fark eder. Bu insanlara gerçeği okumanın nasıl yapılacağı öğretilebilir ki çok yararlı bir beceridir."

"Gerçeği okuma mı?"

Rothen başını salladı, "isteksiz bir katılımcıyla yapılamaz elbette, o yüzden yalnızca birisi başka birisine gördüğü ya da duyduğu bir şeyi göstermek istediği zaman yararlıdır. Lonca'da suçlamalarla ilgili, bir yasamız var. Eğer birisi bir büyücüyü, yalan söylemekle ya da bir suç işlemekle suçlarsa; ya gerçeği okuma'ya izin verir ya da suçlamasını geri çeker."

"Adil değil gibi..." dedi Sonea. "Yanlış şeyler yapan kişi büyücü ama."

"Evet ama bu da asılsız suçlamaları önlüyor. Suçlanan kişi büyücü olsa da olmasa da gerçeği okumayı kolaylıkla engelleyebilir." Duraksadı. "Bir istisna hariç." Sonea'nın kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Rothen arkasına yaslanıp parmaklarını birbirine geçirdi. "Birkaç yıl önce, Lonca'ya, kasıtlı cinayetler işlediğinden şüphelenilen bir adam getirilmişti. Yüce Lord -liderimiz-adamın zihnini okuyup suçunu onayladı. Okunmak istemeyen bir zihnin içindeki engelleri geçebilmek büyük bir beceri ister. Geçmişte bunu yapabilen büyücüler olduğunu duymama rağmen, Akkarin aramızda bunu başarmış olan tek kişidir. O sıra dışı bir insandır."

Sonea bunu düşündü. "Peki, katil sırlarını, senin bana gösterdiğin gibi kapıların arkasına saklamamış mı?"

Rothen omuzlarını silkti. "Hiç kimse Akkarin'in bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyor ama bir insanın zihnine bir kez girdin mi, düşüncelerinin ona ihanet etmesi uzun sürmez." Durakladı, sonra kıza dikkatle baktı. "Sen de biliyorsun ki, sırları kapıların arkasında tutmak biraz alıştırma gerektirir. Ne kadar endişeli isen onları saklamak o kadar zorlaşacaktır, kendilerini göstereceklerdir."

Sonea'nın gözleri büyüdü, ardından bakışlarını kaçırdı, ifadesi aniden savunmacı bir hal aldı. Onu izleyen Rothen, kızın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Zihnine her girdiğinde ondan saklamak istediği kişiler ve nesneler birden görünür hale gelmişti. Panikleyen kız da onu zihninden atmıştı.

Bütün çıraklar bir dereceye kadar onun gibi davranırdı. Gördüğü şeyler hakkında pek konuşmazdı. Genelde genç çırakların gizli endişeleri; kişisel kötü huyları, fiziksel alışkanlıkları ya da ara sıra olan politik skandalları içermekteydi. Bunları görmezden gelmesi gayet kolaydı. Onlara bu konulardan bahsetmediği zaman çıraklar, mahremiyetlerine saygı duyulduğuna inanıp ona güvenmeye başlarlardı.

Ama sesiz kalmak Sonea'ya güven vermiyordu ve zaman azalıyordu. Lorlen ilk ziyaretini bu hafta sonu yapacaktı ve kızın, Kontrol derslerine çoktan başlamış olmasını bekliyordu. Eğer Kontrol'ü öğrenecekse, bu korkularından kurtulmalıydı.

"Sonea."

Kız isteksizce adama baktı. "Evet?"

"Sanırım derslerin hakkında konuşmalıyız." Kız başıyla onayladı.

Rothen öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Bir çırağın zihninde bana göstermiş olduğu şeyler hakkında genellikle konuşmam. Bu onların bana güvenmesini kolaylaştırır ama bu senin için geçerli değil. Gizli tutmak istediğin şeyleri gördüğümü biliyorsun ve görmemiş gibi yapmam hiç de yardımcı olmuyor."

Kız gözlerini masaya dikti, masayı kavrayışı sıkılaştıkça parmak eklemleri beyazlaştı. "İlk olarak," diye devam etti Rothen, "Odalarımı aramanı bekliyordum. Senin yerinde olsam ben de böyle yapardım. Bu beni rahatsız etmedi. Bunu aklından çıkarma." Kızın yanakları hafifçe kızardı ama sessiz kaldı.

"İkinci olarak, arkadaşların ve ailen bizim tarafımızdan tehlikede değil." Kız kafasını kaldırıp Rothen'in gözlerinin içine baktı. "Bizimle işbirliği yapmaya yanaşmazsan, seni onlara zarar vermekle tehdit edeceğimizden korkuyorsun." Gözlerini kızdan ayırmadı. "Bunu yapmayız Sonea. Bunu yapmak Kral'ın yasasını çiğnemek olur." Yüz ifadesi sertleşen kız tekrar bakışlarını kaçırdı.

"Ah, yine de endişeleniyorsun. Bizim, Kral'ın yasalarına saygı duyduğumuza inanman için çok az sebebin var," diye onayladı Rothen. "Bize güvenmen için de çok az sebebin var. Bu da beni, senin üçüncü korkuna, kaçma planlarını öğrenmemizden korkmana getiriyor." Kızın yüzünün rengi yavaşça soldu.

"Bu tür planlar yapmana gerek yok," dedi adam. "Eğer istemiyorsan seni kalman için zorlamayız. Kontrol'ü öğrenince ayrılıp ayrılmayacağına kendin karar verirsin. Büyücü olmak, hepimizin etmesi gereken bir yemini içerir... hayatımız boyunca bizi bağlayan bir yemini... Bu, isteksizce edilecek bir yemin değildir."

Kız ağzı hafifçe açık, uzun uzun adama baktı. "Gitmeme izin mi vereceksiniz?" Adam başını salladı, ardından söyleyeceği kelimeleri dikkatle seçti. Lonca'nın, güçleri bağlanmadan ayrılmasına izin

vermeyeceğini söylemek üzereydi ama yine de bütün büyü yeteneklerini kaybedeceğini bilmesi gerekiyordu.

"Evet ama seni uyarmalıyım; eğitim almadan güçlerini kullanamazsın. Yapabileceğin şeyler artık mümkün olmayacak. Hiçbir şekilde büyü kullanamayacaksın." Durakladı. "hırsızlar için yararsız olacaksın."

Kızın rahatlamış görünmesine şaşırdı. Dudaklarından küçük bir gülümseme geçti. "Bu hiç sorun değil."

Rothen dikkatle kıza baktı. "Varoşlara dönmek istediğinden emin misin? Orada kendini nasıl koruyacaksın?"

Kız omuzlarını dikleştirdi. "Öncekinden farklı olmayacak Başımın çaresine bakarım." Rothen kaşlarını çattı, kararlılığından etkilenmiş olmasına rağmen onu o hayata geri gönderme düşüncesi hoşuna gitmiyordu. "Ailenle tekrar bir arada olmak istediğini biliyorum. Lonca'ya katılman onlarla beraber olamayacağın anlamına gelmez Sonea. Buraya gelip seni görebilirler ya da sen onları ziyaret etmeye gidebilirsin." Kız kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Adam dudaklarını büzdü. "Senden korkacaklarından mı endişeleniyorsun. En çok nefret ettikleri kişilere katılıp varoşlulara ihanet etmiş olacağını mı düşünüyorsun?" Kızın ona fırlattığı ani ve delici bakış kızın düşündüklerine çok yaklaştığını göstermekteydi. "Onlara değişmediğini göstermek için ne olması lazım?"

Kız burnunu çekti. "Sanki Lonca ya da Kral, varoşluları memnun etmek için yapmak isteyeceklerime izin vereceklermiş gibi konuşuyorsun!"

"Seni, bunun kolay olacağını söyleyerek kandırmayacağım," diye cevapladı Rothen. "Ama bu üzerinde düşünmen gereken bir olasılık. Büyü yaygın bir yetenek değildir. Birçok insan ona sahip olabilmek için her şeyini verir. Burada öğrenebileceklerini bir düşün. Bunu diğer insanlara yardım etmek için nasıl kullanabileceğini düşün." Kızın bakışları bir an için dalgınlaştı, sonra ifadesi tekrar sertleşti. "Sadece Kontrol'ü öğrenmek için buradayım."

Adam yavaşça başını salladı. "Eğer istediğin buysa, o halde sana verebileceğimiz tek şey de bu. Varoşlara dönmeye karar verdiğini

duyduklarında, buradaki herkes çok şaşıracak. Birçok kişi, hayatı boyunca yoksulluk içinde yaşamış birisinin neden böyle bir teklifi geri çevirdiğini anlamayacak. Seni, zenginlik ve lükse pek değer vermediğini bilecek kadar iyi tanıyorum." Omuzlarını silkip gülümsedi. "Bunu yaptığın için seni takdir eden tek kişi ben olmayacağım. Yine de, seni bize katılman konusunda ikna etmek için bütün gücümle uğraşacağımı bilmelisin."

Rothen ilk defa kızın gülümsediğini gördü. "Uyarın için teşekkürler."

Kendinden gayet memnun olan Rothen ellerini ovuşturdu. "Neyse, şimdilik bu kadar yeter. Derslere başlayalım mı?"

Kız duraksadı, sonra sandalyesini alıp Rothen'in karşısına geçti. Kızın şevkine şaşıran Rothen kendisine uzatılan elleri tuttu.

Rothen gözlerini kapatarak nefeslerini yavaşlattı ve kendisini onun zihnine taşıyacak olan varlığı aradı. Kız görselleştirme konusunda artık yeterince iyiydi ve kendini bir anda açık bir kapının önünde dikilirken buldu. Kapıdan geçerek tanıdık bir odaya girdi. Odanın ortasında Sonea duruyordu.

Havayı bir kararlılık duygusu doldurdu. Her zamanki gibi bir şeylerin aniden ortaya çıkmasını bekledi ama odada istenilmeyen hiçbir şey belirmedi. Şaşırıp memnun olan Rothen, Sonea'nın görüntüsüne başını salladı.

― *Bana, gücüne açılan kapıyı göster.*

Kız bakışlarını başka yöne çevirdi. Kızın bakışlarını takip eden Rothen, kendini beyaz bir kapının önünde dururken buldu.

"Şimdi kapıyı aç ve dikkatle dinle. Sana, gücünü nasıl kontrol edeceğini göstereceğim."

* * *

Dizlerinin üstüne düşen Cery'nin nefesi dudaklarından hayal kırıklığı ile dolu olarak boşaldı. Hücresini köşe bucak araştırmış, eli sekiz bacaklı bir şeye her değdiğinde nefesi boğazında düğümlenmişti. Kör karanlıkta el yordamıyla yaptığı araştırması, duvarların büyük taş bloklardan yapılmış

olduğunu ve yerin çok pis olduğunu ortaya çıkartmıştı. Kapı büyük, demir menteşeleri olan kalın masif ağaçtan yapılmıştı.

Büyücünün ayak sesleri duyamayacağı kadar uzaklaşınca, uzun ceketinden bir maymuncuk çıkarmış ve el yordamıyla kapıyı araştırmıştı. Anahtar deliğini bularak, mekanizmanın döndüğünü duyana kadar kilidi zorlamış ama çektiğinde kapı açılmamıştı. Büyücünün kapıyı kilitlemediğini fark edince gülmesini tutamamıştı. Kapıyı kendisi kilitlemişti.

Kilidi tekrar kurcaladıktan sonra kapının hâlâ açılmadığını fark etmişti. Bir anahtar sesi duyduğunu hatırlayarak, başka bir kilit olması gerektiğine karar vermişti. Başka bir anahtar deliği araştırmaya koyulmuştu.

Hiçbir şey bulamayınca, kapıyı tutan kilidin sadece dışarıdan bir deliği olması gerektiğini düşünmüştü. Maymuncuğunu kapıyla eşik arasındaki yarığa sokmuştu. Bir şeye takılmış gibiydi.

Kilidi ilk denemesinde bulduğu için kendinden gayet memnun, maymuncuğu geri çekmeye çalışmış ama sıkışmış olduğunu fark etmişti.

Kurtarmak için çekiştirirken maymuncuğun esnediğini hissetmişti. Alete zarar vereceğinden korkan Cery aleti sıkıştığı yerde bırakıp ikinci bir tane çıkarmıştı. Bu alet ilkinden daha uzundu. İlk aletin neye sıkıştığını anlamak için çevresini kurcalarken ikinci alet de bir yerlere sıkışmıştı. Cery küfrederek bütün gücüyle alete asılmış ama bu zorlama aletinin sadece bükmesini sağlamıştı.

Cebinden üçüncü bir maymuncuk çıkaran Cery, onu da kapı ile taban arasındaki aralığa kaydırdı. Anında bu alet de sıkıştı. Ne kadar güçlü çekerse çeksin yararı yoktu, maymuncuk yerinden kımıldamıyordu. Tekrar diğerlerini çıkartmayı denedi ama yine başarılı olamadı. Karanlık saatler geçtikçe, birkaç kez aletlerini kurtarmaya çalıştı. Bir maymuncuğu bu kadar sıkı tutabilecek başka bir alet düşünemiyordu. Büyü dışında, tabii ki... Bacakları soğuktan uyuşmaya başladığı için ayağa kalktı. Başı dönmeye başlayınca dengesini sağlayabilmek için elini duvara koydu. Midesi, ona en son yemeğinin üzerinden ne kadar çok zaman geçtiğini hatırlatarak guruldadı. Yine de en kötüsü susuzluktu. Keşke bir maşrapa bol veya bir bardak pachi suyu, hiç değilse bir bardak su olsaydı. Bir kez daha bu

hücrede ölmeye terk edilip edilmediğini merak etti. Ama Lonca onu öldürmek isteseydi, bunu kendisini bir yere tıkmadan önce yapabileceklerinden emindi. Bu ona biraz umut verdi. Bu, Lonca'nın planının, onun canlı olması üzerine kurulu olduğu anlamına geliyordu... En azından şimdilik. Ama bu planlar suya düşerse, kendini çok acıkmış bir şekilde bulabilirdi.

Diğer büyücüyü -mavi cüppeli olanı- düşünen Cery, adamın davranışlarında herhangi bir numara belirtisi gördüğünü hatırlamıyordu. Büyücü ya güven hissettirme konusunda yetenekliydi ya da Cery'nin yaşadığı tutsaklıktan haberdar değildi. Eğer ikincisi doğru ise bu tamamen Fergun'un oyunu idi.

Sarışın büyücü bu planı tek başına yapmış olsa da olmasa da, Cery hapsedilmesi için iki sebep görebiliyordu; ya Hırsızlar ya da Sonea...

Eğer büyücüler, Cery'yi Hırsızlar'a karşı koz olarak kullanmaya niyetliyseler, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Faren'in Cery'ye bu kadar ne ihtiyacı, ne de ilgisi vardı. Bilgi almak için ona işkence yapabilirlerdi. Böyle bir şeye karşı koyabileceğini düşünmeyi tercih etse de kendini kandırmayacaktı. Böyle bir muameleyle karışı karşıya kalana kadar, sessiz kalıp kalamayacağını bilemezdi.

Büyücüler zihnini de okuyabilirlerdi. Ve bunu yaparlarsa, Hırsızlar'a karşı kullanabilecekleri çok az şey öğrenebilirlerdi. Bunu anladıkları zaman da, muhtemelen onu sonsuza kadar bu karanlıkta bırakırlardı. Ama hedeflerinin Hırsızlar olduğundan şüpheliydi. Yoksa şimdiye kadar onu sorgulamış olurlardı.

Hayır, adamın sorduğu soruların hepsi Sonea ile ilgiliydi. Akademi'ye giderlerken Fergun, Cery'ye, Sonea'yla ne tür bir ilişkileri olduğunu sormuştu. Büyücülerin, Cery'nin kız için önemli olup olmadığını öğrenmek istemelerin nedeni; muhtemelen, yapmak istemediği bir şeyi kıza yaptırabilmek için, onu şantaj aracı olarak kullanmak olmalıydı. Kızın durumunu daha da kötüleştireceği düşüncesi, Cery'ye ölüme terk edilmiş olma korkusu kadar hatta daha da fazla işkence veriyordu. Keşke Akademi'yi görmeye can atmasaydı. Bunu düşündükçe, merakından dolayı kendine küfür edip duruyordu.

Nefeslerinin arasında uzaktan gelen ayak sesleri duydu. Ayak sesleri yaklaşırken öfkesi dindi ve kalbi çarpmaya başladı.

Ayak sesleri kapının önünde kesildi. Boğuk metalik bir tıkırtı oldu, hemen arkasından aletlerinin yere düşmesinin yarattığı hafif tıkırtı geldi. Kapı açılırken, odayı uzun, ince bir ışık huzmesi doldurdu.

Fergun peşinde ışığı ile içeriye girdi. Parlaklıktan dolayı gözlerini kırpıştıran Cery, büyücünün kısık gözlerle ona, ardından da yere baktığını gördü.

"Vay, bak sen!" diye mırıldandı Fergun. Elindeki tabakla şişeyi bir kenara bıraktı. Tabakla şişe düşmeyip yavaşça yere indi. Parmaklarını açtı ve maymuncuklar eline geldi. Aletleri incelerken büyücünün kaşları kalktı. Kafasını kaldırıp Cery'ye baktı ve gülümsedi. "Bunların gerçekten işe yarayacağını düşünmedin, değil mi? Bu tür şeylerle birazcık haşır neşir olduğunu tahmin ettiğim için bazı önlemler almıştım. " Bakışları Cery'nin kıyafetlerine takıldı. "Bir yerlerinde bunlardan daha saklıyor musun?"

Cery dudaklarının ucuna kadar gelen inkarı yuttu. Fergun buna asla inanmazdı. Büyücü gülümseyip avucunu açtı. "Onları bana ver."

Cery duraksadı. Eğer üstünde gizlediği aletlerden birkaçını feda ederse, daha değerli eşyalarından birkaçını kendine saklayabilirdi. Fergun bir adım yaklaştı. "Hadi, burada ne işine yarayacaklar ki?" Parmaklarını oynattı, "onları bana ver." Cery yavaşça paltosunun içine uzandı ve daha az yararlı aletlerinden bir avuç dolusunu çıkardı. Büyücüye göz atarak, aletleri adamın eline bıraktı.

Fergun maymuncuklara düşünceli düşünceli baktı, sonra bakışlarını Cery'ye kaldırdı. Dudaklarında kötücül bir gülümseme dolaştı.

"Bütün sahip olduğunun bunlar olduğuna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Adamın parmakları kasıldı. Cery görünmez bir şeyin göğsüne bastırdığını hissetti ve duvara çarpana kadar geriye doğru sendeledi. Etrafını bir güç sardı ve onu tuğlalara yapıştırdı. Fergun yaklaştı ve Cery'nin paltosunu yokladı. Ani bir hareketle, gizli cepleri ortaya çıkarmak için astarı yırtarak açtı. Cebin içindekileri aldıktan sonra Cery'nin kıyafetinin kalanı ile ilgilenmeye başladı.

Fergun, Cery'nin botlarından bıçakları çıkarırken hafif bir memnuniyet mırıltısı çıkardı. Cery'nin hançerlerini bulduğunda ise keyif dolu bir 'ah' çıktı ağzından. Doğrularak, hançerlerden birini çekti. Bıçağın, Cery'nin adını sembolize eden küçük kemirgenin kabaca işlenmiş olduğu geniş kısmını inceledi.

"Ceryni," dedi büyücü, kafasını kaldırıp Cery'ye bakarak. meydan okuyan bakışlarla karşılık verdi. Fergun kıkırdayıp geri çekildi. Cüppesinden büyük, kare şeklinde bir bez parçası çıkartıp aletleri ve bıçakları sardıktan sonra kapıya döndü.

Büyücünün hiçbir açıklama yapmadan gideceğini fark eden Cery'nin kalbi tekledi. "Bekle! Ne istiyorsun benden? Neden buradayım?"

Fergun onu duymazdan geldi. Kapı kapanırken büyü kalktı ve Cery dizlerinin üzerine düştü. Öfkeden nefes nefese kalan Cery, ceketini araştırdı ve aletlerinin çoğunun alınmış olduğunu görünce bir lanet okudu. En çok da hançerlerine üzülmüştü ama o büyüklükteki silahları saklamak zordu. Çömelerek, derin bir iç geçirdi. Hâlâ birkaç tane aleti vardı. Kullanışlı olabilirlerdi. Hemen bir plan yapmalıydı.

XXII
Beklenmedik Bir Teklif

"Yapmak zorunda mıyım?"

"Evet." Dannyl, Rothen'i omuzlarından tutup çevirdi ve onu odasının dışına itti. "Kendini böyle kapatmaya devam edersen, Fergun'un yandaşlarının iddialarını güçlendirmekten başka bir şey yapmazsın."

Rothen iç geçirip koridorda ilerleyen Dannyl'i takip etti. "Haklısın tabii ki. İki haftadır hemen hemen hiç kimseyle konuşmadım... ayrıca Lorlen'den ziyaretini birkaç gün geciktirmesini istemeliyim... Bir dakika..." Rothen kaşlarını çalarak kafasını kaldırdı. "Fergun yandaşları ne diyormuş?"

Dannyl vahşice gülümsedi. "Kontrol'ü birkaç günde öğrendiğini ve Fergun görmesin diye kızı kilit altında tutmaya devam ettiğini."

Rothen kaba bir ses çıkardı. "Ne kadar saçma. Bu son hafta çektiğim baş ağrılarının birazını olsun çekmelerini isterdim." Suratını buruşturdu. "Sanırım bu Lorlen'i pek fazla geciktiremeyeceğim anlamına geliyor."

"Evet," diye onayladı Dannyl.

Büyücüler Makamı'nın girişine gelip dışarı çıktılar. Her ne kadar çıraklar sabah akşam patika ve yollardaki karı temizliyor olsalar da, avlu şimdiden ince, beyaz bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Ve bu ince kar örtüsü Yedi Yay'ın içinden geçerlerken ayaklarının altında çıtırdıyordu. Odası'nın sıcaklığına girdiklerinde, birkaç baş şifacını olduğu yöne döndü. Dannyl, birkaç büyücünün kendilerine doğru gelmeye başladığını gören arkadaşının hafifçe inlediğini duydu. İlk gelen Sarrin, Simyacıların Başı oldu. "İyi akşamlar Lord Rothen, Lord Dannyl. Nasılsınız?"

"İyiyiz Lord Sarrin," diye karşılık verdi Rothen. "Varoşlu kızla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

Rothen yaklaşan birkaç büyücünün de yanıtını duyabilmesi için bekledi. "Sonea gayet iyi gidiyor," dedi. "Beni zihninden atmamayı başarması biraz zaman alıyor. Tahmin ettiğiniz gibi bizim hakkımızda oldukça şüpheci."

"İyi mi gidiyor?" diye mırıldandı etrafına toplanan büyücülerden biri. "Çok az çırağın iki hafta gibi uzun bir süreye ihtiyacı olur." Rothen'in yüzü kararırken Dannyl gülümsedi.

Arkadaşı konuşana doğru döndü. "Onun, bize çocuklarının üstüne titreyen ebeveynler tarafından gönderilen bir çırak olmadığını unutmamalısınız. Kız iki hafta öncesine kadar onu öldürmek istediğimize inanıyordu. Güvenini kazanmak zaman aldı."

"Kontrol alıştırmalarına ne zaman başladınız?" diye sordu başka bir büyücü. Rothen duraksadı. "İki gün önce."

Büyücüler mırıldanmaya başladı. Birkaçı kaşlarını çatıp kafalarını iki yana salladı.

"Bu durumda, etkileyici bir ilerleme kaydetmiş olduğunuzu söylemeliyim Lord Rothen," dedi yeni bir ses.

Dannyl dönünce, kalabalığın arasında ilerleyen Leydi Vinara'yı gördü. Şifacılar'ın Başı yaklaşırken büyücüler saygıyla yanlara çekildiler. "Ne kadar güçlü olduğunu görebildiniz mi?"

Rothen gülümsedi. "Sahip olduğu gücü ilk gördüğümde buna inanamadım. Gücü gerçekten olağanüstü!"

Dinleyenlerin arasındaki mırıltılar daha da yükseldi. Dannyl başını salladı. *Güzel,* diye düşündü. *Eğer kız güçlüyle, insanlar gardiyan olarak Rothen'i onaylayacaktır.* Topluluğun önündeki yaşlı bir büyücü omuzlarını silkti. "Ama güçlü olduğunu zaten biliyorduk değil mi? Yoksa güçleri kendiliğinden ortaya çıkmazdı."

Vinara gülümsedi. "Elbette güç, bir çırağın son testi değildir. Ne gibi yetenekler gösterdi." Rothen dudaklarını büzdü. "Görselleştirme yeteneği iyi. Bu ona çoğu disiplinde yardımcı olur. Hafızası da çok iyi. Onu zeki ve dikkatli bir öğrenci olarak görüyorum."

"Hiç güçlerini kullanmayı denedi mi?" diye sordu kırmızı cüppeli bir büyücü. "Buraya geldiğinden beri denemedi. Tehlikeyi çok iyi anlıyor."

Sorular devam etti. Kalabalığa göz gezdiren Dannyl'in gözüne, yaklaşan bir büyücü grubunun arasında sarı bir kafa ilişti. Rothen'e biraz daha yaklaşıp, onu uyarmak için uygun anı beklemeye başladı.

─ *Lord Dannyl.*

Topluluktaki birkaç büyücü gözlerini kırpıştırıp Dannyl'e baktı. Zihin sesini tanıyan Dannyl odaya göz gezdirdi ve her zamanki yerinde oturan Yönetici Lorlen'i gördü. Mavi cüppeli büyücü, Rothen'i gösterip gelmelerini işaret etti.

Dannyl gülümseyerek başıyla onayladı ve Rothen'in kulağına eğildi.

"Sanırım Yönetici seni kurtarmak istiyor."

Rothen, Yönetici'ye bakmak için döndüğünde, Dannyl Fergun'un topluluğa ulaştığını gördü. Sohbete tanıdık bir ses katıldı ve birkaç baş savaşçının olduğu yöne döndü. "İzninizle", dedi Rothen. "Yönetici Lorlen'le konuşmalıyım." Kibarca başıyla selam verdi, sonra Dannyl'i Lorlen'e doğru itekledi.

Geriye doğru bakan Dannyl'in bakışları bir anlığına Fergun'un bakışlarına kilitlendi. Savaşçı'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle gerildi. Lorlen'in yanına geldiklerinde, Yönetici eliyle yandaki sandalyeleri gösterdi. "İyi akşamlar Lord Rothen, Lord Dannyl. Oturun ve bana Sonea'nın ilerlemesinin nasıl gittiğini anlatın."

Rothen oturmadı. "Bu konuda sizinle yalnız konuşmayı umuyordum Yönetici." Lorlen'in kaşları kalktı. "Pekala. Şölen Odası'nda konuşalım mı?"

"Lütfen."

Yönetici kalkıp yakındaki bir kapıya yöneldi. Kapıdan geçerlerken, adamın başının üstünde, odanın çoğunu kaplayan devasa bir masayı aydınlatan bir ışık küresi belirdi.

Lorlen masanın etrafına dizilmiş sandalyelerden birini çekip oturdu. "Bacağınız nasıl Lord Dannyl?"

Dannyl şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Daha iyi."

"Topallamanız bu akşam geri gelmiş gibi görünüyor," dedi Lorlen.

"Soğuktan," diye karşılık verdi Dannyl.

"Ah, anlıyorum." Lorlen başını salladıktan sonra Rothen'e döndü. "Konuşmak istediğiniz konu nedir?"

"Kontrol alıştırmalarına iki gün önce başladım," dedi Rothen. Lorlen kaşlarını çattı ama Rothen devam ederken sessiz kaldı. "İki hafta sonra kızın gelişimini kontrol etmek istediğinizi biliyorum ve ziyaretinizden önce kızı başka bir büyücüyle de tanıştırmamı istediniz. Yavaş ilerliyor olduğu için ziyaretçilerle dikkatini dağıtmak istemedim ama yakında hazır olacağını hissediyorum. Ziyaretinizi birkaç gün erteleyebilir misiniz?" Lorlen dikkatle Rothen'e baktı, sonra başıyla onayladı. "Yalnızca birkaç gün ama..."

"Teşekkür ederim. Görüşmek istediğim başka bir konu daha var. Daha sonra düşünmektense, şimdi düşünmemiz gereken bir olasılık." Lorlen'in kaşları kalktı. "Evet?"

"Sonea, Lonca'ya katılmak istemiyor. Ben..." İç geçirdi.

"Güvenini kazanmak için, varoşlara dönmek istiyorsa gidebileceğini söyledim. Sonuçta yemin etmesi için onu zorlayamayız."

"Ona güçlerini bağlayacağımızı söylediniz mi?"

"Henüz söylemedim." Rothen kaşlarını çattı. "Bunu umursayacağını sanmıyorum zaten. Güçlerini hiçbir şekilde kullanamayacağı konusunda uyardım ama o buna memnun olmuş gibiydi. Sanırım onlardan kurtulmayı tercih ediyor."

Lorlen başını salladı. "Şaşırmadım. Büyüyü yalnızca kontrol edilemeyen yıkıcı bir güç olarak yaşadı." Dudaklarını büzdü. "Belki ona birkaç tane kullanışlı numara öğretirseniz, büyüden hoşlanmaya başlar."

Rothen kaşlarını çattı. "Tamamen kontrolünü kazanmadan gücünü kullanmamalı. Kontrol'ü öğrenir öğrenmez ise onu bırakmamızı bekleyecektir."

"Kız, Kontrol dersleriyle büyü dersleri arasındaki farkı bilmiyor," dedi Dannyl. "Dersleri kontrolden büyü kullanımına doğru kaydırmaya başla. Bu sana, onu kalmaya ikna etmen için biraz daha zaman kazandıracaktır."

"Pek fazla değil," diye ekledi Lorlen. "Fergun'un, kızın kontrol'ü öğrendiğini bilmesine gerek yok ama onu uzun süre kandıramazsınız. Belki bir hafta daha kazanabilirsiniz." Rothen, ümitle Lorlen'e baktı. Yönetici içini çekti ve bir elini kaşına koydu. "Pekala... Ama Fergun'un öğrenmediğinden emin olun yoksa kabul edemem."

"Öğrenirse de, kızın Kontrol'ünü test ettiğimizi söyleriz," dedi Dannyl. "Sonuçta kız aşırı derecede güçlü. Herhangi bir hata yapmasını istemeyiz."

Lorlen, Dannyl'i ilgiyle süzdü. Bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü ama onun yerine, kafasını iki yana salladı ve Rothen'e döndü. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, teşekkür ederim Yönetici," dedi Rothen.

Herhalde birkaç gün içinde ziyaretinize geleceğim. ilk önce kimi tanıştıracağınıza karar verdiniz mi?"

Rothen anlamlı bir şekilde ona bakınca, Dannyl gözlerini kırpıştırdı. "Ben mi?" Rothen gülümsedi. "Evet. Yarın akşam, sanırım."

Dannyl itiraz etmek için ağzını açtı ama Lorlen'in dikkatle ona baktığını görünce bir şey demedi.

"Pekala," dedi isteksiz bir şekilde. "Sofra takımlarını saklamayı unutma."

* * *

Sonea sıkılmıştı.

Yatmak için çok erkendi. Tania akşam yemeğinden hemen sonra kirli tabaklarla gitmiş, peşinden de Rothen ortadan kaybolmuştu. Okuması için Rothen'in bu sabah getirdiği kitabı bitiren Sonea, etraftaki süslemeleri ve kitaplığı inceleyerek odayı arşınladı. Anlayabileceği şeyler arasında ilgisini

çeken hiçbir şey bulamayınca, pencereye gidip dışarı baktı. Ay yoktu ve bahçelik karanlığa gömülmüştü. Dışarıda kımıldayan hiçbir şey gözükmüyordu.

İç geçirerek erken yatmaya karar verdi. Perdeyi kapatarak yatak odasına yöneldi... kapı vurulunca olduğu yerde kaldı.

Dönüp dik dik kapıya baktı. Rothen girmeden önce kapıyı çalmaz, Tania ise kapıyı hafif ve nazikçe çalardı, bu kadar ısrarcı değil. Daha önce birkaç ziyaretçi kapıyı çalmış ama Rothen kimseyi içeri almamıştı.

Kapı tekrar çalınca bir ürperti hissetti. Sonea yavaşça kapıya doğru ilerlerdi. "Kim o?"

"Bir dost," diye boğuk bir yanıt geldi. "Rothen burada değil."

"Rothen'le konuşmak istemiyorum. Seninle konuşmak istiyorum Sonea." Kalbi çarpmaya başlayan Sonea, uzun uzun kapıya baktı.

"Neden?"

Yanıt daha hafitti. "Sana önemli bir şey söylemeliyim, onun sana söyleyemeyeceği bir şeyi." Rothen ondan bir şeyler mi saklıyordu? Kalp atışları heyecan ve korku hissiyle hızlandı. Bu yabancı kim olursa olsun, onun için büyücülere karşı gelmek istiyor gibi gözüküyordu. Ziyaretçinin kim olduğunu öğrenebilmek için kapının arkasını görebilmeyi istedi. Ama tam da ona güvenmesi gerektiği bu dönemde Rothen hakkında rahatsız edici bir şeyler öğrenmesi iyi bir fikir miydi acaba?

"Sonea. Bırak da içeri gireyim. Koridor boş ama uzun süre boş kalmayacak. Bu seninle konuşabilmek için tek şansım."

"Yapamam. Kapı kilitli."

"Tekrar dene."

Sonea kapını koluna baktı. Buradaki ilk günlerinde birkaç kez. kapıyı açmayı denemesine rağmen, hiç açamamıştı. Uzanıp kolu çevirdi ve kapı açılınca şaşkınlıkla nefes verdi. Kırmızı bir yen, ardından da kırmızı cüppeli bir büyücü göründü. Geriye çekilirken, içeriye giren büyücüye dehşetle bakakaldı. Bir hizmetkâr, ya da hizmetkâr kılığına girmiş bir kurtarıcı

beklemişti... tabii bu adam ona ulaşmak için cüppe giyme cesaretini göstermemişse... Adam kapıyı arkasından nazikçe kapadı, sırtını dikleştirdi ve kıza baktı. "Merhaba Sonea. Sonunda tanıştık. Ben Lord Fergun."

"Büyücü müsün?"

"Evet ama Lord Rothen gibi bir büyücü değilim." Elini göğsüne koydu. Sonea kaşlarını çattı. "Savaşçı mısın?"

Fergun gülümsedi. Sonea adamın Rothen'den çok daha emin ve çekici olduğunu fark etti. Saçları parlak ve düzgündü. Yüz hatları hoş ve güçlü idi. Sonea adamı bir yerlerden hatırlıyor gibiydi ama nerede gördüğünü çıkaramadı.

"Evet," dedi adam. "Fakat benim bahsettiğim farklılık bu değil." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ben senin tarafındayım."

"Rothen değil, öyle mi?"

"iyi niyetli olmasına rağmen, evet," dedi adam. "Rothen diğer insanlar için en iyisinin ne olduğunu kendisinin bildiğine inanan tiplerdendir, özellikle senin gibi genç bir kadın için. Ama ben seni kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olarak görüyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Beni dinleyecek misin, yoksa gideyim mi?"

Kalbi hâlâ küt küt atmasına rağmen, başını sallayıp sandalyeleri gösterdi. "Otur," dedi.

"Dinleyeceğim."

Başını kibarca eğerek bir sandalyeye doğru süzüldü. Karşısındaki sandalyeye oturan kız adama beklenti ile bakmaya başladı.

"İlk olarak; Rothen, Lonca'ya katılabileceğini söyledi mi?" diye sordu. "Evet."

"Peki, büyücü olman için yapman gereken şeyden bahsetti mi?" Kız omuzlarını silkti. "Biraz. Bir yemin ve yıllar süren bir eğitim var."

"Peki, ne üstüne yemin etmen gerektiğini biliyor musun?"

Kız kafasını iki yana salladı. "Hayır ama önemi yok. Lonca'ya katılmak istemiyorum." Adam gözlerini kırpıştırdı. "Lonca'ya katılmak istemiyor musun?" dedi.

"Hayır."

Adam yavaşça başını sallayıp arkasına yaslandı. Kısa bir süre sessiz ve düşünceli kaldıktan sonra, bakışları tekrar kızınkilerle buluştu. "Nedenini sorabilir miyim?"

Sonea dikkatle adamı inceledi. Rothen ona, Lonca'nın teklifini reddettiği zaman birçok büyücünün şaşıracağını söylemişti. "Evime dönmek istiyorum," dedi kız.

Adam tekrar başını salladı. "Lonca'nın kontrolü dışındaki büyücülere izin vermediğini biliyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Bunu herkes bilir."

"Demek öylece gitmene izin vermeyeceklerini biliyorsun."

"Güçlerimi kullanamayacağım için bir tehdit oluşturmayacağım."

Adamın kaşları bir kez daha kalktı. "Demek Rothen sana Lonca'nın güçlerini bağlayacağını söyledi?"

Sonea kaşlarını çattı. Güçlerini bağlamak mı?

Adam yavaşça başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Sana sadece gerçeğin bir kısmını söylemiş." Öne doğru eğildi. "Yüksek Büyücüler, güçlerine erişememen için onları içini' hapsedecek. Bu... pek hoş bir işlem değildir, hatta hiç hoş değildir ve kafes ömrünün sonuna kadar orada kalacak. görüyorsun ya, güçlerini nasıl kullanacağını bilmesen bile, kendi kendine onları nasıl kullanacağını öğrenme ya da sana öğretmeye istekli başıboş bir büyücüyle gerçi bu çok küçük bir olasılık karşılaşma şansın her zaman var. Loncadan işin gereği, bu konuda tüm yardımı alsan bile, bir daha büyü yapamaman garanti altına alınmak zorunda."

Adam konuştukça, Sonea'nın içini bir ürperti kapladı. Gözünü masaya dikerek, Rothen'in ona söylediklerini düşündü. Daha az korkutucu görünsün diye gerçeğin bir kısmını saklamış mıydı? Muhtemelen. Şüphesi, Rothen'in

onun oğlu olabileceğini sadece dile getirdiğini hatırlayınca düşünmeye başladı. Bunu onun zihninde görmemişti ki doğruluğu onaylansın...

Kafasını kaldırıp kırmızı cüppeli büyücüye baktı. Onun gösterdiklerine nasıl güvenebilirdi? Yalan söyleyerek eline ne geçebilirdi ki? Ama nasıl olsa bir kez Kontrol'ü öğrenince bütün gerçeği açığa çıkaracaktı. "Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Adam çarpık bir şekilde gülümsedi. "Dediğim gibi, ben senin taraftayım. Gerçeği bilmen gerekiyor ve... sana bir seçenek sunabilirim." Kız doğruldu. "Ne seçeneği?"

Adam dudaklarını büzdü. "Kolay olmayacak. Rothen gardiyanlıktan bahsetti mi?" Kız kafasını iki yana salladı.

Adam gözlerini yuvarladı. "Sana hiçbir şey anlatmamış! Dinle." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Gardiyanlık, büyücülere çırakların eğitimini kontrol etme yetkisi verir. Rothen, Arınma'dan beri senin gardiyanlığına aday. Bunu duyduğumda, ben de bir karşı-adaylık koymaya karar verdim. Bu Lonca'yı, hangimizin senin gardiyanın olacağına karar verileceği bir Duruşma -bir toplantı- yapmak zorunda bırakıyor. Gardiyanlığı benim kazanmama yardım edeceksin, sonra... "

"Lonca'ya katılmak istemediğim halde, neden bir Duruşma yapacaklar ki?" diye sordu Sonea. Adam yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı. "Bitirmemi bekle Sonea." Derin bir nefes alarak devam etti. "Lonca'ya katılmayı reddedersen, güçlerin bağlanacak ve varoşlara gönderileceksin. Ama kalmaya karar verirsen ve gardiyanlığını ben alırsam, sana yardım edebilirim."

Sonea kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Adam gülümsedi. "Bir gün ortadan kaybolacaksın. İstersen varoşlara dönebilirsin. Sana büyünün nasıl fark edilmemesini sağlayacağını öğreteceğim... ve güçlerin bağlanmamış olacak. Başlarda peşine düşeceklerdir ama akıllıysan, bu sefer seni bulamayacaklardır." Sonea inanamayacak adama baktı. "Ama Lonca'nın yasalarını çiğnemiş olacaksın." Adam yavaşça başını salladı. "Biliyorum." Yüzünde farklı duyguların izleri belirip kayboldu. Kalkıp pencereye doğru yürüdü.

"İnsanların yapmak istemedikleri şeylere zorlanmasını görmekten hoşlanmıyorum," dedi adam. "Bak." Dönüp Sonea'nın yanına geldi ve elini Sonea'ya uzattı. Avuç içi nasır bağlamıştı ve yara izleri vardı.

"Kılıç dövüşü. Senin de hemen fark ettiğin gibi ben bir Savaşçı'yım. Bu, bir zamanlar olmak istediğim şeye en çok yaklaşabildiğim şey. Küçük bir çocukken kılıç ustası olmayı hayal ederdim. Her gün saatlerce antrenman yapardım. En iyi ustalardan ders almayı hayal ederdim." İç geçirip kafasını iki yana salladı. "Derken büyü potansiyelim olduğu fark edildi. Çok değildi ama ebeveynlerim ailede bir büyücü olmasını istiyordu. Evlerine büyük saygınlık kazandıracağımı söylediler.

"Bu yüzden Lonca'ya yazdırıldım. Reddetmek için çok gençtim, büyünün gerçekten istediğim şey olmadığını bilmek için fazlasıyla şüphe doluydum. Güçlerim büyük değil ve onları iyi kullanmayı öğrenmeme rağmen büyüden keyif almıyorum. Diğer büyücülerin çoğu; dürüst, yüz yüze savaşı küçük görse de ben savaş kabiliyetlerimi geliştirmeye devam eltim. Yaşamak istediğim hayata en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum."

Adam gözleri parlayarak kıza baktı. "Rothen'in sana aynı şeyi yapmasına izin vermeyeceğim. Lonca'ya katılmak istemiyorsan, o zaman ben de kaçmana yardım ederim. Ama kına güvenmelisin. Lonca'nın politikaları ve yasaları karmaşık kafa karıştırıcıdır." Sandalyesine geri döndü ama oturmadı "Sana yardım etmemi istiyor musun?"

Sonea başını eğip masaya baktı. Adamın hikâyesi ve ihtilali konuşma biçimi onu etkilemişti ama hikâyenin bazı yerleri onu tedirgin etmişti. Büyüyü kaybetmemek, kaçak yaşamaya değer miydi?

Cery'nin dediklerini düşündü. Neden daha üst sınıfların büyü üstünde bir tekeli olması gerekiyordu? Eğer Lonca daha alt sınıflardan hiç kimseyi kabul etmeyecekse, o zaman neden bu insanların kendi büyücüleri olmasındı ki?

"Evet." Kafasını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. "Ama bunun üzerinde düşünmem gerek. Seni tanımıyorum. Herhangi bir şeye karar vermeden önce, bu gardiyanlık olayını kontrol etmek istiyorum."

Adam başıyla onayladı. "Anlıyorum. Düşün ama çok uzun sürmesin. Rothen, Yönetici Lorlen'i Kontrol'ü öğrenene kadar seni herkesten uzak tutması gerektiğine -senden gerçeği saklamak için olduğuna şüphe yok- ikna etmiş. Bu karara karşı gelerek çok büyük bir riske girdim. Seni tekrar görmeye çalışacağım ama o zamana kadar bir cevabın olmalı. Üçüncü bir fırsatım olmayabilir."

"Olacak."

Adam kapıya bakarak iç geçirdi. "Gitsem iyi olacak. Rothen burada olduğumu öğrenirse, bu senin için iyi olmaz."

Kapıya ilerleyerek hafifçe aralayarak dışarıya göz attı. Sadece bir an kıza gülümsemek için duraklayıp dışarı çıktı. Kapı adamın arkasından kapandı.

Tekrar yalnız kalan Sonea oturup gözlerini masaya dikti, büyücünün sözleri kafasında dönüp duruyordu. Fergun'un ona yalan söylemesi için hiçbir sebep göremiyordu ama adamın iddia ettiği şeyleri kontrol edecekti; güçlerin bağlanması, gardiyanlık ve yıkılmış hayallerle ilgili hikâyesi. Rothen'i dikkatlice sorgulayarak onu Fergun'un söyledikleri konusunda bir şeyler açıklamak için kandırabilirdi.

Ama bu gece değil. Bu ziyaret Rothen döndüğü sırada ona sakin bir yüzle bakamayacağı kadar kafasını karıştırmıştı. Kalkıp yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

XXIII
Rothen'in Arkadaşı

"Bugün hiç ders yoktu."

Rothen okuduğu kitaptan kafasını kaldırdı. Sonea pencereye eğilmişti ve nefesi camda yuvarlak buğular oluşturuyordu.

"Evet," diye karşılık verdi. "Bugün Boşgün. Haftanın son günü ders yapmayız."

"Ne yapıyorsunuz o halde?"

Adam omuzlarını silkti. "Bu büyücüye göre değişir. Bazıları at yarışlarını izlemeye gider veya diğer sporlar ve kendi ilgi alanları ile ilgilenir. Bazıları ailelerini görmeye gider."

"Ya çıraklar?"

'Aynı şekilde geçer günleri, tabi çıraklığın sonuna yaklaşırken günlerini çalışarak geçirirler."

"Ve yolları temizlemeye devam ederler." gözleri pencerenin altındaki bir şeyin ilerlemesini takip ediyordu. Neye baktığını tahmin edebilen Rothen gün boyu işleri "Yolları temizlemek, buradaki ilk yıllarında onlara verilen birçok görevden yalnızca bir tanesidir, İleriki yıllarda bu işleri sadece ceza olarak yaparlar."

Sonea kaşlarını kaldırarak adama baktı. "Ceza mı?" kaba şakalar yaptıkları ya da büyüklerine karşı saygılı olmadıkları için," diye açıkladı. "Tokat yemek için biraz büyük"

Yanağının kenarı seyirdi ve pencereye geri döndü. "Demek bu yüzden o kadar suratsız görünüyor."

Kızın parmakları ile cama vurmakta olduğunun farkında olan Rothen iç geçirdi. Son iki gündür hızla öğreniyordu; daha önce Kontrol eğitimi verdiği bütün çıraklardan da hızlı öğreniyordu. Ama bugün birkaç kez konsantrasyonu bozulmuştu. Her ne kadar bunu çok iyi saklasa da -ki bu da zihinsel disiplininin ne kadar gelişmiş olduğunu göstermekteydi-bir şeylerin canını sıktığı belliydi.

İlk başta bunun için kendini suçlamıştı. Ona Dannyl'in yapacağı ziyaretten bahsetmemişti; bir yabancının ziyareti düşüncesinin, onun derslerini olumsuz etkileyebileceğini düşünmüştü. Kız ondan bir şey sakladığını hissetmiş ve şüphelenmeye başlamış olmalıydı. Hatasını anlayan Rothen ona ziyaretten bahsetmişti. "Diğer büyücülerle ne zaman tanışacağımı merak ediyordum," demişti kız. "Eğer bu gece ziyaretçi istemiyorsan, başka zaman gelmesini söyleyebilirim," diye öneride bulunmuştu Rothen. Kız kafasını iki yana sallamıştı. "Hayır, arkadaşınla tanışmak istiyorum." Kızın tepkisine şaşırıp sevinerek derse devam etmeye çalışmıştı. Ama kız, hâlâ alıştırmalar üstünde dikkatini toplayamıyordu. Rothen kızın hayal kırıklığını ve gittikçe artan sabırsızlığını sezmişti. Her mola verdiklerinde, dışarı bakmak için pencereye gidiyordu. Tekrar kıza baktı ve onun ne kadar süredir bu odada kilitli olduğunu düşünmeye başladı. İçinde yaşadığı dairenin kız için bir hapishane olduğunu unutmak çok kolaydı. Burada bulunmaktan sıkılmış ve bezmiş olmalıydı. Bunun, onu Dannyl'le tanıştırmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Uzun boylu büyücü, onu tanımayan insanları korkuturdu ama içten tavırları ile insanları çabuk rahatlatırdı. Kızın, Lorlen'in ziyaretinden önce Dannyl'in arkadaşlığıyla daha rahatlayacağını umut ediyordu.

Peki ya sonra? Kızın cama vuran parmaklarını izleyen Rothen gülümsedi. Onu dışarı çıkarıp Lonca'yı gezdirecekti.

Kapının çalınması düşüncelerini böldü. Kalkıp kapıyı açtı. Dışarıda biraz da gergin gözüken Dannyl duruyordu. "Erkencisin," dedi Rothen.

Dannyl'in gözleri parladı. "Daha sonra geleyim mi?" Rothen kafasını iki yana salladı. "Hayır hayır, içeri gir."

Rothen geriye bakarak, Dannyl odaya girerken Sonea'nın yüzünü inceledi. Kız, uzun boylu büyücüyü bakışlarıyla tartıyordu. "Dannyl, bu Sonea," dedi

adam.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi Dannyl, başını eğerek. Sonea başıyla onayladı. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum." Gözleri hafifçe kısıldı ve yüzünden küçük bir gülümseme geçti. "Sanırım daha önce karşılaşmıştık." Aşağı baktı. "Bacağın nasıl?" Dannyl gözlerini kırpıştırdı, dudakları yarım bir gülümseme ile kıvrıldı. "Daha iyi, teşekkür ederim."

Ağzını kapatan Rothen başarısız bir şekilde kahkahasını kıstırmaya çalıştı. Öksürüyormuş gibi davranarak, sandalyelere doğru elini salladı. "Oturun. Biraz sumi hazırlayayım." Sonea pencereden çekilip Dannyl'in karşısına oturdu. ikisi de dikkatle birbirlerine baktı. Yandaki masaya geçen Rothen, sumi hazırlamak için gerekenleri bir tepsiye koydu. "Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu Dannyl. "Sanırım iyi. Seninkiler nasıl?" Benimkiler mi?"

Rothen'in yerine derslere giriyorsun, değil mi?" Evet. Kesinlikle... zorlayıcı. Daha önce hiç ders vermemiştim, o yüzden de neredeyse çıraklardan daha çok şey bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Genelde ne yapıyorsun?"

"Deney. Çoğunlukla ufak projeler. Bazen daha büyük 'projelere yardım ediyorum." Rothen masaya bir tepsi koyup oturdu. "Ona düşünce yazıcısından bahset," diye önerdi.

"Ah, o yalnızca bir hobi." Dannyl umursamaz bir tavırla elini salladı. "Kimse ilgilenmiyor zaten."

"O nedir?" diye sordu Sonea.

"Zihindeki görüntüleri kâğıt üzerine aktarmanın bir yolu." Sonea'nın gözleri merakla parladı. "Bunu yapabiliyor musun?"

Dannyl, Rothen'in uzattığı sumi fincanını aldı. "Hayır, henüz değil. Yüzyıllardır birçok büyücü denedi fakat resmi uzun süre tutabilecek bir madde bulunamadı henüz." Sıcak içecekten yudumlamak için durakladı. "Anivope asması yapraklarından özel bir kâğıt hazırladım, resmi birkaç gün tutabiliyor ama yaklaşık iki saat sonra resim kenarlarından başlayarak bulanıklaşıyor ve renkleri solmaya başlıyor. Sonuçta resmin kalıcı olması gerekir."

"Bunları ne amaçla kullanacaksınız?"

Dannyl omuzlarını silkti. "ilk olarak kimlik saptaması için. Örneğin seni ararken bu işlemi yapabiliyor olsaydık bize çok yardımcı olurdu. İçimizde seni tek gören Rothen'di. Eğer senin resmini yapabilseydi yanımızda taşıyıp insanlara gösterebilirdik."

Sonea yavaşça başını salladı. "Renkleri solduktan sonra resimler nasıl gözüküyor?"

"Soluk. Bulanık. Ama bazı durumlarda yine de içinde ne olduğunu görebiliyorsun."

"Bir... bir örneğini görebilir miyim?"

Dannyl gülümsedi. "Elbette. Bir ara bir tane getiririm."

Sonea'nın gözleri merakla parıldadı. Rothen, eğer Dannyl deneyini burada yaparsa kız doğrudan görebilir diye düşündü. Çevreye bakınıp Dannyl'in gereçlerini kendi odasından buraya taşımasını gözünde canlandırdı...

"Eminim bir gösteri için odasını ziyaret etmemizin Dannyl için bir sakıncası olmaz," dedi. Dannyl'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi mi?"

Rothen arkadaşını yatıştırmak için bir şeyler söylemek üzereydi ki Sonea'nın hevesle bakan gözlerini görüp duraksadı. İkisini de incelemeye başladı.

Dannyl kızı kesinlikle hiç ürkütmemişti. Hatta kız, ikisine oranla durumdan daha az rahatsız gözüküyordu. Dannyl'in dairesi alt kattaydı, yani fazla uzağa gitmeyeceklerdi. "Şimdi olmaması için bir sebep göremiyorum," diye yanıtladı.

― *Bunun akıllıca olduğuna emin misin?* diye gönderdi Dannyl.

Sonea gözleri alevlenerek Dannyl'e döndü. Soruyu duymazdan gelen Rothen, Sonea'ya döndü. "Gitmek ister misin?"

"Evet," diye yanıtladı, dönüp Dannyl'e bakarak. "Senin için sakıncası yoksa."

"Tabi ki yok." Dannyl, Rothen'e göz attı. "Yalnız... odam biraz dağınık."

"Biraz mı?" Rothen sumisinden son yudumu aldı. "Hizmetkârın yok mu?" diye sordu Sonea.

"Var," diye yanıtladı Dannyl. "Ama deneylerime dokunmaması için onu uyardım." Rothen gülümsedi. "Neden sen önden gidip bize oturacak bir iki yer açmıyorsun?" Dannyl iç geçirerek kalktı. "Pekala."

Arkadaşını kapıya kadar takip eden Rothen, Dannyl ile birlikte dışarı çıtı. Dannyl dışarı çıkar çıkmaz hemen Rothen'e döndü.

'Delirdin mi? Ya sizi bir gören olursa?" diye fısıldadı. "Eğer onu odanın dışına çıkarttığın görülürse, kızı kendinden uzak tutman için hiçbir sebep olmadığını söyleyecektir." O zaman ben de onu görmesine izin veririm. " Rothen omuzlarını silkti. "Onun yalnız kalmasını istemekteki tek sebebim, tanımadığı bir büyücünün onu korkutabileceğinden endişelenmemdi. Ama senin yanında bu kadar sakin ve kendinden emin olabiliyorsa, Fergun'un onu rahatsız edeceğini zannetmiyorum."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Dannyl, tatsız bir şekilde.

"Çünkü sen ondan daha korkutucu gözüküyorsun," diye tamamladı Rothen. "Öyle mi?"

"Ve o çok daha yakışıklı," diye ekledi Rothen, gülümseyerek. Merdivenlere doğru elini salladı. "Hadi. Dairene git. Hazır olduğunda -ve koridor boşken- bana haber ver. Yalnız temizlik fazla sürmesin, yoksa ikimiz de bir şeyler sakladığını düşüneceğiz."

Arkadaşı acele ile ilerlerken Rothen odaya geri döndü. Sonea sandalyesinin önünde yüzü kızarmış bir şekilde duruyordu. Rothen masayı temizlerken tekrar oturdu.

"Konuk istiyor gibi gözükmüyor," dedi Sonea kuşkuyla.

"İstiyor," diye rahatlattı onu Rothen. "Yalnızca sürprizlerden hoşlanmıyor."

Tepsiyi alıp yandaki masaya koyan Rothen bir kâğıt parçası alarak Tania'ya nerede olduklarını açıklayan küçük bir not yazmaya başladı. Notu bitirdiği sırada Dannyl'in ona seslendiğini duydu.

— *Burada bir parça yer var artık. Gelebilirsiniz.*

Sonea ayağa kalkıp beklentiyle Rothen'e baktı. Rothen gülümseyerek kapıya gitti ve açtı. Dışarı çıkarken kızın gözleri, sağlı sollu bir sürü kapı olan geniş koridorda dolaştı. "Burada kaç büyücü yaşıyor?" diye sordu kız, merdivenlere doğru giderlerken. "Seksenin üstünde," dedi adam, "ve aileleri."

"Yani burada büyücülerden başka insanlarda mı var?"

"Evet ama sadece büyücülerin eşleri ve çocukları var. Diğer akrabalara izin verilmiyor."

"Neden?"

Adam kıkırdadı. "Eğer büyücülerin bütün akrabalarının burada yaşamasına izin verseydik bütün İç Çemberi buraya taşımamız gerekirdi."

"Elbette," dedi kız tatsız bir biçimde. "Büyüdüklerinde çocuklara ne oluyor?"

"Büyü potansiyelleri varsa, genelde Lonca'ya katılıyorlar. Yoksa ayrılmak zorundalar."

"Nereye gidiyorlar?"

"Şehirdeki akrabalarının yanına."

"İç Çember'e."

"Evet."

Kız bunu biraz düşündü, sonra başını kaldırıp Rothen'e baktı. "Hiç şehirde yaşayan büyücü var mı?"

"Birkaç tane. Bu pek tasvip edilmez."

"Neden?"

Hafitçe gülümsedi. "Birbirimize göz kulak olmalıyız, hatırladın mı? Hiçbirimizin politikaya fazlaca bulaşmadığına ya da Kral'a karşı bir plana dahil olmadığına emin olmalıyız. Eğer çoğumuz Lonca dışında yaşarsa bunu başarmak çok zor olur."

"Öyleyse neden bazılarına izin veriliyor?"

Koridorun sonuna ulaşmışlardı. Rothen, Sonea peşinde olduğu halde spiral merdivenlerden inmeye başladı.

"Birçok sebep var, hepsi de kişiye özel. Yaşlılık, hastalık..."

"Lonca'ya katılmamaya karar veren büyücü var mı hiç? Büyü öğrenmiş ama nasıl büyü kullanacağını bilmesi gereken'"

Rothen kafasını iki yana salladı. "Hayır. Aramıza katılan büyücü erkeklerin ve kadınların güçleri henüz serbest bırakılmamıştır. Kontrol'ü bundan sonra öğrenirler. Unutma ki büyüsü kendi kendine gelişen bir tek sen varsın."

Kız kaşlarını çattı. "Daha önce Lonca'dan ayrılan kimse var mı?"

"Hayır." Kız bunu düşünürken yüz ifadesi azimli bir hal aldı. Aşağıdan Dannyl ve başka birinin sesi geldi. Rothen yavaşlayarak, Sonea'ya diğer büyücünün varlığını fark etmesi için yeterli zamanı verdi.

Kız, diğer büyücü yanından süzülerek geçerken çekingenlikle kenara çekildi. Büyücünün ayaklarının altında havadan başka bir şey yoktu. Büyücüyü tanıyan Rothen gülümsedi. "İyi akşamlar Lord Garrel."

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi büyücü, Sonea'yı fark edince kaşlarını kaldırarak.

Sonea ardına kadar açılmış gözlerle büyücüye baktı. Garrel'in ayakları üst katın zeminine değince, büyücü koridorun sert yüzeyinde yürümeye başladı. Büyücü, Sonea'ya ilgiliyle bir göz attı ve yoluna devam etti.

"Havaya yükselme," dedi Rothen. "Etkileyici, değil mi? Çok zor değildir. Buradakilerin neredeyse yarısı yapabiliyor."

"Sen yapabiliyor musun?" diye sordu kız.

"Eskiden yapardım," dedi Rothen. "Ama bu aralar antrenmansızım. Dannyl yapabiliyor."

"Ah! evet ama ben Garrel gibi hava atamam."

Aşağı bakan Rothen, Dannyl'in merdivenlerin dibinde beklediğini gördü. "Ben ayaklarımı kullanmayı tercih ediyorum," dedi Rothen, Sonea'ya. "Eski gardiyanım her zaman, fiziksel alıştırmanın, zihinsel alıştırma kadar gerekli olduğunu söylerdi. Vücudunu ihmal eden... "

"...zihnini de ihmal eder," diye tamamladı Dannyl bir iniltiyle. "Gardiyanı bilge ve çok düzgün bir adamdı," dedi, Sonea yanına yaklaşırken. "Lord Margen şarabı bile onaylamazdı."

"Ki sen de bu yüzden onu hiç sevmezdin," dedi Rothen gülümseyerek. "Gardiyan mı?" diye sordu Sonea.

"Burada bir gelenektir," diye açıkladı. "Ben bir çırakken, Lord Margen eğitimimde bana kılavuzluk etmeyi seçti, tıpkı benim Dannyl'in eğitimine kılavuzluk ettiğim gibi. Bu işi yapanlara da gardiyan denir."

Rothen, Dannyl'in odasına doğru ilerlemeye başlayınca, Sonea bir adım geride kaldı. "Ona nasıl kılavuzluk ettin?"

Rothen omuzlarını silkti. "Birçok şekilde. Çoğunlukla bilgi eksikliklerini tamamladım. Bazıları birkaç öğretmenin ihmalinden bazıları ise kendi... tembelliği veya isteksizliğinden kaynaklanıyordu." Sonea, Dannyl'e baktı. Büyücü gülümsüyor ve başını onaylar biçimde sallıyordu.

"Ayrıca Dannyl benim çalışmalarıma yardımcı olarak ve bazı şeyleri kendisi deneyimleyerek, sınıfta öğreneceklerinden daha fazlasını öğrenmiş oldu. Zaten gardiyanlığın özü çırağın ilerlemesine yardımcı olmaktır."

"Bütün çırakların gardiyanı var mı?"

Rothen kafasını iki yana salladı. "Hayır. Gardiyanlık çok sık görülmez. Büyücülerin çoğu bir çırağın eğitiminin sorumluluğunu almak istemez veya bunun için zamanları yoktur. Sadece çok iyi bir gelecek vadeden çırakların gardiyanı olur" kızın kaşları kalktı. "Öyleyse neden..." Kaşlarını çattı, kızgınlığından kafasını iki yana salladı.

Kapıya ulaşan Dannyl ona hafifçe dokundu. Kapı içeri doğru açılınca kimyasalların değişik kokuları koridora doldu

"Hoş geldiniz," dedi, odayı göstererek. büyü odasının boyutları Rothen'inkiyle aynı olmasına rağmen, odanın yarısını tezgâhlar kaplıyordu.

Tezgâhların üzerleri aletler ile doluydu ve altlarına ise bir sürü kutu tıkılmıştı. Yine Dannyl'in çalışması temizce yayılmış ve düzenlenmişti.

Sonea odaya göz gezdirdi, belli ki ilgisini çekmişti. Rothen, Dannyl'in odasını defalarca görmesine rağmen, büyücülerin yaşadığı dairelerde yapılmakta olan Simya deneyleri her seferinde gözüne garip gözükürdü. Akademi'deki alan sınırlı olduğu için Dannyl gibi ilgilere sahip büyücüler genellikle kendi dairelerini kullanırlardı.

Rothen iç geçirdi. "Ezrille'in neden sana bir eş bulmak . için çırpındığını anlamak kolay Dannyl."

Arkadaşı her zamanki gibi suratını buruşturdu. "Evlenmek için çok gencim."

"Saçma," diye karşılık verdi Rothen. "Yalnızca bir kadının oturabileceği bir yerin bile yok."

Dannyl gülümseyip Sonea'yı yanına çağırdı. Sonea sıralara yaklaştı ve Dannyl'in deneyi ile ilgili açıklamalarını dinlemeye başladı. Dannyl'in getirdiği birkaç solmuş resmi dikkatle inceledi.

"Başarılabilir," dedi Dannyl. "Tek sorun resmin yavaş yavaş yok olmasını engellemek."

"Resim yok olmadan onu kopyalayacak bir ressam bulamaz mısın?" diye önerdi kız. "Bulabilirim." Dannyl kaşlarını çattı. "Sanırım bu, sorunu şimdilik ortadan kaldırabilir. Ama iyi bir ressam olmalı. Hızlı da."

Örnekleri geri veren Sonea, yakındaki bir duvarda bulunan çerçeveli bir haritanın önüne gitti. "Hiç tablon yok," dedi kız, odaya göz gezdirerek. "Her yerde haritalar var."

"Evet," diye karşılık verdi Dannyl. "Eski haritaları ve krokileri topluyorum." Kız başka birinin önüne geldi. "Burası Lonca."

Rothen kızın yanına ilerledi. Kroki üzerinde Lonca'nın en ünlü mimarı Lord Coren'in temiz ve düzenli yazısı görülebiliyordu.

"Şu anda buradayız," diye gösterdi Dannyl. "Büyücüler Makamı'nda." Parmağı benzer bir dikdörtgene kaydı. "Burası Çıraklar Bölümü. Lonca'ya

büyü öğrenmeye gelen bütün çıraklar, evleri şehirde bile olsa, buraya yerleştirilir."

"Neden?"

"Hayatlarını kabusa çevirebilelim diye," diye yanıtladı Dannyl. Sonea doğrudan adama baktı, sonra hafif bir kahkaha attı.

"Ailelerin, buraya geldikten sonra çırakları etkilememeleri için", dedi Rothen. "Onları, Evlerin sürekli bulaştığı küçük entrikalardan uzak tutmamız lazım."

"Öğleden önce yataktan çıkma ihtiyacı hiç duymamış, bir sürü yeni çırak geliyor bize," diye ekledi Dannyl. "Dersler için ne kadar erken kalkmak zorunda olduklarını öğrendiklerinde, bu onlara tam bir şok gibi geliyor. Evlerinde yaşamalarına izin verirsek, onları derslere zamanında getirme şansımız kalmaz."

Krokideki yuvarlak binayı gösterdi. "Burası Şifacılar Makamı. Şifacılar'ın bazıları burada yaşar ama odaların çoğu tedavi ve dersler için ayrılmıştır." Parmağı bahçenin ilerisindeki daha küçük bir daireye hareket etti. "Bu yapı Arena. Şifacıların antrenman alanı olarak kullanılır. Çevresinde direklerle desteklenmiş bir kalkan var. Bu kalkan içeride şifacıların gücünü soğutur ve tutar, böylece dışarıdakileri korur. alanı güçlü tutmak için zaman zaman kalkana gücümüzü veririz."

Dannyl parmağını Büyücüler Makamı'nın yanındaki kavisli binaya kaydırırken krokiyi incelemeye devam etti "İtinalı Banyolar. Ormandaki bir kaynaktan doğan nehir bu limanlar tepeden aktığı yere kuruldu. Suyun, binayı ısınıklara aktarılıp ısıtılabilmesi için borular döşedik, ucundaki de eğlence odalarını içeren Yedi Yay."

"Şu konutlar nedir?" diye sordu Sonea, bir yandan parmağıyla haritadaki bir not ve harita dışını gösteren bir oku işaret ederken.

"En yaşlı büyücülerimizin yaşadığı birkaç tane küçük ev," diye açıkladı Dannyl. "İşte bu eski haritada onları görebilirsin."

Odanın diğer ucundaki sararmış bir şehir haritasının başına geçtiler. Dannyl yan yana sıralanmış ufak kareleri gösterdi, "işte, eski mezarlığın

yanındalar."

"Bu haritada Lonca'nın içinde yalnızca birkaç tane bina var," dedi Sonea.

Dannyl gülümsedi. "Bu harita üç yüz yıldan daha eski. Kyralia tarihini ne kadar bildiğini bilmiyorum ama Sachakan Savaşı'nı duydun mu?"

Sonea başıyla onayladı.

"Sachakan Savaşı'ndan sonra İmardin'den geriye pek bir şey kalmamış. Şehir yeniden inşa edilirken, büyük Evler bu fırsatı yeni bir şehir planı oluşturmak için kullanmışlar.

"Bu haritada şehrin nasıl eşmerkezli çemberler şeklinde inşa edilmiş olduğunu görebilirsin."

Haritanın ortasını gösterdi, "İlk olarak, Kral'ın eski Sarayı'nın etrafına bir duvar çekilmiş. Sonra da şehrin etrafına bir tane daha çekilmiş. Dış Duvar ise birkaç on yıl sonra inşa edilmiş. Eski şehre iç Çember adı verilmiş ve yeni alan dört bölgeye ayrılmış."

Parmağını Lonca'nın etrafında çevirdi. "Doğu Bölgesi'nin tamamı, Sachakan istilacılarını püskürttükleri için büyücülere verilmiş. Bu karar rastgele alınmamış," diye ekledi "Saray ve iç Çember, sularını o zamanlar buralardan alıyormuş. Lonca'nın bu bölgeye yerleşmesiyle, savaş zamanlarında sıklıkla görülen içme suyunun zehirlenmesi olasılığını oldukça azaltmış." Lonca topraklarındaki küçük dikdörtgeni gösteren Dannyl, "Yapılan ilk yapı Ana Salon'du," diye devam etti "Yerel sert gri taştan yapılmıştır, içinde hem büyücüler hem de çıraklar yaşamış, Dersler ve tartışmalar da burada yapılmıştır. Tarih kitaplarına göre, büyüklerimiz birlik ruhu ile hareket etmişler. Bilgi paylaşımı sayesinde büyü kullanımı ve geliştirilmesi için yepyeni yollar keşfedilmiş. Lonca'nın, dünyadaki bilinen büyücü okulları içinde en geniş ve en güçlü okul olması çok sürmemiş."

Gülümsedi. "Büyümeye de devam ediyor. Lonmar, Elyne, Vin, Lan ve Kyralia anlaşıp İttifak'ı kurdukları zaman, anlaşmanın bir parçası da bütün ülkelerdeki büyücülerin burada yetiştirilmesiydi. Ana Salon artık yeterince büyük gelmediği için birkaç yeni bina daha inşa edildi."

Sonea kaşlarını çattı. "Eğitimlerini bitirdikten sonra diğer ülkelerden gelen büyücülere ne oluyor?"

"Genellikle yurtlarına dönüyorlar," diye yanıtladı Rothen. "Bazıları da burada kalıyor."

"Yurtlarına dönenlere nasıl göz kulak oluyorsunuz?"

"Müttefik ülkelerin hepsinde, yabancı büyücülerin hareketlerini izleyen büyükelçilerimiz var," dedi Dannyl. "Bizim kral'a hizmet edip Kyralia'yı koruyacağımıza dair ettiğimiz yemin gibi, onlar da kendi hükümdarlarına hizmet edeceklerine dair yemin ediyorlar." kızın gözleri hemen kenarda asılı olan bölge haritasına takıldı. "Diğer ülkeler için büyücü yetiştirmek pek akıllıca görünmüyor. Ya Kyralia'yı istila ederlerse?"

Rothen gülümsedi. "Lonca'ya katılmalarına izin vermezdi, bunlar da geçmişte olduğu gibi kendi Loncalarını kura, büyücüleri yetiştirsek de yetiştirmesek de bir istilayı önleyemeyiz böyle yaparak, öğrendikleri şeyleri kontrol altına alıyoruz. Kendi insanlarımıza farklı şeyler öğretmiyoruz böylece onlar da kendilerine adil davranıldığını hissediyorlar. şuan bize saldırmaya cesaret edemezler," diye ekledi "Kyralia'lıların büyü açısından güçlü şovları var. büyücüler hepsinden de daha çok sayıda ve daha güçlü büyücüler çıkarıyoruz."

"Vindo ve Lans en zayıf olanlardır," dedi Rothen. "Burada sayılarının çok olmamasının sebebi bu. Bize daha çok Lonmar ve Elyne çıraklar gelir ama güçleri nadiren etkileyici olur."

"Eskiden Sachakanlar güçlü büyücülerdi." Dannyl haritaya baktı. "Ama savaş buna bir son verdi."

"Bizi bölgedeki en güçlü ırk haline getirerek," diye tamamladı Rothen.

Kızın gözleri kısıldı. "Öyleyse Kral neden diğer ülkeleri istila etmiyor?"

"İttifak bunu önlemek için kuruldu," dedi Rothen. "İlk konuştuğumuzda senin de belirttiğin gibi, Kral Palen önce ittifakı imzalamayı reddetmişti. Lonca kendisine eğer imzalamaz ise kendilerinin de politikaya karışmamayı uzun süre sürdüremeyeceğini hatırlattı."

Sonea'nın dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. "Diğer ülkelerin birbirleriyle savaşmasını engelleyen ne?"

Rothen iç geçirdi. "Bol miktarda diplomasi ki bu bile her zaman işe yaramıyor. İttifaktan beri birçok küçük sürtüşme oldu. Bu dönemler Lonca açısından her zaman tatsız geçmiştir. Tartışmalar hep sınırlar hakkında olmuştur ve ... "

Kapı hafifçe çalınca Rothen sustu. Dannyl'e baktı ve arkadaşının yüz ifadesinden, aynı şeyi düşünmekte olduklarını anladı. Fergun, Sonea'nın odasından çıktığını bu kadar çabuk duymuş olabilir miydi? "Birini bekliyor muydun?"

Dannyl kafasını iki yana sallayıp kapıya gitti. Kapı açılınca Tania'nın sesini duyan Rothen rahatlayarak iç geçirdi

"Yemeğinizi buraya getirdim," dedi hizmetkâr, odaya girerken. Onu, ellerinde tepsiler olan iki hizmetkâr takip ediyordu. Tepsileri odadaki tek boş masaya koyan hizmetkârlar selam verip odadan çıktılar.

Odayı yemek kokuları doldurunca Dannyl minnetle ses çıkardı. "Bu kadar vakit geçtiğini fark etmemişim," dedi.

Rothen, Sonea'ya baktı. "Acıktın mı?" Gözleri tepsilere kayan kız başıyla onayladı.

Rothen gülümsedi. "Sanırım şimdilik bu kadar tarih yeter. Sofraya buyurun."

XIV
Yanıtlanmamış Sorular

Akademi koridorunun sonuna varan Dannyl, Yöneticimin ofisinin kapısı açılınca durdu. Dışarıya mavilere bürünmüş birisi çıktı ve Giriş Salonu'na doğru yürümeye başladı. "Yönetici," diye seslendi Dannyl.

Lorlen durdu ve arkasına döndü. Dannyl'in geldiğini görünce gülümsedi. "Günaydın Lord Dannyl."

"Ben de sizi görmeye geliyordum. Zamanınız var mı?"

"Elbette ama yalnızca birkaç dakika."

"Teşekkür ederim." Dannyl yavaşça ellerini ovuşturdu. "Dün gece Hırsız'dan bir mesaj aldım. Bizden saklanırken Sonea'ya yardım eden adamın nerede olduğunu bilip bilmediğimizi soruyor. Bu kişinin geçenlerde Sonea'yı kurtarmaya çalışan o genç adam olduğu kanısındayım."

Lorlen başını salladı. "Yüce Lord'a da benzer bir mesai geldi." Dannyl şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Hırsız doğrudan onunla mı temas kurmuş?"

"Evet. Akkarin, adamı bulursa ona haber vereceği konusunda Gorin'e garanti vermiş."

"Bende aynı yanıtı göndereyim öyleyse."

Lorlen'in gözleri hafifçe kısıldı. "Sonea'yı yakaladığımızdan beri, Hırsızlar sizinle ilk defa mı temas kuruyor?"

"Evet." Dannyl üzgün bir şekilde gülümsedi. "Onlardan bir daha haber almayacağımı zannediyordum. Mesaj benim için büyük bir sürpriz oldu."

Lorlen'in kaşları kalktı. "Onlarla bağlantı kurmuş olmanız bile hepimiz için büyük bir sürpriz olmuştu."

Dannyl yüzünün hafifçe kızardığını hissetti. "Pek sayılmaz. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Yüce Lord biliyordu."

Lorlen gülümsedi. "Bak işte bu beni şaşırtmadı. Akkarin ilgisizmiş gibi görünebilir ama bu, olanlardan haberdar olmadığı anlamına gelmez. Hem buradaki hem de şehirdeki insanlarla ilgili herkesten fazla bilgiye sahiptir."

"Ama söz konusu olan Lonca olduğunda sizin bilginiz daha fazladır herhalde." Lorlen kafasını iki yana salladı. "Ah, o her zaman benden daha çok şey bilmiştir." Durakladı. "Ben de onu görmeye gidiyordum. Ona iletmemi istediğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Dannyl çabucak. "Bir ara kendim gidip görüşmeliyim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Yönetici."

Lorlen başıyla selam verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. koridorda ilerlemeye başlayan Dannyl, kendini bir sürü çırak ve büyücünün arasından geçmeye çalışırken buldu, ilk ders başlamak üzere olduğu için, binada bir hareketlilik vardı.

Hırsızın mesajını bir kez daha düşündü. Mesajda, sanki adamın kaybolmasından şüpheleniyormuş gibi bir iması vardı. Dannyl, Hırsız'ın Lonca'yı sıradan biri gibi kendi sorunları için suçlayacağına ya da iyi bir büyücü olmadan Yüce Lord ile bağlantı kuracağına inanmıştı

Gorin, Lonca'nın onlar için bu adamı bulabileceğine inanıyor olmalıydı. Durumun ironisini fark eden Dannyl kafasını salladı. Hırsızlar, Lonca'nın Sonea'yı bulmasına yardım etmişti de karşılığında benzer bir iyilik istiyorlardı, karşılığında nasıl bir ödül vaat edeceklerini merak etti.

Ama Gorin neden Lonca'nın, adamın nerede olduğunu bildiğini düşünüyordu? Dannyl cevap aklına geldiğinde bir an olduğu yerde kalakaldı.

Sonea.

Gorin, Sonea'nın, arkadaşının nerede olduğunu bildiğini düşünüyorsa, neden doğrudan kızla temasa geçmemişti? Kızın onlara söylemeyeceğini mi düşünüyordu. Ne de olsa Hırsızlar onu Lonca'ya satmıştı.

Ayrıca kızın arkadaşının da ortadan kaybolmak için iyi sebepleri olabilirdi. Dannyl kafasını kaşıdı. Sonea'ya olup bitenlerden haberi olup olmadığını sorabilirdi ama eğer arkadaşının kayıp olduğunu bilmiyorsa, bu haber onu altüst edebilirdi. Arkadaşının ortadan kaybolmasının sebebinin Lonca olduğundan şüphelenebilir ve bu da Rothen'in şimdiye kadar elde etmiş olduğu bütün başarıyı bir anda yok edebilirdi.

Önündeki çırakların arasında tanıdık bir yüz belirdi. Dannyl ani bir endişe duydu ama Fergun kafasını kaldırıp bakmadı. Savaşçı aceleyle yanından geçerek bir yan geçide girdi. Şaşıran Dannyl durdu. Fergun'u eski düşmanını bile fark etmeyecek kadar meşgul eden ne olabilirdi ki? Koridora geri dönen Dannyl, hızla yan geçide baktığında bir an için, Savaşçı'nın başka bir köşeyi dönerken savrulan kırmızı cüppesinin eteklerini gördü. Fergun bir şey taşıyordu. Dannyl geçidin girişinde tereddütle durakladı. Fergun'u takip etmek istiyordu. Çırakken, Fergun'un küçük sırlarından hiçbirini keşfetme fırsatını ele geçirememişti.

Ama artık bir çırak değildi ve Fergun o savaşı uzun süre önce kazanmıştı. Omuz silkerek koridora, Rothen'in sınıfına doğru döndü. Dersler beş dakika içinde başlayacaktı ve casusluk yapmak için hiç zamanı yoktu.

* * *

Karanlıkta geçirdiği bir haftadan sonra, Cery'nin duyuları keskinleşmişti. Kulakları böcek ayaklarının çıkardığı sesleri bile ayırt edebiliyordu. Parmakları, ceketinin kenarından çıkardığı şişin üzerindeki paslanmış kısımlarındaki küçük pürüzleri hissedebiliyordu. Başparmağını şişin sivri kısmına hafifçe bastırırken öfkesinin azaldığını hissetti. Onu buraya kapatan adam iki kere daha yiyecek ve su getirmişti. Cery her defasında buraya neden kapatıldığını öğrenmeye çalışmıştı.

Fergun'u konuşturma çabalarının hepsi başarısız olmuştu. Ondan bir cevap almaya, onu ikna etmeye çalışmış hatta yalvarmış ama büyücü hepsini duymazdan gelmişti. Bu doğru değil, yine sinirlenmeye başlıyordu. Kötü adamlar hatalarından ya da kendini beğenmişliklerinden dolayı planlarında açık verirlerdi.

Cery çok hafif bir tıkırtı duydu. Kafasını kaldırdı ve ses ayak sesine dönüşüne ayağa fırladı.

Şişi kaparak kapının arkasına çömeldi ve beklemeye başladı.

Ayak sesi kapının dışında kesildi. Kilidin tıkırtısını duydu kapı içeri doğru açılmaya başlayınca gerildi. Odanın içine ışık doldu ve kapının hemen önüne koyduğu boş tabağı aydınlattı. Büyücü bir adım attıktan sonra durakladı ve köşede bir battaniyenin altında yarı saklı duran ceket ve pantolonuna doğru döndü. atılan Cery şişi, kalbine nişan alarak Fergun'un sırtına doğru salladı.

Şiş sert bir şeye çarptı ve parmaklarının arasından kaydı. Fergun kendi etrafında dönerken,

Cery'nin göğsüne bir şey çarptı ve onu sertçe geriye doğru savurdu. Duvara çarpınca şiddetli acı duydu ve hemen ardından kolunda dayanılmaz bir acı hissetti. Yere çökerek, koluna sarıldı, başında uzun, abartılı bir iç çekiş duydu." Bu çok aptalcaydı. Bak bana ne yaptırttın."

Fergun kollarını göğsünde kavuşturmuş, tepesinde dikiliyordu. Cery dişlerini sıkarak öfkeyle büyücüye baktı.

"Sana battaniye getirmek için katlandığım onca sıkıntıdan sonra bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Fergun kafasını iki yana sallayıp çömeldi.

Köşeye çöküp sinmek sadece canını daha çok yaktı. Fergun yaralı kolunun bileğini tutunca Cery, ağzından kaçabilecek bir çığlığı zorlukla bastırdı. Kolunu çekmeye çalıştı ama bu hareket canının daha da çok yanmasına sebep oldu.

"Kırılmış gibi," diye mırıldandı büyücü. Gözleri tozla kaplı yerden ötede bir şeylere odaklanmış gibi gözükmeye başladı. Acı aniden azaldı ve Cery'nin koluna bir sıcaklık yayılmaya başladı.

İyileştirilmekte olduğunu anlayan Cery kıpırdamamak için kendini zorladı. Fergun'a baktı, sivri çenesini ve ince dudaklarını aklına kazıdı. Adamın normalde düzgünce taralı olan sarı saçları şimdi kaşlarının üzerine düşmüştü.

Cery ömrü boyunca bu yüzü unutmayacağını biliyordu. *Bir gün öcümü alacağım,* diye düşündü. *Ve eğer Sonea'ya bir şey yaptıysan, ölümün yavaş*

ve acılı olacak. Büyücü gözlerini kırpıştırıp Cery'nin kolunu bıraktı. Ayağa kalktı, suratını buruşturdu ve eliyle alnını sildi.

"Tamamen iyileşmedi. Bütün gücümü senin için harcayamam. Kolunu zorlama, yoksa kemik tekrar ayrılır." Gözleri kısıldı. "Eğer bir daha böyle bir şey denersen, seni bağlamak zorunda kalırım... kendine zarar vermeni engellemek için, anladın mı?"

Yere baktı. Getirdiği tabak kırılmış, yiyecekler yere saçılmıştı. Şişe kenarda yatıyordu. Su, mantarına yakın bir yerde ki çatlaktan sızıyordu.

"Yerinde olsam suyu ziyan etmezdim," dedi Fergun. gerileyerek yerden Cery'nin şişini aldı ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Kapı kapanınca Cery sırtüstü yatıp inledi. Bir büyücüyü bir şişle öldürebileceğini gerçekten ummuş muydu? Kolunu parmak uçları ile dikkatlice yokladı. Sadece hafif bir acı kalmıştı. Karanlıkta taze ekmeğin kokusu çok güçlüydü ve Cery'nin karnı guruldadı. Dökülmüş olan yemeği düşündü ve iç geçirdi. Zamanın geçtiğine dair tek belirti acıkmasıydı ve büyücünün ziyaretlerinin en az iki günde bir olduğunu tahmin etmişti. Eğer yemezse güçsüzleşirdi. Daha da kötüsü bedensel ihtiyaçlarını gördüğü köşedeki sürünen şeyler yerdeki yemeğe gelebilirdi. Güçlükle dizlerinin üstüne kalkıp elleriyle tozlu zemini araştırarak emeklemeye başladı.

*** * ***

Mavi cüppeli büyücü odaya girerken Sonea nefesini tuttu. Uzun boylu, zayıf, saçları ensesinde toplanmış biriydi. Lord'un evinin altında gördüğü suikastçı bu adam olabilirdi. Adam yüzünü ona doğru çevirince, yüz hatlarının hatırladığı adam kadar sert olmadığını fark etti.

"Bu Yönetici Lorlen," dedi Rothen.

Sonea, büyücüyü başıyla selamladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bende de seninle tanıştığıma memnun oldum Sonea," diyerek cevap verdi adam.

"Lütfen oturun," dedi Rothen, sandalyelere doğru elini sallayarak.

Lorlen sandalyelere yerleşirken, Tania büyücülerin tercihi olan acı içkiyi servis yaptı.

Tania'nın uzattığı bir dal suyu alan Sonea, fincanından bir yudum aldı. Sonea yöneticiyi izledi. Adam memnuniyetle gülümsedi ama ona bakarak yüz ifadesi ciddileşti.

"Rothen buraya ilk geldiğinde sana yaklaşırsam korkacağından endişeleniyordu," dedi adam. "O yüzden daha önce tanışmadığım için beni bağışla. Lonca'nın Yöneticisi olarak, sebep olduğumuz sıkıntı ve rahatsızlık için resmi bir özür sunmak istiyorum. Seni neden bulmak zorunda olduğumuzu artık anlıyorsun, değil mi?"

Sonea yanaklarının kızardığını hissetti. "Evet."

"Bu beni çok rahatlattı," dedi adam gülümseyerek. "Sana birkaç sorum olacak, senin de bana sormak istediğin herhangi bir şey olursa, lütfen çekinme. Kontrol derslerin iyi gidiyor mu?" Sonea, Rothen'e göz attı ve adamdan cesaretlendirici bir baş onaylaması aldı.

"Sanırım gelişiyorum," diye yanıtladı. "Testler giderek kolaylaşıyor."

Yönetici bunu bir an düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. "Bu biraz da yürümeyi öğrenmeye benzer," dedi. "İlk başta onu düşünmek zorundasındır ama bir kez öğrenince bir daha üzerinde hiç kafa yormana gerek kalmaz."

"Uykunuzda yürümeniz dışında," diye ekledi kız.

"Pek olası değil." Yönetici güldü fakat bakışları tekrar keskinleşti. "Rothen bana, bizimle kalmak istemediğini söyledi. Bu doğru mu?" Sonea başıyla onayladı. "Sebebini sorabilir miyim?"

"Eve gitmek istiyorum," dedi kız.

Adam öne doğru eğildi. "Seni, aileni ve arkadaşlarını görmekten alıkoymayız. Boşgünlerde onları ziyaret edebilirsin."

Kız kafasını iki yana salladı. "Biliyorum ama burada kalmak istemiyorum."

Yönetici başını sallayarak arkasına yaslandı. "Böylesine potansiyeli olan birisini kaybetmek bizi üzecek," dedi "Güçlerinden vazgeçmek istediğine

emin misin?"

Fergun'un sözlerini hatırlayan Sonea'nın kalbi tekledi "Güçlerimden vazgeçmek mi?" diye sordu yavaşça, Rothen'e göz atarak. "Rothen bana böyle söylememişti."

Yönetici'nin kaşları kalktı. "Sana ne söyledi?"

"Nasıl kullanacağımı bilmediğim için kullanamayacağımı söyledi."

"Kendi kendini eğitebileceğine inanıyor musun?"

Sonea durakladı. "Öğrenebilir miyim?"

"Hayır." Yönetici gülümsedi. "Rothen'in sana söyledikleri doğru," dedi. "Ama derslerindeki başarının aranızdaki güvene bağlı olduğunu bildiği için, Lonca'dan ayrılan büyücüler ile ilgili yasaları açıklama işini bana bıraktı."

Adamın, Fergun'un söylediklerinin doğrulamak üzere olduğunu fark edince, Sonea'nın kalp atışları hızlandı.

"Yasa, güçleri aktif olan her erkek ve kadının ya Lonca'ya katılmasını ya da güçlerinin bağlanmasını emreder," dedi adam.

"Bağlama, tam Kontrol elde edilene kadar yapılamaz ama uygulandığında, büyücünün herhangi bir yolla büyü kullanmasını tamamen önler."

Bu açıklamayı izleyen sessizlikte, iki büyücü de kızı dikkatle izledi. Kız bakışlarını kaçırdı.

Demek ki Rothen ondan bir şeyler saklıyordu. Ama sebebini anlıyordu. Büyücülerin zihnine bir şeyler yapacakları bilgisi, ona güvenmesini daha da zorlaştırırdı.

Fergun doğruyu söylüyordu, yine de...

"Sormak istediğin bir şey var mı Sonea?" diye sordu Lorlen.

Sonea, Fergun'un söylediği başka bir şeyi hatırlayarak duraksadı. "Bu bağlama işlemi... rahatsızlık verici midir?"

Adam başını iki yana salladı. "Hiçbir şey hissetmezsin. büyü yapmaya çalışınca, bir direnç hissi olur ama bu acı verir. Büyü kullanmaya alışık

olmadığın için, güçlerinin bağlandığını fark edeceğini bile sanmam."

Sonra yavaşça başıyla onayladı. Yönetici sessizce ona baktı sonra gülümsedi. "Kalman konusunda seni ikna etmeye çalışmayacağım," dedi. "Sadece, eğer kalmak istersen binada senin için bir yer olduğunu bilmeni istiyorum. Başka sorun var mı?"

Sonea kafasını iki yana salladı. "Hayır. Teşekkür ederim Yönetici."

Cüppesi hışırdayarak ayağa kalktı. "Artık işimin başına dönmeliyim. Tekrar ziyaretine geleceğim Sonea. Belki o zaman daha uzun konuşabiliriz."

Kız başını sallayıp Yönetici'yi geçiren Rothen'i izledi. Kapı kapanınca Rothen dönüp kıza baktı.

"Lorlen hakkında ne düşünüyorsun bakalım?"

Kız düşündü. "İyi bir insana benziyor ama çok resmi."

Rothen kıkırdadı. "Evet, öyle sayılır." Rothen bir şey söylemeden yatak odasına girdikten sonra pelerinini giymiş olarak geri döndü. Şaşıran Sonea kendisine doğru gelen adamı izledi. Adamın kolunda bir pelerin daha vardı.

"Kalk bakalım," dedi adam. "Bunun üstüne olup olmayacağını görmek istiyorum." Ayağa kalkan Sonea, Rothen pelerini omuzlarına geçirirken hareketsiz durdu. Pelerin nerdeyse yere değiyordu.

"Biraz uzun. Kısalttırırım. Şimdilik takılıp düşmemeye çalışman lazım"

"Bu benim mi?"

"Evet. Eskisinin yerine." Gülümsedi. "Buna ihtiyacın olacak. Dışarısı oldukça soğuk." Kız ona şaşkınlıkla baktı. "Dışarısı mı?"

"Evet," dedi adam. "Yürüyüşe çıkarız diye düşündüm, ister misin?" Başıyla onaylayan Sonea, adamın yüzünü görmesini istemeyerek bakışlarını kaçırdı. Dışarı çıkma düşüncesi, içini yoğun bir istekle doldurmuştu. Üç haftadır buradaydı ama sanki aylar geçmiş gibi geliyordu. "Alt katta Dannyl ile buluşacağız," dedi Rothen kapıya doğru ilerleyerek. "Şimdi mi?"

Başını sallayıp kızı çağırdı. Sonea derin bir nefes alarak kapıya ilerledi. Öncekinin aksine koridor boş değildi. Birkaç adım sağlarında iki büyücü dikiliyordu ve yanında iki çocuk olan normal kıyafetli bir kadın sollarından geçti. Hepsi de şaşkınlık ve merak içinde Sonea'ya baktı.

Rothen çevredekilere başıyla selam verdikten sonra merdivenlere doğru ilerledi. Onu takip eden Sonea arkasına bakma dürtüsüne direndi. Aşağı inerlerken merdivenlerin ortasındaki boşlukta havada yükselen büyücüler belirmedi. Onun yerine, aşağıda tanıdık, uzun boylu bir büyücü bekliyordu.

"İyi akşamlar Sonea," dedi Dannyl gülümseyerek. "İyi akşamlar," diye karşılık verdi kız.

Dannyl dönüp alt kat koridorunun sonundaki bir çift büyük kapıya doğru elini salladı. Kapılar yavaşça açıldı ve içeriye soğuk bir rüzgâr doldu.

Kapının arkasında, Cery'yle Lonca'yı keşfe çıktıklarında gördüğü avlu vardı. O zaman gece idi. Şimdi ise kasvetli bir alacakaranlık çökmekteydi. Dışarıdaki şekillerin kenarları belirsizleşmişti ve her şey gerçek dışı gözüküyordu.

Rothen'in ardından dışarı çıkınca soğuğun tenini ısırdığını hissetti. Soğuktan titremesine rağmen, bunu hoş karşıladı. Dışarısı...

Birden tenine bir sıcaklık yayıldı ve çevresindeki havada bir titreşim hissetti. Şaşırarak çevresine bakındı ama bu hissin sebebi olabilecek hiçbir şey göremedi. Rothen onu hissetti. "Basit bir numara," dedi Rothen. "Sıcaklığı tutan büyülü bir kalkan İçine girip dışarı çıkabilirsin. Hadi dene."

Arkasındaki kapıya doğru geriledi ve yüzündeki soğuğu hissetti Nefesi ağzından bembeyaz bir buhar olarak çıkmaya başladı. Uzanınca, elinin tekrar sıcak havaya girdiğini hissetti Rothen gülümsedi ve onu çağırdı. Omuzlarını silkerek adamın yanına geçti. Akademinin arka tarafı solunda yükseliyordu. Çevresine bakınca Dannyl'in krokisindeki binaların çoğunu tanıdı. Gözleri avlunun diğer tarafındaki garip binaya takıldı. "Şu nedir?"

Rothen kızın bakışlarını takip etti. "Kubbe," dedi. "Biz Arena'yı yapmadan yüzyıllar önce, Savaşçılar'ın çoğu eğitimi orada yapılırmış. Maalesef içeride olanları görenler sadece içeride olanlarmış. Çünkü öğretmenlerin veya izleyicilerin kendilerini, çırakların kontrolünü yitirmiş büyülerine karşı

koruyabilmeleri gerekmekteydi. Orayı artık kullanmıyoruz." Sonea yapıya baktı. "Yere saplanmış büyük bir topa benziyor."

"Öyle."

"içeri nasıl giriliyor?"

"Bir yeraltı geçidiyle. Sadece içeriye doğru açılabilen. yuvarlak bir tıpaya benzer bir kapısı var. Duvarlar üç adım kalınlığında."

Çıraklar Bölümü'nün kapısı açıldı. Dışarıya pelerinlerine sarınmış üç çırak çıktı. Avlu boyunca ilerleyip fenerlerin direklerine hafifçe dokunmaya başladılar. Dokunuşlarıyla beraber fenerler yanmaya başlıyordu. Avludaki bütün fenerler yanınca çıraklar ayrılıp farklı yönlere ilerlemeye başladılar. Biri Çıraklar Bölümü'nün ön tarafına doğru giderken, diğeri Akademi'nin diğer tarafındaki bahçeye doğru ilerledi. Üçüncüsü ise Hamam ile Büyücüler Makamı'nın arasında ormana doğru kıvrılarak ilerleyen yola doğru yöneldi. Dannyl soru soran gözlerle Rothen'e baktı, iki büyücü birbirleriyle iki eski arkadaş gibi dalga geçerken, Sonea Dannyl'in kararları her zaman eski gardiyanına bıraktığını fark etmişti.

"Nereye?"

Rothen başıyla ormanı gösterdi. "Bu tarafa."

Rothen yolu geçip patikaya girerken Sonea arkasından ilerledi. Fenerleri yakmayı bitiren çıraklar acele ile Çıraklar Bölümüme geri dönüyorlardı.

Sonea, Büyücüler Makamının arka tarafına geçerken, pencerelerden birindeki bir hareket dikkatini çekti. Yukarıya doğru bakınca sarışın bir büyücünün kendilerini izlediğini gördü. Büyücünün kim olduğunu anlayınca bir an şok oldu. Adam acele ile odanın karanlığına geri çekildi. Sonea kaşlarını çatarak dikkatini tekrar patikaya verdi. Fergun'un bir sonraki ziyaretini ne zaman yapacağına dair bir fikri yoktu ama ziyarete geldiği zaman teklifini kabul edip etmeyeceğini öğrenmek isteyecekti. Bir an önce bir karara varması gerekiyordu. Lorlen'le konuşana kadar, Fergun'un iddia ettiği şeylerin hepsinin doğru olup olmadığını öğrenememişti. Rothen'le yaptıkları sohbetleri, yeminler ve gardiyanlık konularına ya da Fergun'un kendisine doğru yönlendirmeye çalışmıştı. Ama bunun için çok az fırsatı olmuştu. Şüphe çekmeden doğrudan sormanın bir

yolu var mıydı acaba? Rothen kendisine gardiyanlığın ne olduğunu açıklamış, buna karşın, kendisinin onun gardiyanı olmak istediğinden hiç bahsetmemişti. Kalmaya karar verene kadar açıklamamayı planlıyor ise hiç şaşırmazdı. Kontrol'ü öğrendiğinde iki seçeneği olacaktı; güçleri bağlı bir şekilde varoşlara dönmek ya da varoşlara güçlerini kaybetmeden dönebilmek için Fergun'un, gardiyanlığını kazanmasına yardım etmek.

Limana vardıklarında, ağaçların oluşturduğu labirente baktı, Fergun'un planı onu rahatsız etmişti. Çok fazla düzenbazlık ve risk içeriyordu. Kalmayı istiyormuş gibi davranması gerekecekti; Fergun'un gardiyanlığını kazanmasını sağlamak için muhtemelen yalan söyleyip, bozacağını bile bile yemin edecek, sonra da Lonca'dan kaçarak yemini bozacak ve Kral'ın yasasını çiğneyecekti.

Rothen'e bu kadar mı bağlanmıştı ki ona yalan söyleme düşüncesinden rahatsız oluyordu? O bir büyücü, diye kendine hatırlattı. Bağlılığı Lonca'ya ve Kral'a. Onu kilit altında tutmayı istemese de emredildiğinde bunu yapardı.

Yoksa bir yemini bozma düşüncesine mi endişeleniyordu? Harrin ve arkadaşları sürekli yalan söyleyip çalarlardı ama bir yeminin bozulmasını affedilemez bir suç olarak görürlerdi. Konumlarını korumak için yemin etmekten her zaman kaçınırlardı. Tabi eğer yemin etmek kaçınılmazsa, kullanılan kelimelere dikkat edilerek istenmeyen durumlardan kurt ulunabilirdi...

"Bu akşam çok sessizsin," dedi Rothen aniden. "Hiç soru sormayacak mısın?" Sonea kafasını kaldırıp Rothen'e baktı ve adamın ona sevgiyle gülümsediğini gördü. Adamın gülümsediğini gören kız daha önce dile getirilmemiş bazı soruları sormanın vaktinin geldiğine karar verdi.

"Büyücülerin ettiği yemini düşünüyordum."

Rothen'in kaşları -Sonea'yı rahatlatacak şekilde- şüpheyle çatılmak yerine şaşkınlık ile kalktı. "Aslında iki yemin var. Çırak Yemini ve Büyücü Yemini. Biri çıraklar Lonca'ya ilk girdiklerinde diğeri ise mezun olduklarında edilir."

"Ne üstüne yemin ediyorlar?"

"Dört şey üstüne." Rothen sol elinin parmaklarını kaldırdı. "Çıraklar, Müttefik Ülkeler'in savunması hariç asla kimseye kasıtlı olarak zarar vermemeye yemin ederler." İlk parmağını indirdi ve diğer yeminleri sayarken sırayla diğerlerini de indirdi. "Lonca'nın kurallarına uymak, Kral'ın yasalarını bağlılık, bir büyücünün yasaları çiğnemediği sürece verilen emirlere itaat etmek ve bir büyücü söylemeden asla büyü kullanmamak adına." Sonea kaşlarını çattı. "Neden çıraklar, bir büyücü onlara izin vermeden büyü kullanamıyor?" Rothen kıkırdadı. "Pek çok çırak başlarında biri olmadan büyü yapmayı denedikleri için kendilerini yaralar. Fakat büyücüler yine de dikkatli olmak zorundalar. Bütün öğretmenler bilir ki eğer bir çırağa tam olarak ne çalışması gerektiğini söylemeden 'Git çalış' derlerse çıraklar bunu 'Git canın ne istiyorsa onu yap' olarak algılarlar. Bu mantığı kullanarak bütün bir günümü balık tutarak geçirdiğimi hatırlıyorum." Dannyl kıkırdadı. "Ki bu hiçbir şey değil."

Genç büyücü çıraklık dönemindeki kendi maceralarını anlatırken, Sonea, Çırak Yemini'ni düşünüyordu. Beklemediği hiçbir şeyi içermiyordu. Lonca'nın ne gibi kuralları olduğunu bilmiyordu. Belki de bu, Rothen'e sormak için uygun bir zamandı. Son iki bölüm çırakların uslu durması için konulmuş gibiydi.

Güçleri bağlanmadan Lonca'dan ayrılarak, yeminin ikinci maddesini çiğnemiş olacaktı. Garip bir şekilde bir yemini bozmak anlamına gelmediği sürece, bir yasayı çiğneme düşüncesi ona rahatsızlık vermiyordu.

Dannyl hikâyesini bitirdiğinde, Rothen açıklamasına devam etti. "Büyücülerin Yemini'nin ilk iki maddesi çıraklarınkiyle aynıdır," dedi. "Ama üçüncü bölüm, ülkenin yöneticisine hizmet etmeyi kabul etmek, dördüncü bölüm ise asla huyunun kötücül formlarını kullanmamak üzerinedir."

Sonea başını salladı. Onun kaçmasına yardımcı olarak Fergun, hem yasayı çiğniyor hem de Büyücü Yemini'ni bozuyor olacaktı. Yemini bozan bir büyücüye ne ceza verilir?"

Rothen omuz silkti. "Bu yeminin ne şekilde bozulduğun hangi ülkede yaşadığına ve yöneticinin kararına göre değişirdi. "Peki Kyralia'lı ise ne olur?"

"En kötü ceza idamdır ki bu sadece katillere verilir. Bunun dışında en büyük ceza sürgündür."

"Siz... büyücünün güçlerini bağlayıp sürüyor musunuz?"

"Evet. Müttefik Ülkeler'den hiç biri bu büyücüyü kabul etmez. Bu anlaşmanın bir parçasıdır." Sonea başını salladı. Ona eğer Fergun'un kendisinin güçleri bağlanmadan kaçmasına yardımcı olacağı öğrenilirse Lonca'nın ne ceza vereceğini soramazdı. Bunun gibi bir soruyu Rothen'e sormak kesinlikle çok komik olurdu.

Eğer Fergun'un planını kabul ederse, çok iyi saklanmak zorundaydı, yoksa benzer bir cezaya çarptırılırdı. Lonca onlara katılması için ona başka bir şans vermezdi. Onu saklaması için yeniden bir Hırsız'a güvenmekten başka seçeneği yoktu. Güçleri bağlanmamış ve kontrol edilebilir bir halde olunca Faren'in bunu yapmaya çok hevesli olacağından emindi. Bunun karşılığında ondan ne yapmasını isteyeceklerdi? Hayatının geri kalanını sürekli saklanıp bir hırsızın istediklerini yaparak geçirme düşüncesi karşısında yüzünü buruşturdu. Gerçekten istediği tek şey ailesi ile beraber olmaktı.

Yolun iki yanını kaplayan kara bakınca eniştesinin ve teyzesinin bir yerlerdeki küçük bir odada, soğuktan titrediklerini düşünüp endişelendi. Bu onlar için sıkıntılı bir dönem olacaktı. Çok az müşterileri olacaktı. Jonna'nın bebeği ve Ranel'in sakat bacağının soğuktan katılaşması birer problemdi. Teslimatları nasıl yapacaklardı? Onlara yardım etmek için dönmeliydi, bir Hırsız için büyü yapmaya değil...

Ama büyüsü ile dönerse Faren'in, enişte ve teyzesini gayet rahat yaşatacağından emindi, ayrıca Şifa da yapabilirdi...

Ama Rothen ile işbirliği yaparsa birkaç hafta içinde enişte ve teyzesinin yanına dönebilirdi. Fergun'un planı ise aylar sürebilirdi... Karar vermek çok zordu.

Daha önce birçok kez arzuladığı gibi, yine güçlerinin hiç ortaya çıkmamış olmasını diledi. Hayatını mahvetmişlerdi. Nefret ettiği büyücülere, hayatını kurtardıkları için onlara minnettarlık duymak zorunda kalmıştı. Oysa şu an sadece onlardan kurtulmak istiyordu. Rothen yavaşladı. Sonea başını

kaldırınca patikanın bitip geniş, taş döşeli bir yola geldiklerini gördü, ileride küçük, düzenli evler vardı. "Bunlar Konutlar," dedi Rothen.

Binaların bazılarının arasında birkaç evin kararmış yıkıntıları duruyordu. Rothen hiçbir açıklama yapmadı. Yolun bitip arabaların dönebilmesi için yapılmış büyük bir dairenin başladığı yere kadar yürümeye devam etti. Kenarındaki yıkılmış bir ağaç kütüğüne gidip oturdu.

Dannyl gidip diğer büyücüye katılırken, Sonea etrafına ve ormana baktı. Ağaçların arasında, karda doğal olmak için dolayısıyla düzenli ve karanlık şekiller gördü. "Onlar ne?"

Rothen kızın bakışlarını takip etti. "Orası eski mezarlar. Gidip bir bakalım mı?" Dannyl aniden diğer büyücüye bakmak için döndü. "Şimdi mi?"

"Nasıl olsa buraya kadar geldik," dedi Rothen kalkarken. "Biraz daha yürümenin bir zararı olmaz."

"Sabaha kadar bekleyemez mi?" Dannyl uzaktaki sekline tedirgin bir bakış attı. Rothen elini kaldırdı ve aniden avucunun üzerinde bir küçük ışık belirdi. Büyüyerek bir ışık küresi haline geldi ve başlarının üzerinde süzülmeye başladı. "Sanırım bekleyemez." Dannyl iç geçirdi. Mezarlığa doğru yürümeye başladıklarında, ayaklarının altındaki karlar çatırdadı. Sonea'nın gölgesi yana doğru uzadı Dannyl'in başının üzerinde ikinci bir ışık topunun ortaya çıkması ile bir gölge daha oluştu.

"Karanlıktan korkuyor musun Dannyl?" dedi Rothen omzunun üstünden.

Uzun boylu büyücü yanıt vermedi. Rothen kıkırdayarak devrilmiş bir kütüğün üzerinden aştı ve açıklığa girdi. Alan oldukça kasvetliydi ve yerde birkaç taş sırası duruyordu.

Biraz daha yaklaşan Rothen ışığını ileriye, bir taşın üzerinde süzülmeye gönderdi. Taşın üzerindeki karlar eriyerek yüzeyine kazılı olanları açığa çıkardı. Işık tekrar yükselirken

Rothen, Sonea'ya ilerlemesini işaret etti.

Taşın kenarlarında dekoratif işlemeler vardı ve ortasında bir zamanlar sözcük olabilecek işaretler gözüküyordu.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu Rothen.

Sonea elini oymaların üzerinde gezdirdi.

"Lord Camor," dedi, "ve yıl..." Kaşlarını çattı. "Hayır, yanılıyor olmalıyım."

"Sanırım yirmi beş Urdon yazıyor."

"Bu taş yedi yüzyıllık mı?"

"Kesinlikle... Bu mezarların hepsi en az beş yüz yıl öncesine ait. Büyük bir gizem." Sonea taş sıralarına baktı. "Gizem olan nedir?"

"O zamandan beri buraya başka hiçbir büyücü gömülmemiş ki Lonca'nın dışına da gömülen bir büyücü olmamış."

"Nereye gömülmüşler?"

"Hiçbir yere."

Sonea dönüp Rothen'e baktı. O sırada yakındaki ağaçların arasından sanki hafif bir ses fısıldadı ve Dannyl gözlen fal taşı gibi açık bir şekilde aniden o yöne doğru döndü Sonea da ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. "Neden?" diye soru.

Rothen ileriye doğru yürüyüp mezara bakmaya başladı "Dört yüzyıl önce bir büyücü,
büyüsünü daimi bir yoldaş olarak tanımlamış. Yararlı bir arkadaş olabilir demiş ya da ölümcül bir düşman." Dönüp Sonea'ya baktı, gözleri kaşlarının gölgesi arasında kaybolmuştu.

"Büyü ve kontrolle ilgili öğrendiğin şeyleri düşün. Senin güçlerin doğal olarak gelişti ama çoğumuz için, güçlerimizin başka bir büyücü tarafından tetiklenmesine ihtiyacı var. Bu bir kez yapıldı mı, hayatımızın geri kalanı boyunca gücümüzün istekleri ile bağlanmış oluruz. Onları kontrol etmeyi öğrenmek ve bu kontrolü sürdürmek zorundayız. Eğer bunu yapmazsak büyümüz bizi yok eder." Durakladı. "Ölüm anımızda, gücün üzerindeki kontrolümüz yok olur ve içimizdeki büyü serbest kalır. Ve bu güç bizi tam anlamıyla yiyip bitirir. Geriye hiçbir şey kalmaz... ve bu hepimiz için geçerlidir…"

Sonea başını eğip mezara baktı. Rothen'in kalkanının içindeki sıcaklığa rağmen, iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

Kontrol'ü bir kez öğrenince büyüsünden kurtulabileceğini sanıyordu ama artık büyüsünün onu asla özgür bırakmayacağını biliyordu. Ne yaparsa yapsın hep orada olacaktı. Bir gün, varoşlardaki bir evde birden bire yanarak yok olabilirdi...

"Eğer doğal bir şekilde ölürsek bu nadiren bir sorun yaratır," diye ekledi Rothen. "Gücümüz ömrümüzün son yıllarında genellikle azalır. Eğer doğal olmayan bir yolla ölürsek... Eski bir deyiş vardır; ancak bir aptal, bir kahraman yada bir dahi bir büyücüyü öldürebilir." Dannyl'e bakan Sonea aniden adamın sıkıntısını anladı, Onu rahatsız eden ölülerin varlığı değil, öldüğü zaman başına gelecekleri hatırlamasıydı. Ama bu yaşamı o seçmişti, seçimi hatırlattı kendine. Oysa Sonea seçmemişti...

Fergun da... Ebeveynleri tarafından büyücü olmaya zorlanan Fergun da bu sonla karşılaşacaktı. Kaç tane Büyücünün Lonca'ya gönülsüzce girdiğini merak etti. Bu ortaya çıkan durumun yarattığı sempati karşısında Sonea tekrar mezar taşına döndü. "Bu mezarlar burada ne arıyor?"

Rothen omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrimiz yok. Olmamaları gerekiyor... Tarihçilerimizin çoğu, bu büyücülerin ölmekte olduklarını anlayınca bütün güçlerini kullanıp, kendilerini bıçaklayarak ya da zehirleyerek hiç güçleri kalmadığı bir anda ölmelerini sağladıklarına inanıyor. Başka büyücüleri kendi ölümlerinin tanıkları olarak seçtiklerini biliyoruz. Belki de doğru anda öldüklerinden emin olmak bu tanıkların göreviydi. Güçleri, az bir miktar kalsa bile vücutlarını yok etmeye yeterlidir, bu yüzden zamanlama çok önemlidir. Özellikle o dönemlerdeki büyücülerin çok güçlü oldukları düşünülürse."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz," diye ekledi Dannyl. "Güçlerinin hikâyeleri abartılmış olabilir. Hikâyeler dilden dile ne kadar dolaşırsa, kahramanları da o kadar güç kazanır."

"Elimizde yaşarlarken yazdıkları kitaplar var," diye itiraz etti Rothen. "Hatta günlükleri...

Kendi güçlerini neden abartsınlar?"

"Neden acaba?" diye yanıtladı alaysı bir şekilde Dannyl.

Geriye dönen Rothen, onları gelirken karda bıraktıkları ayak izlerine doğru yönlendirdi. "Bence ilk büyücüler daha güçlüydüler," dedi Rothen. "Ve o zamandan beri gittikçe zayıflamışız."

Dannyl kafasını iki yana salladı, ardından Sonea'ya baktı. "Sen ne dersin?"

Sonea şaşkınlıkla adama bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Belki kendilerini daha güçlü yapmanın bir yolunu bulmuşlardır."

Dannyl kafasını iki yana salladı. "Bir büyücünün gücünü arttırmanın hiçbir yolu yoktur. Ne kadar güç ile doğdu ise hayatı boyunca onunla yetinmek zorundadır." Yola ulaşıp ilerlemeye devam ettiler. Gecenin tamamen çöktüğü yolda ve etrafındaki evlerin pencerelerinde ışıklar vardı. Yanmış bir ev kalıntısının yanından geçerlerken Sonea ürperdi. Acaba ev, içinde yaşayan sahibinin ölümü sırasında mı bu hale gelmişti?

Büyücüler yol boyunca sessiz kaldılar. Patikanın başına ulaştıklarında Rothen, ışık küresini yolu aydınlatması için ileriye gönderdi. Sessizlikte, ormandaki böceklerin çıkardıkları sesler kulağa daha da artmış gibi geliyordu.

Büyücüler Makamı görüş alanına girdiğinde Sonea, içeride yaşayan onca büyücüyü düşündü.

Hepsi de uyurken dahi güçlerini kontrol altında tutmak zorundalardı. Belki de şehir planlanırken, büyücülere tüm bu alanın verilmesinin başka sebepleri de vardı.

"Bu gece için ihtiyacım olan bütün antrenmanı yaptım sanırım," dedi Rothen aniden. "Ve akşam yemeği vakti de neredeyse gelmiş. Bize katılır mısın Dannyl?"

"Elbette," diye karşılık verdi uzun boylu büyücü. "Memnuniyetle."

XV
Planlar Değişiyor

Güneş, bir büyücünün yaratmış olduğu dev bir ışık küresi gibi, Saray'ın uzak kulelerinin üzerinde asılı duruyor ve bahçelere turuncu ışıklarını saçıyordu.

Patika boyunca ilerlerken Sonea sessizdi. Rothen, Sonea'nın bu gezintilerinin arkasındaki sebebi tahmin ettiğini ve kendini zihinsel olarak, göreceği hiçbir şeyin, onu Lonca'da kalmaya ikna edemeyeceği konusunda katılaştırdığını biliyordu.

Gülümsedi. Kız her ne kadar gördüğü hiçbir şeyin onu etkilememesi konusunda kararlı olsa da Rothen, yine de gösterebileceği her şeyi göstermeye niyetliydi. Neyi reddettiğini bilmesi gerekiyordu...

Sonea'nın ayrılma konusundaki kararlılığının sürmekte olmasına şaşıran Rothen kendini, hayatını düşünürken buldu. Evlerdeki bütün çocuklar gibi, yaklaşık on yaşındayken büyü yeteneği testine tabi tutulmuştu. Potansiyeli olduğunu öğrenince ailesinin ne kadar heyecanlandığını hatırlıyordu. Ona şanslı ve özel olduğunu söylemişlerdi. O günden sonra da sabırsızlıkla Lonca'ya katılmayı beklemişti.

Büyücü olmak Sonea için asla bir olasılık olmamıştı. Büyücüleri, suçlanacak ve nefret edilecek düşmanlar olarak görecek şekilde büyümüştü. Şimdiye kadar yaşamış olduğu hayat düşünüldüğünde, neden Lonca'ya katılmayı, birlikte büyüdüğü insanlara ihanet olarak gördüğü, kolaylıkla anlaşılabiliyordu.

Ama bu şekilde olmak zorunda değildi. Eğer onu, güçlerini kendi insanlarına yardım etmek için kullanabileceğine ikna edebilirse, kalmaya da ikna edebilirdi.

Akademi'nin sonuna ulaşan Rothen sağa döndü. Binanın her iki tarafında yer alan bahçeleri geçerlerken, derslerin bitliğini gösteren gonk çaldı. Bu sesten sonra ortalığın, Akademi'den kendi Bölümlerine doğru koşan çıraklarla dolacağını bilen Rothen, Şifacılar Makamıma giden daha uzun ama daha sakin bir yol seçmişti.

Bu gezintiyi sabırsızlıkla bekliyordu. İyileştirme, büyücülerin becerilerinin en soylusu ve Sonea'nın değer veriyor gibi gözüktüğü tek büyüydü. Savaşçıların sanatının onu pek etkilemeyeceğini bildiğinden, önce onları görmeye götürmüştü. Fakat gördükleri kızı beklediğinden daha fazla tedirgin etmişti. Öğretmenin, uygulanan kurallar ve korumalar hakkındaki açıklamalarına rağmen, taraflar savaş eğitimine başladıkları anda onlardan rahatsız olmuştu.

Dannyl'in zihin-yazıcısı deneyi simyanın bir kullanımını istemiş olsa da aslında simya sadece bir hobiydi. Eğer kızı yetiştirmek istiyorsa, ona şehir için daha yararlı bir şeyler göstermesi gerekiyordu. Ne olması gerektiğini henüz düşünmemişti

Daire şeklindeki Şifacılar Makamı'na yaklaştıklarında Sonea'ya bir kez daha göz attı. Yüz ifadesi ihtiyatlı olmasına rağmen, gözleri merakla parlıyordu. Rothen girişin önünde durdu. "Binası inşa edilen ikinci Şifacılar Makamı." diye açıkladı. "ilki oldukça konforluydu. Maalesef eskilerimiz, zengin hastaların buradaki eğitimi satın alabilecekleri ilanı yüzünden sorunlar yaşamışlar. Akademi ve diğer binalar inşa edilirken, eski Şifacılar Makamı yıkılmış yerine burası yapılmış." görünüşü çekici olmasına rağmen, Şifacıların binası, Akademi kadar etkileyici değildi. Açık kapılardan geçtikten sonra Rothen, Sonea'yı küçük ve sade bir giriş holüne götürdü. Havada ıtırlı, hafif bir ilaç kokusu vardı.

İki Şifacı, orta yaşlı bir adam ve ondan daha genç olan bir kadın, Rothen ve Sonea içeri girince kafalarını kaldırıp baktı. Adam kuşkuyla Sonea'ya bakıp arkasını döndü ama genç kadın gülümseyerek, onları selamlamak için öne çıktı. "Selamlar, Lord Rothen," dedi kadın.

"Selamlar, Leydi Indria," diye karşılık verdi Rothen. "Bu Sonea." Sonea başıyla selamladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Indria da hafifçe başını eğdi. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum Sonea."

"Indria bize Şifacılar Makamı'nı gezdirecek," dedi Rothen.

Şifacı, Sonea'ya gülümsedi. "Umarım bu ufak turu ilgi çekici bulursun." Rothen'e baktı. "Başlayalım mı?" Rothen başıyla onayladı. "Bu taraftan öyleyse."

Çift kanatlı bir kapıya doğru öncülük eden Indria, büyü iradesiyle kapıları açtı. Kapılar geniş, kavisli bir koridora açılıyordu. Birkaç tane açık kapının önünden geçtiler ve Sonea, odaların içine göz atmak için bulduğu ilk fırsatı değerlendirdi.

"Binanın giriş katı hastaların yatırıldığı ve tedavi edildiği yerdir," dedi Indria. "Hasta insanlardan merdivenleri inip çıkmasını bekleyemeyiz, değil mi?" Sonea'ya gülümsedi Sonea karşılık olarak sadece şaşkınca omzunu silkebildi.

"Üst katta derslikler ve burada yaşayan Şifacılar için odalar var. Çoğumuz Büyücüler Makamı'nda yaşamaktansa burada yaşamayı tercih ediyoruz. Acil bir durumda çabuk müdahale etmemizi sağlıyor." Sol tarafını gösterdi "Hastaların odalarında güzel birer bahçe veya onun manzarası var." Sağ tarafı göstererek, "İç odalar bizim tedavi odalarımız. Gel, bir tanesini ziyaret edelim."

Şifacı'yı açık kapılardan birinden geçip takip ederlerken Rothen, Sonea'nın odayı inceleyişini izledi. Küçük bir odaydı; içinde sadece bir yatak, bir dolap ve birkaç sandalye vardı. "İkincil iyileştirmeleri ve basit tedavileri burada yapıyoruz," dedi Indria. Birkaç şişe ve kutu sırasını göstermek için dolabı açtı. "Çabuk hazırlanabilen veya önceden hazırlanmış ilaçları, kolayca erişebileceğimiz bir yerde tutarız. Üst katta daha karmaşık hazırlıkların yapıldığı başka odalarımız da var."

Odadan çıktıktan sonra Indria, onları Tedavi Odası'nın yanındaki bir koridor girişine götürdü. Koridorun sonundaki bir odayı göstererek, "Binanın merkezinde Şifa Odaları bulunur," dedi. "Bir bakayım bu oda boş mu?"

Acele ile koridorda ilerleyerek kapıdaki cam bir panele gitti. Daha sonra onlara doğru dönerek başıyla onayladı.

"Boş,"dedi. "Gelin."

Koridorda ilerleyen Rothen, kendisi için kapıyı açan Indria'ya gülümsedi. Girdikleri oda biraz öncekinden daha büyüktü. Orada dar bir yatak duruyordu ve duvarlarda dolaplar diziliydi. "Burası asıl iyileştirmeleri ve ameliyatları yaptığımız yer," dedi Indria. "Tedavi sırasında buraya sadece şifacılar girebilir, bir de hastalar tabii ki."

Sonea'nın gözleri odada dolaştı. Odanın uzak ucundaki duvarda bulunan boşluğa doğru ilerledi. Indria, Sonea'ya "İlaç hazırlama odaları tam üzerimizde bulunuyor," diye gösterdi Şifacı, duvardaki boşluğu göstererek. Sonea deliğe başını uzatıp yukarıdaki odaya bakmaya çalıştı, "ilaç yapım konusunda uzmanlaşmış birkaç Şifacı kızımız var. İhtiyacı olduğunda hazırlanan karışımları, bu boşluktan vasıta ile iletiyorlar."

Merakını gideren Sonea, Rothen'in yanına döndü. Indria bir dolaba gitti. Dolabı açıp şişelerden birini aldı.

Indria açık bir gurur ile "Burada, Lonca'da, ilaçlar konusunda dünyadaki en büyük bilgi arşivine sahibiz," dedi. "İnsanları sadece iyileştirme gücümüzle tedavi etmiyoruz. Eğer böyle yapsaydık hizmetimize duyulan talebe asla yetişemezdik." Omuzlarını silkti. "Aslında şu anda da yetişemiyoruz. Sadece yeterli sayıda Şifacı yok."

Bir çekmeceyi açıp küçük beyaz bir nesne çıkardı. Sonea'ya dönüp bir an duraksadı sonra soru sorarcasına Rothen'e baktı. Kadının ne yapacağını anlayan Rothen başını salladı. Indria dudağını ısırdı, önce Sonea'ya, sonra elindeki nesneye baktı. "Ah, belki gezintinin bu kısmını atlayabiliriz."

Sonea şişeye baktı, gözlerinde büyük bir merak vardı. "Hangi kısmı atlayabiliriz?" Indria şişeyi, etiketini Sonea'nın görebileceği şekilde çevirdi. "Bu anestetik bir krem," diye açıkladı. "Genellikle ilaçlarımızın etkisini göstermek için ziyaretçilerimizin avucuna biraz sürerim."

Sonea kaşlarını çattı. "Anestetik mi?"

"Hiçbir şey hissetmemen için derini uyuşturur. Etkisi bir saat sonra geçer." Sonea'nın kaşları kalktı, ardından omuzlarını silkti ve elini uzattı. "Deneyeceğim." Nefesini tutan Rothen, Sonea'ya şaşkınlıkla baktı. Bu olağanüstüydü. Büyücülere duyduğu güvensizlik azalıyor muydu? Buna

memnun olan Rothen, Indria'nın şişeyi açıp macunun bir kısmını almasını izledi.

Indria, Sonea'ya bakıp endişeyle kaşlarını çattı, "ilk başla hiçbir şey hissetmeyeceksin. Bir dakika sonra derin kalınlaşmış gibi hissedeceksin. Hâlâ denemek istiyor musun?" Sonea başıyla onayladı. Indria gülümseyerek macunu nazikçe Sonea'nın avucuna yaydı. "Gözlerine değdirmemeye dikkat et. Seni kör etmez ama uyuşuk göz kapakları çok garip bir hisse sebep olur."

Sonea gülümseyip avucunu inceledi. Şişeyi rafa geri koyan Indria, bir bez parçasını dolaplardan birinin içindeki kovaya batırıp ellerini ovaladı. "Şimdi üst kata çıkıp sınıflara bakalım."

Odadan çıkıp ana koridora döndüler. Yolda birkaç Şifacı ve çırağın yanından geçtiler. Bazıları Sonea'ya merakla bakarken, bazıları da Rothen'i rahatsız edecek bir biçimde onaylamazlık ile kaşlarını çattılar. "Indria!"

Şifacı aniden döndü. Bu hareketin getirdiği savrulma yüzünden yeşil cüppesi bir an canlıymış gibi göründü. "Darlen?"

"Buraya gelebilir misin?"

Sesi yakındaki Tedavi odalarının birinden geliyordu. Indria kapıya doğru ilerledi. "Evet?"

"Bana yardım eder misin?"

Indria dönüp Rothen'e gülümsedi. "Hastanın izleyiciden rahatsız olup olmayacağını sorayım," dedi kadın sessizce.

Kadın odaya girdiğinde Rothen, yavaşça konuşan kişilerin seslerini duydu. Sonea anlaşılmaz bir yüz ifadesi ile Rothen'e baktı sonra bakışlarını tekrar önüne çevirdi. Indria kapıda gözüktü ve başı ile onları çağırdı. "Gelin." Rothen başıyla onayladı. "Bir dakika." Odaya geri girince Rothen, Sonea'ya döndü. "İçeride ne göreceğini bilmiyorum ama berbat bir şey olsaydı inan bizi içeri davet etmezdi sanıyorum. Ama kan görmek seni rahatsız ediyorsa, içeri girmesek daha iyi olur." 'Sonea eğlenmiş gözüküyordu. "Sorun değil." omuzlarını silken Rothen kapıyı gösterdi, içeri giren Sonea odanın daha önce girdikleri odayla aynı tarzda yapılmış olduğunu fark etti. Yatakta sekiz

yaşlarında bir çocuk yatıyordu. Çocuğun yüzü iyice solmuş ve ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Indria'dan yardım isteyen ses, çocuğun elindeki kandan sırılsıklam olmuş sargıyı nazikçe çözen, yeşil cüppeli genç bir adam olan Lord Darlen'e aitti. Tahta sandalyelerde genç bir çift oturuyordu.

"Şurada durun lütfen," dedi Indria onlara, sesi artık gayet katı çıkıyordu. Rothen bir köşeye çekildi ve Sonea da onu takip etti. Darlen, dikkatini çocuğa çevirmeden önce ikisine de göz attı. "Hâlâ acıyor mu?" Çocuk kafasını iki yana salladı.

Rothen genç çifte baktı. Aceleyle giyinmiş olmalarına rağmen, kıyafetleri varlıklı olduklarını gösteriyordu. Adamın üzerinde modaya uygun, düğmeleri değerli taşlardan yapılmış uzun bir ceket vardı. Kadında ise kapüşonu kürklü, sade, siyah bir pelerin vardı. Sonea hafif bir ses çıkardı. Rothen bakışlarını tekrar çocuğa çevirdi ve çocuğun elindeki son sargıların da çıkarılmış olduğunu gördü. Çocuğun avucunda boydan boya iki derin kesik vardı ve kesikler kanıyordu.

Darlen çocuğun elini yukarı çekti ve sıkıca kolunu tuttu. Kan akışı durdu. Adam kafasını kaldırıp çifte baktı. "Bu nasıl oldu?"

Adam kıpkırmızı oldu ve bakışları yere çevrildi. "Kılıcımla oynuyordu. Yasaklamıştım, ama o..." Adam kafasını iki yana salladı, yüz ifadesi sertti.

"Hım," Darlen çocuğun elini biraz çevirdi. "Çabuk iyileşecektir. Ama artık gururla gösterebileceği yara izi olacak."

Kadın boğulur gibi bir ses çıkardı, ardından gözyaşlarına boğuldu. Kocası kolunu kadının omuzlarına koydu ve göz ucuyla Şifacı'ya baktı.

Darlen, Indria'ya döndü. Kadın başıyla onaylayıp masaya gitti. Bir çekmeceden bir kase, büyük bir su şişesi ve bir materyal aldı, materyalden bir miktar daha aldı. Yatağa dönüp çocuğun elini nazikçe yıkadı. Yara temizlenince, Şifacı avucunu dikkatlice çocuğun avucuna yerleştirdi ve gözlerini kapadı.

Bir süre sessizlik oldu. Anne ara sıra burnunu çekmesine rağmen, bütün sesler kesilmiş gibiydi. Çocuk kıpırdanmaya başladı ama Indria öne doğru eğildi ve elini çocuğun omzuna koydu.

"Kıpırdama. Konsantrasyonunu bozma."

"Ama kaşınıyor," diye itiraz etti çocuk. "Çok uzun sürmeyecek."

Yanındaki hareketi fark eden Rothen, Sonea'ya bakıp onun omzunu ovalarken gördü. Darlen derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Başını eğip çocuğun eline baktı ve parmaklarını gezdirdi. Derin yaraların yerinde şimdi ince kırmızı çizgiler bulunmaktaydı. Darlen çocuğa bakıp gülümsedi. "İyileştirildi. Yine de kesiği her gün sarmanı istiyorum Elini en az bir hafta kullanma. Az önce yaptığım işi berbat etmek istemezsin, değil mi?" Çocuk kafasını iki yana salladı. Elini kaldırıp parmağını omzunun üzerinde gezdirdi. Darlen hafifçe çocuğun omzuna dokundu

İki hafta sonra, elini nazik olmak koşulu ile kullanmaya başlayabilirsin." Kafasını kaldırıp ebeveynlere baktı. "Kalıcı olmaması gerekiyor. Sonuçta daha önce yaptığı her işi yapabilecek, babasının kılıcını kullanmak dahil." Eğilip çocuğun göğsünü hafifçe dürttü. "Ama büyümeden olmaz". Çocuk sırıttı, Darlen çocuğun yataktan inmesine yardım etti ve onun ailesine koşup onların kolları tarafından sarılmasına gülümsedi. Çocuğun babası, kafasını kaldırıp Darlen'e baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı. Şifacı eliyle onu durdurdu, sonra dönüp Indna'ya baktı. Rothen ve Sonea'ya onu takip etmelerini işaret etti odadan çıktılar. Koridorda ilerledikleri sırada Rothen babanın teşekkürlerini sunduğunu duyabiliyordu.

"Kolay görünüyor, değil mi?" Indria suratını buruşturdu. "Aslında çok zor."

"Bütün disiplinler arasında en zor olanı Şifa'dır," dedi Rothen. "Daha iyi bir kontrol ve yıllarca uygulama yapmak ister."

"Bu yüzden gençlerin çoğu için pek uygun değil," diye burnunu çekti Indria. "Çok tembeller."

"Tembellikle uzaktan yakından alakası olmayan birçok öğrencim var." dedi Rothen muzipçe. Indria sırıttı. "Ama sen mükemmel bir öğretmensin, Rothen. Tabii ki senin öğrencilerin Akademimin en başarılı öğrencileridir... "

Rothen güldü. "Şifacılar'a daha sık gelmeliyim. Gelen herkesi kesinlikle memnun ediyorsunuz."

"Hıımm," dedi kadın. "Gülünç deneylerinden kaynaklanan yanık ve hazımsızlık hakkında homurdanmak için de gelmesen seni hiç burada göremeyeceğiz."

"Böyle söyleme," dedi Rothen bir parmağını dudaklarına koyarak. "Sonea'ya bir dahaki sefer Simya odalarını göstermeyi düşünüyorum."

Indria, Sonea'ya içten bir şekilde gülümsedi. "İyi şanslar. Uyumamaya çalış."

Rothen sırtını dikleştirip merdivenleri gösterdi. "Gezintiye devam et, seni küstah kız," diye buyurdu. "Mezun olalı sadece bir yıl oldu ve sen şimdiden büyüklerin ile alay edebileceğini düşünüyorsun."

"Evet, Lordum." Gülümseyerek, muzipçe eğildi ve koridorda ilerlemeye başladı.

* * *

Rothen'in pencerelerinden birinin perdesini açan Sonea, camdan, döne döne yağan karı izledi. Elini dalgınlıkla ovuşturdu. Her ne kadar avucundaki hisler saatler önce normale dönmüş olsa da uyuşukluk hissini hâlâ duyumsuyor gibiydi.

Rothen'in, kendisine Şifacıları iş başında göstermesini bekliyordu zaten. Böylece şifa yapabilir hale gelme arzusuna karşı koymak zorunda kalacaktı. Etkilenmeme yönünde aldığı karara rağmen, gözlerinin önünde bir çocuğun iyileştirilmesi, uyanmasını istemediği hisleri harekete geçirmişti. Böyle şeyler yapma potansiyeli olduğunu bilmesine rağmen, gerçekte neler yapabilecek olduğunu o an daha iyi fark etmişti.

Rothen'in amacının da bu olduğunu iyi biliyordu zaten. İçini çekerek parmakları ile pencere camının köşesine vurmaya başladı. Beklediği gibi, büyüsüyle yapabileceği bütün harika şeyleri göstererek onu kalmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Ama adam, Savaşçılar'ın önceki gün yaptıkları gösteriden etkilenmesini beklememişti herhalde. Birbirlerine büyü atan çırakları izlemek, Lonca'da kalması için onu hiç etkilemeyecekti. Belki de ona dövüşlerin zararsız olduğunu göstermek istemişti sadece. Katı kurallarla yönlendirildikleri için,

gerçek savaştan çok, oyuna benziyorlardı. Böyle düşündüğünde, Kuzey Meydanı'nda onlara 'saldırdığı' zaman, neden öyle bir tepki verdiklerini anlamak zor olmuyordu. 'İç kalkanlarına' ve 'vuruşların' skorunu tutmaya o kadar alışmışlardı ki büyünün, savunmasız bir insana yaptıklarını görmek, onlar için gerçekten büyük bir şok olmalıydı.

Tekrar iç geçirdi. Sırada büyük bir ihtimalle Simya odaları vardı. Hiç istemese de kendini meraklanmaktan alıkoyamıyordu. Bütün disiplinlerin içinde en az anladığı Simya'ydı. Ana kapı çalınınca kaşlarını çattı. Tania saatler önce onlara iyi geceler dilemişti, Rothen de gideli çok olamamıştı. Aklından geçen başka bir isim kalp atışlarını aniden hızlandırdı. Fergun...

Adam bir yanıt istiyordu ama Sonea henüz karar vermemişti. Ziyaretçinin başka birisi olduğunu umarak, isteksizce kapıya gitti. "Kim o?"

"Fergun. İzin ver gireyim Sonea."

Derin bir nefes alarak kapı kolunu tuttu. Kapı bir anda içeriye doğru açıldı. Kırmızı cüppeli büyücü içeriye zarifçe girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

"Kapıyı açmayı nasıl basardın?" diye sordu kız, kaşlarını çatıp kapı koluna bakarak. "Kilitli olduğunu sanıyordum"

Fergun gülümsedi. "Öyleydi ama kol içeriden ve dışarıdan aynı anda döndürülürse kapı açılır."

"Kilit böyle mi açılıyor?"

Fergun başıyla onayladı. "Sadece bir önlem. Acil bir durumda Rothen buralarda olmayabilir. Örneğin bir yangın başlatırsan başka biri de kapıyı açabilir."

Kız yüzünü buruşturdu. "En azından artık böyle bir sorun olmayacak." Sandalyeleri gösterdi. "Otur Fergun."

Adam sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. Kız karşısına oturunca öne doğru merakla eğildi. "Eee, Kontrol derslerin iyi gidiyor mu?"

"Evet... Sanırım."

"Hımm, bana bugün neler yaptığını anlat."

Kız kederle gülümsedi. "Yerden bir kutuyu havalandırdım. Kolay olmadı." Fergun gözleri büyüyerek ani bir soluk aldı. Sonea bir an ürperdi. "Sana öğrettiği şey Kontrol alıştırması değil. Sana büyünü nasıl kullanacağını gösteriyor. Eğer bunu yapıyorsa, Kontrol'ü çoktan öğrenmiş olmalısın."

Sonea beklenti ve umutla doldu. "Kontrol'ümü test ettiğini söyledi."

Fergun başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Bütün büyüler bir Kontrol testidir. Kontrolün yeterince gelişmese sana cisimleri kaldırmayı öğretemezdi. Hazırsın Sonea."

Arkasına yaslanan Sonea, dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark etti. *Sonunda!* diye düşündü. *Eve gidebilirim!*

Bu düşünceyi beklenmedik bir pişmanlık sancısı izledi. Buradan ayrıldıktan sonra Rothen'i bir daha asla göremeyebilirdi...

"Eee, sana söylediklerimin doğruluğuna ikna oldun mu? Rothen'in senden bilgi sakladığına..."

Kız, Fergun'a bakıp başını salladı. "Çoğunun... Güçlerin bağlanmasını Yönetici Lorlen anlattı."

Fergun şaşırmış görünüyordu. "Bizzat Lorlen... Güzel."

"Bana bunun rahatsızlık verici olmadığını söyledi hatta hiç farkında olmayacakmışım."

"Tabii düzgün çalışırsa. Lonca, uzun yıllar boyu bunu yapma ihtiyacı hissetmemişti." Yüzünü buruşturdu. "En son yaptıklarında işleri biraz karıştırmışlardı. Ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Yardımımı kabul edersen bu riski almana gerek kalmaz." Gülümsedi. "Beraber çalışacak mıyız?"

Kız duraksadı. Aklından şüpheler geçiyordu. Yüz ifadesini gören Fergun sordu: "O zaman kalmaya karar verdin"

"Hayır."

"Öyleyse hâlâ karar vermedin?"

"Planından o kadar da emin değilim," diye kabul etti kız. "en azından bazı bölümlerinden."

"Hangi bölümlerinden?"

Sonea derin bir nefes aldı. "Çırak olursam, bozacağımı bildiğim bir yemin etmek zorunda kalacağım."

Fergun kaşlarını çattı. "Yani?"

"Bunu yapmayı... pek istemiyorum."

Büyücünün gözleri hafifçe kısıldı. "Bir yemini mi bozmaktan endişeleniyorsun?" Adam başını salladı. "Senin için Kral'ın yasasını çiğnemeyi planlıyorum, Sonea. Bunu, kendi kendine kaçmışsın gibi gösterebileceğimizden eminim ama bu işte oynadığım rolün ortaya çıkarılma şansı hâlâ mevcut. Senin iyiliğin için bu riski göze almaya hazırım." Öne doğru eğildi. "Kral'ın, senden güçlerini almaya hakkı olup olmadığına karar ver. Eğer böyle bir hakkı yoksa, yeminin bir anlamı kalır mı?"

Sonea yavaşça başını salladı. Haklıydı. Faren de aynı şekilde düşünürdü, tabi Cery de. Evler, büyüyü çok uzun zamandır kendilerine saklamışlar, üstelik her Arınma sırasında yoksullara karşı kullanmaktan çekinmemişlerdi. Varoşlular, Çırak Yemini'ni bozduğu için onu suçlamazlardı. Önemli olan onların ne düşündüğüydü, Kral'ın ya da büyücülerin değil... Eğer güçlerini kaybetmeden varoşlara dönüp kendini eğitebilirse, başkalarına da öğretebil irdi. Belki kendi gizli Lonca'sını bile kurabilirdi.

Bu, Faren'in onu Lonca'dan bir kez daha saklaması anlamına geliyordu. Aynı zamanda ailesine dönemeyebileceği anlamına da gelebilirdi. Sonuçta güçlerini, insanlara yardım etmek ve onları iyileştirmek için kullanabileceği anlamına geliyordu ki bu da tüm bu risklere değerdi.

Karşısında oturan büyücüye baktı. Ne düşündüğünü bilse Fergun gitmesine yine de izin verir miydi? Kaşlarını çattı. Eğer onun çırağı olursa, eğitimi için zihnine girmesi gerekebilirdi. Planlarını keşfedebilir ve ona yardımının sonuçlarını beğenmeyip fikrini değiştirebilirdi. Fergun'un cazip

teklifleri, onu adama güvenmeye itiyordu. Fergun'u tanımıyordu, zihninin içini görmemişti.

Onun yardımı olmadan bir gidebilse, kaçabilse...

Birdenbire ürperdi. Belki de kaçabilirdi. Kontrol'ü kazanmıştı. Rothen onun bildiğini bilmiyordu. Eninde sonun da bu ortaya çıkacaktı. Ama bunu kendisine şimdi söylerse kaçma girişimlerine karşı hazırlık yapma fırsatı olurdu. Ama şu anda bunu beklemiyor olmalıydı. Denemek için en uygun zaman şu andı...

Ama ya fırsat bulamaz veya başaramazsa!

O zaman Fergun'un önerisi hâlâ geçerli olacaktı. Yine de, şimdilik onu oyalamak zorundaydı. Fergun'a bakıp iç geçirdi ve kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Planın işe yarasa bile, Lonca hâlâ peşimde olacak."

"Seni bulamayacaklar," diye güvence verdi ona. "Sana güçlerini nasıl saklayacağını öğreteceğim. Nerede olduğuna dair bir ipucu bulamayınca, sonunda pes edecekler. Geçen seferki kovalamacadan bıkan tek kişi sen değilsin, Sonea. Sonsuza kadar aramayacaklar."

"Bilmediğin bazı şeyler var," dedi kız. "Varoşlara büyüyle dönersem, Hırsızlar onlar için çalışmamı isteyecek. Oyuncakları olmak istemiyorum."

Adam gülümsedi. "Büyün var Sonea. Sana istemediğin hiçbir şeyi hiç kimse yaptıramaz." Kız bakışlarını kaçırıp kafasını iki yana salladı. "Ailem var Fergun. Hırsızlar bana zarar veremeyebilir ama diğerlerine zarar verebilirler. Benim..." Yüzünü ovaladı, sonra adama özür dilercesine baktı. "Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var." Adamın gülümsemesi kayboldu. "Ne kadar?" Kız omuzlarını silkti. "Birkaç hafta, belki."

"O kadar zamanım yok," dedi adam, yüzü kararararak. Senin de o kadar zamanın yok." Sonea kaşlarını çattı. "Neden?"

Adam birdenbire ayağa kalkarak cüppesinin içinden bir hançer çıkardı ve Sonea'nın önüne koydu.

Hançeri tanıyan kızın biran nefesi kesildi. Önünde duran bu bıçağın dikkat ve sevgiyle bilendiğini kaç kez görmüştü? üzerinden yıllar geçmiş olmasına

karşın, bu tanıdık resmin bıçağa kabaca kazındığı günü bile hatırlayabiliyordu... "Tanıdın bakıyorum."

Fergun gözleri parlayarak başında dikiliyordu.

"Bu bıçağın sahibini, hiç kimsenin bilmediği küçük, karanlık bir odaya kapattım." Dudakları tatsız bir gülümseme ile kıvrıldı. "Bilmemeleri daha iyi, çünkü bazı kemirgenlerin ne kadar büyüyebildiğini görseler gerçekten endişelenirlerdi." Çömelerek, ellerini kızın oturduğu sandalyenin kollarına koydu. Sonea adamın kötücül bakışları karşısında sandalyeye iyice sindi.

"Söylediklerimi yaparsan, arkadaşını serbest bırakırım. Başıma iş açarsan, onu sonsuza kadar orada bırakırım." Gözleri kısıldı. "Anlıyor musun?" Donakalan Sonea konuşamıyordu. Sadece başını sallayabildi.

"Kulağını dört aç," dedi adam. "Sana ne yapman gerektiğini anlatacağım. İlk önce, Rothen'e kalmaya karar verdiğini söyleyeceksin. Bunu yaptığın zaman, Kontrol'ü kazandığını duyuracak ki fikrini değiştirmeden senin bir an önce Lonca'ya katılmanı sağlasın. Bir hafta içinde bir Toplantı ve gardiyanının kim olacağına karar verecek bir Duruşma yapılacak. "Bu Duruşma'da herkese, Arınma'da seni Rothen'den önce gördüğümü söyleyeceksin. Onlara, taş bariyeri geçtikten sonra bana çarpmadan önce seni fark ettiğimi söyleyeceksin.

"Bunu söylediğinde Yüksek Büyücülerin, gardiyanlığını bana vermekten başka seçeneği kalmayacak. Lonca'ya kabul edileceksin ama seni temin ederim, bu uzun sürmeyecek. Benim için küçük bir iş yaptıktan sonra, ait olduğun yere gönderileceksin. Sen de istediğini elde edeceksin, ben de. Bana yardım etmekle hiçbir şey kaybetmeyeceksin, ama..." hançeri aldı ve parmağını keskin tarafta gezdirdi, "yardım etmezsen küçük arkadaşını kaybedeceksin." Adam hançeri cüppesine geri koyarken bakışlarını Sonea'dan ayırmadı. "Rothen'in bunu öğrenmesine izin verme. Küçük Ceryn'inin nerede olduğunu benden başka bilen yok ve ben ona yiyecek götürmezsem çok ama çok acıkacaktır."

Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi ve biraz araladı. Dönüp Sonea'ya bakarak dudaklarını küçümsemeyle büktü. Adamı nerede gördüğünü anlayan Sonea'nın bir an kalbi tekledi. Arınma'da bayılttığı büyücüydü o.

"Rothen'in yarın başarısını açıklamasını bekliyorum. Daha sonra görüşürüz." Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sonea aceleyle uzaklaşan zayıf ayak seslerini dinledi, ardından ellerini yüzüne bastırdı. Büyücüler... Bir lanet okudu. Bir daha asla ama asla onlara güvenmeyeceğim... Ardından aklına Rothen geldi ve öfkesi yavaş yavaş yok oldu. Kontrol'ü henüz öğrenmediğine inandırarak onu kandırmış olsa da, Rothen'in iyi niyetli olduğuna emindi. Muhtemelen, ayrılmayı gerçekten isteyip istemediğine dair karar verebilmesi için Sonea'ya zaman tanımak adına işleri geciktiriyordu. Ki bu düşüncesin doğruluğunu -onun yerinde olsa- kendisinin de yapmayacağı hiçbir şey yapmamış olması gösteriyordu. Eğer ondan yardım isterse, yardım edeceğine de emindi.

Ama ondan yardım isteyemezdi. Boğucu bir çaresizlik çöktü üzerine. Fergun'un söylediklerini yapmazsa, Cery ölecekti.

Sandalyede kıvrılarak, kollarını vücuduna doladı. *Ah Cery,* diye düşündü. *Neredesin? Yakalanmayacağından emin ol demedim mi sana?*

İç geçirdi. Fergun bunu neden yapıyordu? Adamın dudaklarını büküşünü ilk gördüğü anı düşününce içi titredi.

İntikam. Asi bir varoşlu tarafından bayıltılmanın getirdiği utanç için basit, adi bir intikam... Cezalandırılmak yerine Lonca'ya davet edilmesi onu deliye çevirmiş olmalıydı. Ama kalmak istememesine rağmen neden hâlâ onunla uğraşıyordu?

Adamın söylediklerini düşündü. "Benim için küçük bir iş yaptıktan sonra, ait olduğun yere gönderileceksin." Lonca'ya katılıp sonra da kovulmak... Ona saldırdığı için cezalandırılmasını garantiye alacaktı.

Fikrini asla değiştiremeyeceğinden ve Lonca'ya dönemeyeceğinden emin olacaktı.

XVI
Aldatma Başlıyor

İki elin -bir tanesi büyük ve yaşlı, diğeri ince ve nasırlı- arasındaki boşlukta iki tane renkli ışık zerresi, küçük böcekler gibi dans ediyordu. Işıklar fırıl fırıl birbirlerinin etrafında dönüyor, karmaşık bir oyun içinde dalıyor ve çemberler çiziyorlardı. Mavi ışık aniden sarı ışığa doğru fırladı. Sarı ışık bir ışık çemberine dönüştü ve mavi kıvılcım içinden geçerken Rothen gülmeye başladı. "Yeter!" diye bağırdı.

Işık zerreleri titreşerek sönünce, çevrelerindeki gölgeler dans etmeyi kesti. Loş odaya göz gezdiren Rothen, ne kadar geç olduğunu fark edince şaşırdı. İradesini kullanarak, bir ışık küresi yarattı ve pencerelerdeki perdeleri kapattı.

"Çabuk öğreniyorsun," dedi. "Gücünün üstündeki Kontrol'ün giderek artıyor."

"Kontrol'ü günler önce kazandım," dedi kız. "Bana söylemedin."

Şaşıran Rothen dönüp kıza baktı. Kız bakışlarına karşılık verdi. Sesinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu. Bir şekilde kendi kendine fark etmiş olmalıydı.

Arkasına yaslanarak durumu gözden geçirdi. İnkar etseydi, gerçeği öğrendiği zaman daha da gücenecekti. Gecikmenin sebeplerini açıklamak en iyisi olacaktı.

Bu da zamanının azaldığı anlamına geliyordu. Onu burada tutması için daha fazla sebebi yoktu artık. Kız bir ya da iki gün içinde gitmiş olacaktı. Lorlen'den bağlama işlemini geciktirmesini isteyebilirdi ama birkaç kısa gün içinde kızın fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu.

Başıyla onayladı. "Birkaç ders önce, normalde bir öğrencinin Kontrol'ü öğrendiğini kabul ettiğim seviyeye ulaştın. Ama senin konumunda, herhangi bir sorun yaşar isen çevrende yardımcı olabilecek bizden biri olmayacağı için gücünün üzerindeki kontrolünü test etmeye devam etmem gerekiyordu."

Kızın bakışlarında rahatlama beklerken sadece endişe gördü. "Herhangi bir sorun yaşayacağını düşündüğümden değil tabi," diye güvence verdi kıza. "Kontrolün gayet..."

"Kalacağım," dedi kız.

Bir an için konuşamayacak kadar şaşıran Rothen, kıza baktı. "Kalıyor musun?' diye bağırdı. "Fikrini mi değiştirdin?" Kız başıyla onayladı. Adam ayağa fırladı. "Bu harika!"

Sonea kocaman açılmış gözlerle adama bakakaldı. Rothen, kızı çekerek ayağa kaldırıp sarılmak istedi ama bunun yalnızca onu korkutacağını biliyordu. Bunun yerine diğer odadaki camlı dolaba gitti.

"Bunu kutlamalıyız!" dedi. Bir şişe pachi şarabı ve iki kadeh alarak masaya döndü. Şişenin mantarını çıkarıp sarı likörden bardaklara boşaltırken, kız sessiz ve sakin bir şekilde izlemeye devam etti.

Bardağı alırken Sonea'nın eli titredi. Kızın bunalmış, biraz da korkmuş hissediyor olması gerektiğini fark eden Rothen ciddileşti. "Fikrini değiştiren neydi?" diye sordu otururken.

Sonea hafifçe dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı. "Birisinin hayatını kurtarmak istiyorum."

"Ah!" Adam gülümsedi. "Demek seni en çok Şifacılar etkiledi."

"Evet," dedi kız. Bir yudum alınca yüzü keyifle aydınlandı. "Pachi şarabı!"

"Daha önce içmiş miydin?"

Kız gülümsedi. "Bir keresinde bir Hırsız bana bir şişe getirmişti."

"Bana Hırsızlar hakkında pek bir şey anlatmadın. Senden bilgi almaya çalıştığımı düşünürsün diye, ben de sormak istemedim."

"Onlar hakkında pek bir şey öğrenememiştim zaten." dedi kız, omuzlarını silkerek. "Zamanımın çoğunu yalnız geçirdim."

"Sanırım yardımlarına karşılık büyünü onlar için kullanmanı istediler."

Başıyla onayladı. "Ama o Hırsız'a istediğini asla veremedim." Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Acaba... burada kalarak anlaşmamızı bozduğumu düşünür mü?"

"Sana yardım etme konusunda başarısız oldu," diye belirtti Rothen. "Bu durumda senin de anlaşmanın üzerine düşen kısmını yapmanı bekleyemez."

"Ama beni saklamak için çok çaba harcadı ve birçok bağlantısını kullandı."

Rothen kafasını iki yana salladı. "Endişelenme. Hırsızlar seni rahatsız etmeyecek. Seni nerede bulacağımızı bize onlar söyledi."

Sonea'nın gözleri büyüdü. "Beni ihbar mı ettiler?" diye fısıldadı.

Rothen kızın gözlerindeki öfkeden rahatsız olarak kaşlarını çattı. "Korkarım öyle. Bunu yapmak istediklerini sanmıyorum ama güçlerinin gittikçe tehlikeli bir hal aldığı açıktı." Kız kafasını eğip bardağına baktı ve kara kara düşünerek bir süre sessiz kaldı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu aniden.

Rothen ona gardiyanlık taleplerini açıklaması gerektiğini fark ederek duraksadı. Tanımadığı veya güvenmediği bir büyücünün sorumluluğuna verilme olasılığı, fikrini tekrar değiştirmesine sebep olabilirdi... yine de bu konudan ona bahsetmek zorundaydı. "Çıraklık yemini etmeden önce bilmen gereken bir takım konular var," dedi adam. "İyi derecede okuyup yazman ve basit hesaplamaları öğrenmen gerekiyor. Ayrıca Lonca'nın kurallarını ve adetlerini öğrenmen gerekiyor. Ama ilk olarak gardiyanının kim olacağı belirlenmeli."

"Gardiyanım mı?" Arkasına yaslandı. "Sadece çok yetenekli çırakların gardiyanları olur demiştin."

Rothen başını salladı. "En başından beri, bir gardiyanın desteğine ihtiyacın olacağını biliyordum. Evler'den olmayan tek çırak olduğun için, zaman

zaman zorlanabilirsin. Bir büyücüyü, gardiyanın olarak hazırlamak bu sorunu ortadan kaldırabilir, bu sebeple gardiyanın olmayı talep ettim".

"Ama bu onuru isteyen tek büyücü ben değilim. Fergun adında, daha genç bir büyücü var. Bir çırağın gardiyanlığını iki büyücü istediği zaman, Lonca gardiyanlığın hangisine verileceğine karar vermek için bir Duruşma düzenler. Lonca kuralları der ki; bir çırağın gardiyanlığını birden fazla büyücü isterse, çırağın büyü potansiyelini ilk fark eden gardiyanlığı alır, o yüzden bu genellikle basit bir karardır." Yüzünü ekşitti. "Ama bu kez değil.

"Senin büyünü her zamanki yöntemlerle keşfetmedik. Büyücülerin bir kısmı, seni ilk gören ben olduğum için, güçlerini ilk fark edenin de ben olduğumu düşünüyor. Diğerleri, attığın taş ona çarptığı için, güçlerinin etkisini gören Fergun'un ilk olduğunu söylüyor." Rothen kıkırdadı. "Anlaşılan, Lonca aylardır bunu konuşuyor..."

Şarabından bir yudum daha almak için durakladı. "Duruşma önümüzdeki Toplantı'dan sonra yapılacak ki bu da yaklaşık bir hafta içinde gerçekleşecek demektir. Ondan sonra derslerine ya benimle ya da Fergun'la devam edeceksin."

Sonea kaşlarını çattı. "Çıraklar kendi gardiyanlarını seçemiyor yani."

Adam kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"O halde Fergun'la tanışsam iyi olur," dedi kız yavaşça. "Nasıl biri olduğunu öğrenmeliyim." Rothen durumu sakince kabullenmesine şaşırarak kızı dikkatle inceledi. Kendi kendine memnun olması gerektiğini hatırlatmasına rağmen bir parça hayal kırıklığı hissetmesine engel olamıyordu. Eğer kız, onun bakımı ve öğretmenliğinden çıkarılma fikrine itiraz etseydi, buna daha memnun olurdu.

"İstersen, onunla tanışmanı ayarlayabilirim," dedi Rothen. "Seninle tanışmak isteyecektir. Diğerleri de öyle. Ama önce, sana Lonca'nın bazı kurallarını ve adetlerini öğretmeliyim." Kız gözleri ilgiyle parlayarak ona baktı. Kızın meraklı halinin geri geldiğini görünce rahatlayan Rothen gülümsedi. "Her şeyden önce selamlama adeti var."

Kızın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirirken Rothen anlayışla gülümsedi.

"Evet, Selamlama! Büyücü olmayan herkesten kraliyet ailesi hariç tabii ki büyücüleri selamlaması beklenir."

Sonea yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Saygı göstergesi." Rothen omuzlarını silkti. "Evet, aptalca göründüğünü biliyorum ama bazılarımız selamlanmadığında gücenebilir." Kızın gözleri kısıldı. "Peki ya sen?"

"Genellikle hayır," dedi Rothen. "Ama bazen selamlamayı reddetmek açıkça kabalıktır." Kız ona ihtiyatla baktı. "Yani artık seni sürekli selamlamalı mıyım?"

"Hem evet hem hayır. Yalnız olduğumuzda gerekli değil. Fakat bu odanın dışındayken sadece bu adete alışmak için ile olsa beni selamlamalısın. Ayrıca hitapları da doğru kullanmalısın. Büyücülere, Lord veya Leydi diye hitap edilir.

Sadece Müdür, Yönetici ve Yüce Lord hariç ki onlara da unvanları ile hitap etmelisin."

Rothen, Sonea'nın ifadesini görünce gülümsedi. "Hoşuna gitmedi galiba. Toplumun en alt tabakasında büyümüş olabilirsin ama sende bir kralın gururu var." Öne doğru eğildi. "Bir gün herkes seni de selamlıyor olacak Sonea... Buna alışmak senin için çok daha zor olacak." Kız kaşlarını çattı ve sonra kadehini alıp içinde kalan son yudumu içti. "Şimdi," diye devam etti Rothen, "Öğrenmen gereken Lonca kuralları var bir de. Bakalım,"

Uzanıp kıza bir kadeh daha şarap doldurdu, "bunları hazmetmesi daha kolay olacak mı?"

*** * ***

Rothen akşam yemeğinden hemen sonra ayrılmıştı; bu aceleciliğinin nedeni şüphesiz, haberi yaymaktı. Tania masanın üstünü toplamaya başlayınca, Sonea pencerelerden birine gitti. Pencereyi kaplayan perdeye bakmak için durakladı ve ilk kez, perdenin üstündeki karmaşık desenlerin aslında küçük Lonca sembolleri oluşturduğunu fark etti.

Teyzesinin eski, küf delikleri ile dolu bir çift perdesi vardı. Perdeler pansiyondaki odalarının pencerelerine uymamıştı ama teyzesi yine de

perdeleri asmıştı. Güneş odaya vurduğu zamanlarda perdelerin kusurlarını unutmak gayet kolay oluyordu.

Anılarının getirmesi gereken ev hasreti yerine belirsiz bir özlem hisseti. Çevresindeki lüks eşyalara, kitaplara ve cilalı mobilyalara bakarak iç geçirdi.

Buradaki rahatı ve yemekleri özleyecekti ama buna alışabilirdi. Ama Rothen'den ayrılmak o kadar kolay olmayacaktı. Rothen'in arkadaşlığını seviyordu, sohbetlerini, derslerini hatta zihinden zihine konuşmalarını...

Zaten ayrılacaktım, diye hatırlattı kendine belki yüzüncü kez. Sadece, burada bu kadar çok şey elde edebileceğimi düşünmemiştim...

Lonca'dan kovulacağını bilmek ne kaybettiğini anlamasını sağlamıştı. Kalmak istiyormuş gibi davranmak çok daha kolay olacaktı.

İyi ki Fergun bunu bilmiyor, diye düşündü. Bilseydi intikamı çok daha tatlı olurdu. Fergun küçük düşürülmesini ona ödetmek için çok fazla şeyi göze alıyordu. Çok kızgın olmalıydı ya da bu işten paçasını sıyıracağından çok emindi. Her iki şekilde de, onu Lonca'dan kovdurmak için her şeyi yapmaya hazır gözüküyordu.

"Leydi?"

Sese dönen Sonea, Tania'nın arkasında durduğunu gördü. Hizmetkâr gülümsedi. "Yalnızca, kalmaya karar vermenize sevindiğimi söylemek istedim," dedi kadın. "Eğer gitseydiniz çok yazık olurdu."

Sonea yanaklarının kızardığını hissetti. "Teşekkür ederim Tania."

Kadın ellerini kavuşturdu. "Şüpheyle dolu gözüküyorsunuz. Doğru olanı yapıyorsunuz. Lonca şimdiye dek varoşlardan kimseyi kabul etmemişti. Yapabildikleri her şeyi en az onlar kadar iyi yapabildiğinizi görmeleri iyi olacaktır."

Sanki Sonea'nın sırtından aşağı bir buz parçası kaymıştı, bu yalnızca intikam almakla ilgili değildi!

Lonca onlara katılması için onu davet etmek zorunda değildi. Güçlerini bağlayıp, onu varoşlara geri gönderebilirdi. Ama yapmamışlardı.

Yüzyıllardır ilk kez, büyücüler dışından birisini eğitmeyi düşünmüştü.

Aklında Fergun'un söyledikleri yankılandı. "Benim için bir iş yaptıktan sonra, ait olduğun yere gönderileceksin Ait olduğun yere... "

Adamın sesindeki küçümsemeyi hissetmişti ama anlamını kavrayamamıştı. Fergun onun yalnızca Lonca'ya girememesini garanti altına almak istemiyordu. Hiçbir varoşluya bir daha şans verilmeyeceğinden emin olmak istiyordu. 'İş' her neydiyse; Fergun, onun, varoşluların güvenilmez insanlar olduklarını ispat etmesi için planlamıştı bunu. Lonca bir daha bir varoşluyu davet etmeyi düşünmeyecekti bile.

Kalbi öfke ile hızlanırken pencerenin eşiğini sıkmaya başladı. Bana, bir varoşluya kapılarını açıyorlar ve ben bunun hiçbir önemi, anlamı yokmuş gibi arkamı dönüp gideceğim!

Tanıdık bir çaresizlik hissine gömüldü. Kalamazdı... Cery'nin hayatı onun ayrılmasına bağlıydı. "Leydi?"

Sonea, Tania'ya bakıp gözlerini kırpıştırdı. Hizmetkâr elini hafifçe kızın koluna koydu. "Gayet başarılı olacaksınız," diye güven verdi Tania. "Rothen çok güçlü olduğunuzu ve çabuk öğrendiğinizi söylüyor."

"Öyle mi?"

"Ah, evet." Tania dönüp tabaklarla dolu tepsiyi aldı. "Neyse, sabah görüşürüz. Artık endişelenmeyin. Her şey iyi olacak."

Sonea gülümsedi. "Teşekkürler Tania."

Hizmetkâr gülümsemesine karşılık verdi. "İyi geceler."

"Sana da."

Hizmetkâr, Sonea'yı yalnız bırakarak odadan çıktı. İç geçirerek pencereden dışarı baktı. Dışarıda, yine kar yağı yordu. Beyaz tanecikler gecede adeta dans ediyordu. Neredesin Cery?

Fergun'un gösterdiği hançeri düşünerek kaşlarını çatlı Hançeri herhangi bir yerde bulmuş olabilirdi; Cery tutsağı olmak zorunda değildi...

Pencereden ayrılıp sandalyelerden birine oturdu. Düşünmesi gereken çok fazla şey vardı; Cery, Fergun, Duruşma, gardiyanlık... Tania'nın sözlerine rağmen önündeki birkaç hafta pek uyuyamayacağını biliyordu.

* * *

Dannyl, her Üçüncü gün, akşam yemeği için Yaldin ve karısına katılıyordu. Ezrille bu rutini, yıllar önce Dannyl'in kendisine bir eş bulmadığı için, her günü tek başına sonlandırırsa içine kapanık biri olacağından duyduğu endişeden dolayı başlatmıştı.

Dannyl boş tabağını Yaldin'in hizmetkârına verirken memnuniyetle içini çekti. Ezrille'in korktuğu melankoliye kapılacağını hiç zannetmese de, arkadaşlarıyla yemek yemek tek başına yemekten kesinlikle daha iyiydi.

"Seninle ilgili dedikodular duydum Dannyl," dedi Yaldin.

Memnuniyeti uçup giderken Dannyl kaşlarını çattı. Bu sefer Fergun'la alakalı olamazdı. "Yaa, ne gibi dedikodular?"

"Yönetici, Hırsızlarla yaptığın görüşmelerden çok etkilenerek, büyükelçilikle ilgili bir görev için seni düşünüyormuş."

Dannyl doğrulup yaşlı büyücüye baktı. "Öyle mi?" Yaldin başını salladı. "Ne dersin? Seyahat etmek hoşuna gider mi?"

"Ben..." Dannyl kafasını iki yana salladı. "Hiç düşünmedim. Ben... Bir büyükelçi?"

"Evet." Yaldin kıkırdadı. "Bir zamanlar olduğun gibi genç patavatsız değilsin artık."

"Teşekkürler," dedi Dannyl kuru bit şekilde.

"Bu senin için gerçekten de iyi olabilir," dedi Ezrille, gülümsedi ve parmağını ona doğru uzattı. "Belki bir eşle bile dönebilirsin."

Dannyl, Ezrille'e biraz bezgin bir bakış attı. "Yine başlama Ezrille." Kadın omuzlarını silkti. "Şey... Kyralia'da sana uygun bir kadın ol... "

"Ezrille," diye kesti Dannyl sert bir şekilde. "En son karşılaştığım genç hanım beni bıçakladı. İş kadınlara gelince tam anlamıyla lanetlenmiş

olduğumu biliyorsun."

"Bu çok saçma. Onu yakalamaya çalışıyordun, onunla flört etmeye değil. Sahi bu arada Sonea nasıl?"

"Rothen derslerinde oldukça hızla ilerlediğini fakat ayrılma konusunda hâlâ kararlı olduğunu söyledi. Tania ile iyice arkadaş olmuşlar."

"Sanırım kendini hizmetkârlarla, bizimle olduğundan daha rahat hissediyor," dedi Yaldin. "Onların statüsü bizimki kadar yüksek değil."

Dannyl bir an ürktü. Bir zamanlar bu görüşü sorgulamaz hatta ona katılabilirdi bile. Ama Sonea ile tanıştıktan, sohbet ettikten sonra bu hiç adil gelmiyordu, hatta bir hakaret bile sayılabilirdi. "Rothen böyle konuştuğunu duymasın."

"Evet," diye onayladı Yaldin. "Ama onun bakış açısına sahip olan pek yok. Lonca'nın geri kalanı toplumsal sınıfın ve konumun çok önemli olduğu kanısında."

"Yine ne diyorlar?"

Yaldin omuzlarını silkti. "Olay, gardiyanlık talepleri üzerine girilen dostça bahislerden öteye geçti artık. Birçok kişi şüpheli bir geçmişe sahip birini Lonca'ya kabul etmenin ne kadar doğru olduğu üzerine tartışıyor."

"Yine mi? Bu seferki sebepleri ne?"

"Ettiği yemine sadık kalacak mı?" dedi Yaldin. "Diğer çırakların üstünde kötü bir etki bırakır mı?" Öne doğru eğildi. "Sen onunla tanıştın. Sen ne düşünüyorsun?" Omuzlarını silken Dannyl, parmaklarındaki şekeri bir peçetenin üstüne silkeledi. "Sorman gereken en son insan benim. Beni bıçakladı, unuttun mu?"

"Unutmamıza izin vermiyorsun ki," dedi Ezrille. "Hadi ama bir şeyler fark etmiş olmalısın."

"Beklediğim kadar kötü olmamasına rağmen, konuşması kaba. Alıştığımız adetlere sahip değil. Yani selamlamalar ve "Lordum" lar yok."

"Kız hazır olduğunda Rothen ona öğretecektir," dedi Ezrille.

Yaldin homurdandı. "Duruşmadan önce öğretse iyi olur."

"İkiniz de kızın kalmak istemediğini unutuyorsunuz. Neden ona bunları öğretmekle uğraşsın ki?"

"Belki de kızın gitmesi, burası için daha iyi olur."

Ezrille kocasına sitem dolu bir bakış attı. "Yaldin," diye azarladı. "Buradaki bolluğu gösterdikten sonra, kızı yoksulluğun içine geri mi göndereceksiniz? Bu zalimlik olur." Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Elbette hayır ama kız gitmek istiyor ve giderse her şey daha kolay çözümlenmiş olarak. Her şeyden önce Duruşma olmayacak, ayrıca Evler'in dışından insanları Lonca'ya alma konusu kapanacak."

"Bunu tartışarak nefeslerini boşuna tüketiyorlar," dedi Dannyl. "Hepimiz Kral'ın, onu burada, kontrolümüz altında istediğini biliyoruz."

"O halde kızın ayrılma konusunda ısrar etmesi onu pek memnun etmeyecek."

"Evet," diye onayladı Dannyl. "Ama kız istemiyorsa, Kral ona zorla yemin ettiremez." Yaldin kaşlarını çattı, tam bu sırada kapı çalınınca hepsi kapıya döndüler. Yaldin tembelce elini salladı ve kapı açıldı

Rothen içeriye bağırarak girdi. "Kalıyor!"

"Neyse, bu, konuyu kapatıyor sanırım," dedi Ezrille. Yaldin başıyla onayladı. "Her şeyi değil Ezrille, önümüzde hâlâ düşünmemiz gereken bir Duruşma var." Duruşma mı?" Rothen umursamaz bir tavırla elini ilindi. "Onu boş verin şimdi. Şu anda sadece kutlama yapmak istiyorum"

XVII
Akademi'nin Altında Bir Yer

Bir sandalyeye kıvrılan Sonea, yaşamış olduğu günü düşünmeye başladı.

Sabah Yönetici Lorlen gelip kararını sormuş ve gardiyanlık ile Duruşma'yı tekrar açıklamıştı.

Kalmaya karar verdiğine gerçekten memnun olduklarını görünce suçluluk hissetmeye başlamıştı. Kaldı ki gün ilerledikçe giderek bu hisse aşina olmaya başlamıştı.

Başka ziyaretçiler de gelmişti. Dannyl, sonra sert ve ürkütücü bir kadın olan Şifacılar'ın Başı ve Rothen'in arkadaşları olan yaşlı bir çift. Kapının her çalmışında Dannyl, Fergun'un geldiğini zannederek gerilmiş ama Savaşçı gelmemişti.

Yalnız kalmadan adamın gelmeyeceğini tahmin eden Sonea, Rothen akşam yemeğinden sonra odadan ayrılınca neredeyse rahatlamıştı. Adam geç döneceğini ve onu beklememesini söylemişti.

"İsterseniz, kalıp sizinle sohbet edebilirim," diye teklifte bulundu Tania.

Sonea minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim Tania ama sanırım bu gece yalnız kalmak istiyorum."

Hizmetkâr başıyla onayladı. "Anlıyorum." Masaya döndü ama kapı çalınınca durakladı. "Kapıya bakayım mı Leydim"'

Sonea başıyla onayladı. Derin bir nefes alarak kadının kapıyı aralamasını izledi.

"Leydi Sonea burada mı?"

Sesi duyan Sonea'nın midesi korkuyla büzüldü.

"Evet, Lord Fergun," diye yanıtladı Tania. Endişeyle Sonea'ya göz attı. "Sizi görmek isteyip istemediğini sorayım."

"Gelsin Tania." Kalbi hızla atmasına rağmen, sakin konuşmayı başarmıştı.

Hizmetkâr yana çekilince, kırmızı cüppeli büyücü içeri girdi. Sonea'ya başıyla selam verirken, bir elini göğsüne koydu.

"Benim ismim Fergun. Sanırım Lord Rothen benden bahsetmiştir."

Adamın gözleri bir an Tania'ya bakıp tekrar Sonea'ya döndü. Sonea başıyla onayladı.

"Evet," dedi "bahsetti. Oturmaz mısın?"

Adam sandalyeye zarifçe otururken, "Teşekkür ederim," dedi.

─ *Kadını gönder.*

Yutkunan Sonea kafasını kaldırıp Tania'ya baktı. "Yapman gereken başka bir şey kaldı mı Tania?"

Hizmetkâr masaya göz attıktan sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır Leydi. Tabakları daha sonra alırım." Başını eğerek selam verip odadan çıktı.

Kadın arkasından kapıyı kapayınca, Fergun'un arkadaşça ifadesi yok oldu. "Bana Rothen'in senin hazır olduğunu duyurduğunu daha bu sabah söylediler. Ona söylemen biraz zaman almış bakıyorum."

"Doğru zamanı beklemek zorundaydım," dedi kız. "Yoksa çok garip gözükürdü."

Fergun uzunca bir süre ona baktı, ardından umursamaz bir tavırla elini salladı. "Neyse artık önemli değil. Şimdi anladığından emin olmak için, onlardan bana tek bir şey istiyorum."

Talimatları bir bir sayınca başını salladı. "Güzel. Sormak istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Hayır," dedi kız. "Cery'nin gerçekten senin elinde olup olmadığını nereden bileceğim? Tek gördüğüm şey bir hançer."

Adam gülümsedi. "Bana güvenmek zorundasın."

"Sana güvenmek mi?" Öfkesini kusarcasına nefesini burnundan verip kendini adamın gözlerine bakmaya zorladı. "Onu görmek istiyorum. Yoksa Yönetici Lorlen'e şantajın Lonca'da suç olup olmadığını sormak zorunda kalabilirim."

Adamın dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Bu gibi tehditler savuracak durumda değilsin."

"Öyle mi?" ayağa kalkarak ağır ağır masaya gitti ve kendine bir bardak su koydu. Elleri titrediğini görünce, adama arkasının dönük olduğuna şükretti. "Bu tür şantajlar hakkındaki her şeyi bilirim. Hırsızlarda yaşadım, unuttun mu? Tehdidini yerine getirebileceğini açıkça göstermen lazım. Tek gördüğüm şey bir hançer. Neden sahibinin, tutsağın olduğuna inanayım?"

Adamın bakışlarını karşılamak üzere döndü ve bakışlarındaki tereddüdü görünce rahatladı.

Adam yumruklarını sıkıp başıyla onayladı.

"Pekala," dedi, ayağa kalkarak. "Seni ona götüreceğim."

Bir anlık bir zafer hissetti ama bu his çabucak geçti. Eğer Cery elinde olmasaydı, adam onu Cery'ye götürmeye razı olmazdı. Ayrıca biliyordu ki, birinin hayatı karşılığında bir şey istendiğinde en zor kısım; rehin alan kişinin, istediğini aldıktan sonra rehineyi öldürmesini engellemekti.

Fergun gidip kapıyı açtı ve kıza yol verdi. Kız koridora çıkınca, iki büyücü şaşkınlık ve korkuyla kıza baktı ama odadan Fergun da çıkınca rahatladılar.

"Rothen sana Lonca'nın binalarını anlatmış mıydı?" diye sordu Fergun neşeli bir şekilde, merdivenlere doğru yürürlerken. "Evet," diye karşılık verdi kız.

"Yaklaşık dört yüz yıl önce inşa edilmişler," dedi adam, onu duymazdan gelerek. "Lonca çok fazla büyüdüğü için... "

Nihayet hafta sonu geldi! diye düşündü Dannyl sevinçle, sınıftan çıkarken. Sonea'nın Lonca'ya katılma olasılığı öğrenciler arasında yeni duyulmuştu. Öğrenciler bütün bir gün boyunca bunu tartışmışlar, sonunda Dannyl, iki tanesini diğerlerini rahatsız ettikleri için cezaya bırakmak zorunda kalmıştı.

İç geçirerek kitapları, kâğıtları ve yazı takımını kolunun altına yerleştirdi ve Akademi koridorunda yürümeye başladı. Merdivenlere ulaştığında, alt kattaki koridorda gördüklerine inanamayarak donakaldı.

Fergun ve Sonea az önce birlikte Akademi'ye girmişlerdi. Savaşçı koridora göz attı, ardından Dannyl'in karşısındaki merdivenleri kontrol etti. Bir adım gerileyip görüş alanının dışına çıkan Dannyl, alt kata inen bir çift ayak sesini dinledi. Ayak sesleri alt kat koridoruna girdiklerinde kayboldu.

Dannyl adımlarını elinden geldiğince sessiz atarak merdivenleri indi. Salonu geçerek alt koridor girişine geldi ve köşeden kafasını uzatıp baktı. Hızla yürüyen Fergun ve Sonea birkaç adım ilerdeydiler. Dannyl izlerken yan bir geçide girdiler.

Kalbi şimdi daha da hızlı atan Dannyl koridorda ilerledi. Yan koridora ulaştığında, bunun, birkaç gün önce Fergun'u aceleyle ilerlerken gördüğü koridorun aynısı olduğunu fark ederek yavaşladı. Hızla bir bakış atma riskine girdi.

Koridor boştu. Koridorda ilerlemeye başlayan Dannyl dikkatle dinlemeye başladı. Fergun'un zorlukla duyulabilen sesi, ikilinin, Akademi'nin iç geçitlerinden birine açılan kapının arkasında olduklarını gösteriyordu. Kapıdan geçen Dannyl ses aniden kesilene kadar onları birkaç geçit boyunca takip etti

Sessizlik tüylerini ürpertti. Fergun takip edildiğini anlamış mıydı? Takipçisini yakalamak üzere pusuya yatmış olabilir miydi?

Koridordaki bir dönemece gelen Dannyl, lanet okudu. Fergun'un sesi olmadan pusuya yatmış olup olmayacağını anlayamazdı. Köşeden dikkatlice bakınca rahatlayarak içini çekti. Koridor boştu.

İlerlemeye başladı, ardından bir çıkmazla karşılaşınca yavaşladı. Teknik olarak bir çıkmaz sayılmazdı aslında, çünkü Akademi'de hiç çıkmaz yoktu. Kapılardan biri, ana koridora açılan bir geçide açılıyor olmalıydı. Ama Fergun bu yoldan gitmiş olsaydı, Dannyl bir kapının kapandığını duyardı. Fergun sessiz olmaya çalışmıyordu.

Ama birisinin onu takip ettiğini fark etmişse sessiz olmuş olabilirdi.

Yan koridora açılan kapının kolunu tutarak çevirdi. Kapı açılırken sanki, Fergun bu kapıyı açmış olsaydı, Dannyl' in duyabileceğinden emin olmasını istermişçesine, gürültülü bir şekilde gıcırdadı. Kapıdan geçen Dannyl yan koridorun boş olduğunu gördü.

Biraz daha araştırınca, ana koridorun da boş olduğunu gördü. Şaşkına dönen Dannyl geldiği yoldan geri dönüp diğer kapıları da denedi; ama ne Sonea'dan ne de Fergun'dan en ufak bir iz yoktu.

Kafasını sallayarak Akademi'den çıktı. Kafasında bir sürü soru dönüyordu. Fergun, Sonea'yı Rothen'in odasından neden çıkarmıştı? Onu Akademi'nin terk edilmiş iç koridorlarına neden götürmüştü. Bir anda nasıl ortadan kaybolmuşlardı?

— *Rothen?*

— *Dannyl.*

— *Neredesin?*

— *Gece Odası'ndayım.*

Dannyl kaşlarını çattı. Demek Fergun, Sonea'ya yaklaşmadan önce Rothen'in odadan ayrılmasını beklemişti. Ne kadar da şaşırtıcı...

— *Orada bekle. Yanına geliyorum.*

* * *

Battaniyeyi iyice omuzlarına çeken Cery dişlerinin takırtısını dinledi. Odanın ısısı birkaç gün içinde iyice düşmüştü ve şu anda soğuk, duvarlardaki nemi dondurmaya yetecek kadardı. Yukarıda bir yerde kış, şehrin üzerindeki hakimiyetini arttırıyor olmalıydı. Büyücü artık her öğünle birlikte bir mum getiriyor ama mumlar ancak birkaç saat dayanıyordu. Karanlık geri geldiği zaman Cery ya uyuyor ya da duvarlara çarpmamak için adımlarını sayarak, kanını sıcak tutmak için odada volta atıyordu. Su şişesini, içindeki donmasın diye göğsüne koyup sarıldı.

Hafif bir ses dikkatini çekince durdu. Kendininki dışında ayak sesleri duyduğuna emindi. Ama sadece sessizlik vardı.... İç geçirip, volta atmaya devam etti.

Zihninde, Fergun'la sayısız konuşma provası yapmıştı. Büyücüyü öldürme girişimi başarısız olduktan sonra, Cery zamanının çoğunu, durumunu değerlendirerek geçirmişti. Bu hücreden kaçmak imkânsızdı ve Fergun için, hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Kaderi tamamen büyücünün ellerindeydi.

Tek kaçma şansının büyücünün iyi niyetini kazanmaktan geçtiğini biliyor ve bu da ağzında çok kötü bir tat bırakıyordu. Tek kelime ile imkânsız bir iş gibi gözüküyordu... büyücü konuşmaya istekli değildi ve Cery'yi küçümsediği çok belliydi. *Sonea'nın iyiliği için,* diye düşündü Cery, *denemek zorundayım.*

Sonea... Cery kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi. güçlerini kontrol etmeyi öğrenmesi için Lonca'da kalması gerektiği, ona zorla söyletilmiş olabilirdi ama bundan o kadar da emin değildi. Gergin ya da korkmuş değildi, yalnızca kabullenmişti. Güçlerinin, hareketlerini nasıl etkilediğini ve ne kadar tehlikeli olduğunu görmüştü. Büyüsünün, en sonunda onu öldüreceğine inanmak zor değildi.

Bu, Sonea'yı Hırsızlar'a götürmesinin, verebileceği en kötü karar olduğu anlamına geliyordu. Onu, her gün büyüsünü kullanmak zorunda kalacağı bir duruma sokarak, güçlerinin büyümesine, hatta kontrolünü kaybedeceği noktaya varma sürecinin kısalmasına neden olmuştu.

Ama Cery ne yaparsa yapsın, Sonea o noktaya eninde sonunda ulaşacaktı. Lonca onu er ya da geç bulacaktı... ya da ölecekti.

Karanlıkta suratını buruşturan Cery, büyücülerin gönderdiği, Sonea'ya zarar verme niyetleri olmadığını iddia eden ve aralarında ona bir yer öneren mektubu düşündü. Sonea onlara inanmamıştı... Faren de...

Ama Cery'nin Lonca hizmetkârları arasında eski bir tanıdığı vardı. Belki o adam gerçeği öğrenebilirdi ama Cery sormamıştı.

"Bilmek istemiyordum. Beraber olmayı istiyordum. Sonea ve ben Hırsızlar için çalışabilirdik... ya da sadece beraber olabilirdik..."

Sonea, Hırsızlar'a göre biri değildi... ya da ona göre! Büyüsü vardı. Hoşuna gitse de, gitmese de, o büyücülere aitti...

Ani bir kıskançlık hissetti ama görmezden geldi. Karanlıkta Lonca'ya duyduğu nefreti sorgulamaya başlamıştı. Kabul etmek istemese de, eğer büyücüler kızın ve birçok varoşlunun hayatını kurtarmak için bu kadar sıkıntıya katlandılarsa, varoşluların düşündüğü kadar kayıtsız olamazlardı.

Hem Sonea için, buradan daha iyi bir gelecek düşünebilir miydi? Varlıklı, bilgili ve güçlü bir insan olabilirdi. Onu nasıl bundan mahrum bırakırdı?

Yapamazdı. Kızın üstünde hiçbir hakkı yoktu. Bu düşünce sanki göğsünde bir yarayı kanırtırmış gibi bir acıyı da beraberinde getirmişti. Kızın hayatına tekrar girdiği o an içi umutla dolmasına karşın, kız, arkadaş sevgisinden başka bir şey göstermemişti.

Zayıf bir ses duyarak durdu. Uzakta, ayakkabıların taşta çıkardığı zayıf ama giderek güçlenen sesini duyabiliyordu. Ayak sesleri yaklaşırken, büyücünün girmesi için yeterli uzaklığa çekildi. Adımların sıklığından, sanki Fergun'un acelesi varmış gibi görünüyordu.

Ama ayak sesleri kapıya ulaştığında yavaşlamayarak geçip gitti.

Cery bir adım ilerledi. Acaba sadece Fergun başka bir yere giderken kapının önünden mi geçmişti? Yoksa başka birisi miydi?

Kapıya koştu ve vurmak için yumruğunu kaldırdı, ardından kafasında bir şüphe belirince donakaldı. Eğer düşüncelerinde haklı ise ve Fergun onu Sonea'ya şantaj yapmak için kullanıyorsa, buradan kaçıp Fergun'un planını bozarak Sonea'nın hayatını riske atabilirdi. Fergun, Sonea'ya çok fazla şey anlatmışsa, suçunu örtbas etmek için onu öldürebilirdi. Cery yanlış giden birçok kaçırma ve şantaj hikâyesi duymuştu ama bazılarının hiç de hoş olmayan sonlarını hatırlayınca ürperdi.

Ayak sesleri artık duyamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Cery kafasını kapıya dayayıp küfür etti. Artık çok geçti. Yabancı gitmişti.

İç geçirip, sadece büyücünün planlarını öğrenmesini sağlayacak olsa bile, Fergun'la arkadaş olma çabalarını sürdürmeye karar verdi. Cery'nin kafasından, bir kez daha olası konuşmalar geçmeye başladı. Tekrar ayak sesleri duymaya başladığında, sesleri, neredeyse kendisinin uydurduğuna inanacaktı.

Ama sesler giderek yaklaşınca, gerçek olduklarını anladı.

İki çift ayak sesi duyduğunu fark edince, kalbi çarpmaya başladı. Ayak sesleri kapının dışında durdu ve Cery, Fergun'un kapı yüzünden boğuklaşan sesini duydu. "Dur. Geldik." Kilit tıkırdadı ve kapı açıldı. Fergun'un başının üstünde Cery'nin gözlerini kamaştıran bir ışık küresi asılıydı. Cery parlaklığa rağmen, diğer kişinin siluetini tanıdı. Kalbi bir an için durdu. "Sonea!"

"Cery?"

Sonea gözbağını çıkardı. Gözlerini kırpıştırarak Cery'ye baktı, gülümsedi ve hücreye girdi. "İyi misin? Hasta ya da yaralı değilsin, değil mi?" Kızın gözleri herhangi bir yara izi arayarak üzerinde gezindi.

Cery kafasını iki yana salladı. "Hayır. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Sonea, ilgiyle onları izleyen Fergun'a göz attı. "Fergun sana zarar verdi mi?" Cery buruk bir şekilde gülümsedi. "Sadece ben istediğim zaman." Kızın kaşları kalktı. Dönerek kısık gözlerle Fergun'a baktı. "Onunla yalnız konuşmam için bana biraz zaman ver."

Fergun duraksadıktan sonra omuzlarını silkti. "Pekala. Sadece birkaç dakika, daha fazla değil."

Adam bir hareket yaptı ve kapı çarparak kapandı. Tamamen karanlıkta kalmışlardı. Cery iç geçirdi. "Artık ikimiz de tutsağız."

"Beni burada bırakmayacak. Bana ihtiyacı var."

"Ne için?"

"Durum biraz karmaşık. Benim Lonca'ya girdikten sonra, bir kuralı çiğneyip kovulmamı istiyor. Sanırım Arınma sırasında onu vurduğum için intikam alıyor. Ama asıl amacının, Lonca'nın bir daha varoşlardan kimseyi aralarına almamasını sağlamak. Önemli değil. Dediklerini yaparsam, seni bırakacak. Bana söz verdi?" Cery, kızın onu göremeyeceğini bilmesine rağmen kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kötü bir şey yapmadı. Hırsızlar çok daha kötü olurdu." Duraksadı. "Ne yaptığını bildiğini zannetmiyorum. Birisine söylesen... "

"Olmaz," dedi kız. "Birisine anlatırsam, Fergun nerede olduğunu söylemeyi reddeder. Açlıktan ölürsün."

"Başka birisi bu geçitleri biliyor olmalı."

"Seni bulmaları günler sürebilir Cery. Buraya gelmek için epey yol geldik. Lonca'nın dışında bile olabilirsin."

"Bana o kadar uzak gelmedi... "

"Önemli değil, Cery. Lonca'da zaten kalmayacaktım, o yüzden hayatını tehlikeye atmanın bir anlamı yok."

"Lonca'ya katılmayacak mıydın?"

"Hayır." Cery'nin kalp atışları hızlandı. "Neden?"

"Bir sürü sebebi var. Birincisi herkes büyücülerden nefret eder. Onlardan biri olursam, dostlarıma ihanet etmiş gibi hissedeceğim."

Çocuk gülümsedi. Böyle bir bakış açısı tam da Sonea'ya göreydi. Derin bir nefes aldı. "Sonea, kalmalısın. Büyünü nasıl kullanacağını öğrenmelisin."

"Ama herkes benden nefret edecek."

"Hayır etmeyecekler. Aslında herkes, azıcık şansı olsa büyücü olmayı çok isterdi. Eğer bu fırsatı tepersen, herkes senin deli ya da aptal olduğunu düşünecektir. Kalmayı seçersen kesinlikle anlayacaklardır. Elindeki her şeyden vazgeçmeni kimse isteyemez." Güçlükle yutkundu ve kendini yalan söylemeye zorladı. "Ben de elindekilerden vazgeçmeni istemiyorum."

Kız duraksadı. "Benden nefret etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Ben ederdim."

"Seni tanıyan insanlar, yaptığının yanlış olduğunu düşünmeyecekler." dedi Cery. "Ama... yine de karşı tarafa geçmiş gibi hissedeceğim."

Cery iç geçirdi. "Aptal olma Sonea. Büyücü olsaydın, insanlara yardım edebilirdin. Arınma'yı durdurmak için bir şeyler yapabilirdin. İnsanlar seni dinlerdi."

"Ama... Jonna ve Ranel'i nasıl yalnız bırakabilirim;' Bana ihtiyaçları var."

"Hayır yok. Onlar gayet iyiler. Ne kadar gururlanacaklarını bir düşün. Yeğenleri Lonca'da..."

Sonea ayağını yere vurdu. "Fark etmez, Cery. Kalamam. Fergun seni öldüreceğini söyledi.

Birkaç tane büyü numarası yapabilmek için arkadaşımı yüzüstü bırakmayacağım."

Arkadaş... Cery'nin omuzları düştü. Gözlerini kapatarak, uzunca iç geçirdi. "Sonea. Gizlice

Lonca'ya girdiğimiz geceyi hatırlıyor musun?"

"Elbette." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Sana Lonca'daki bir hizmetkârı tanıdığımı söylemiştim.

O adama gidip Lonca'nın senin için gerçekte ne planladığını öğrenmesini isteyebilirdim ama yapmadım. Sebebini biliyor musun?"

"Hayır." Sesi şimdi şaşkın bir ifade taşıyordu.

"Lonca'nın sana gerçekten yardım etmek istediğini öğrenmeni istemedim. O zaman gidebilirdin oysa ben senin yine gitmeni istemedim. Seni tekrar kaybetmek istemedim." Kız hiçbir şey söylemedi. Kızın sessizliğinden bir sonuç çıkaramıyordu. Yutkundu, ağzı kurumuştu.

"Burada düşünecek çok zamanım oldu," dedi Cery. "Ben... şey bununla yüzleşmem gerektiğine karar verdim. Aramızda arkadaşlıktan başka bir şey yok, bu yüzden... " Sonea, üzüntüyle nefesini bırakırken, "Ah, Cery," dedi. "Hiçbir şey söylemedin!" Cery yüzünün yandığını hissetti ve ilk defa karanlığa minnettar oldu. Kendisinin de aynı şeyleri hissettiğini gösterecek bir şeyler söylemesini veya belki de ona dokunmasını umarak nefesini tutup kızın konuşmasını bekledi.

Sessizlik artık dayanamayacağı noktaya kadar uzadı. "Şey, zaten önemli değil," dedi kıza. "Önemli olan tek şey senin varoşlara ait olmadığın. Büyün olduğunu keşfettiğin için değil. Şu anda buraya uygun değilmişsin gibi gözükse de kalmak zorundasın."

"Hayır," dedi kız kararlı bir şekilde. "Seni buradan çıkartmalıyım. Bana şantaj yapmak için Fergun'un seni ne kadar kullanmaya niyeti olduğunu bilmiyorum ama seni burada sonsuza kadar tutamaz. Hayatta olduğunu bilmem için senden mesajlar getirmesini isteyeceğim. Getirmezse, işbirliğini bırakacağım. Marangoz Hurin hakkındaki hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Biz de onun yaptığını yapacağız. Seni serbest bırakması için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini bilmiyorum ama ben... "

Kapı fıkırdayarak açılınca durdu. Büyücünün ışığı kızın yüzüne vurdu ve Cery kalbinin burukluğunu hissetti.

"Yeterince konuştunuz," dedi Fergun parmaklarını şıklatarak.

Sonea, Cery'ye dönüp hızlıca sarıldı ve uzaklaştı. Cery yutkundu. Bu kısa sarılma az önceki sessizlikten daha fazla yakmıştı canını.

"Kendini sıcak tutmaya çalış," dedi kız. Gerileyerek geçide, Fergun'un yanına çıktı. Kapı kapanınca, Cery kapıya koşup kulağını kapıya dayadı.

"Dediklerimi yaparsan, onu tekrar görebilirsin," dedi Fergun. "Yoksa... "

"Biliyorum, biliyorum," diye karşılık verdi Sonea. "Ama sen de Hırsızlar'ın, sözlerini tutmayanlara ne yaptıklarını unutma."

Göster ona gününü, diye düşündü Cery, burukça gülümseyerek.

* * *

Dannyl'in Gece Odası'na girdiği andan beri, bir şey hakkında endişeli olduğu çok belliydi. Çevresin sarıp ona sorular sorup duran büyücülerden izin isteyen Rothen, arkadaşının yanına gitti.

"Sorun nedir?"

"Burada söyleyemem," dedi Dannyl, gözleri etrafı tararken. "Dışarı çıkalım o halde" diye önerdi Rothen.

Dışarıya, yağan karın içine çıktılar. Etraflarında uçuşan beyaz tanecikler, Rothen'in kalkanına değdikleri anda tıslayarak buharlaşıyorlardı. Dannyl

çeşmeye doğru gidip yanında durdu. "Tahmin et az önce Akademi'de kimi gördüm."

"Kimi?"

"Fergun'la Sonea'yı."

"Sonea'yı mı?" Rothen biran endişelendi ama bu hissi görmezden geldi. "Artık onunla konuşmaya hakkı var Dannyl."

"Onunla konuşmaya evet ama ya onu odandan çıkartmaya?" Rothen omuzlarını silkti. "Buna karşı da bir kural yok."

"Endişelenmiyor musun?"

"Endişeleniyorum ama karşı çıkmak bir işe yaramaz Dannyl. Fergun'un sınırlarını aşmış olarak görülmesi benim her yaptığına itiraz etmemden iyidir, istemeseydi, Fergun'la gideceğini sanmam."

Dannyl kaşlarını çattı. "Sonea'yı nereye götürdüğünü merak etmiyor musun?"

"Nereye götürdü?"

Dannyl'in yüzünden bir sıkıntı ifadesi geçti. "Emin değilim. Onları Akademi'ye kadar takip ettim. Fergun onu iç koridorlara götürdü. Sonra onları kaybettim. Birden ortadan kayboldular."

"Gözünün önünde ortadan mı kayboldular?"

"Hayır. Fergun'un konuştuğunu duyabiliyordum, sonra birdenbire her şey sessizleşti. Fazla sessizleşti. Ayak seslerini ya da bir kapının kapandığını duymam gerekiyordu. Herhangi bir şey."

Rothen hissettiği rahatsızlığı bir kez daha bastırmak zorunda kaldı. "Hımm, onu nereye götürdüğünü bilmek isterdim. Ona Akademi'de ne göstermek istemiş olabilir ki? Yarın Sonea'ya sorarım."

"Ya sana söylemezse?"

Rothen karla kaplı yere baktı, düşünüyordu. Akademi'nin iç koridorları küçük, özel odalara çıkıyordu. Odaların çoğu boş ya da kilitliydi. Orada hiçbir şey yoktu... sadece...

"Ona yeraltı geçitlerini göstereceğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Tabii ya!" Dannyl'in gözleri parladı ve Rothen anında bunu söylediğine pişman oldu. "İşte bu!"

"Bu oldukça düşük bir olasılık Dannyl. Girişlerin yerini sadece..."

Dannyl dinlemiyordu. "Şimdi parçalar yerine oturmaya başladı! Ben neden bunu düşünemedim?" ellerini şakaklarına bastırdı.

"Yine de oradan uzak durmanı şiddetle tavsiye ederim. Kullanılmalarının yasaklanmasının geçerli sebepleri var. Oraları dökülüyor, bu yüzden güvenli değiller."

Dannyl'in kaşları kalktı. "Peki ya Lonca'nın belli bir üyesinin düzenli olarak yeraltı geçitlerini kullandığı söylentilerine ne diyeceksin?"

Rothen kollarını göğsünde kavuşturdu. "O istediğini yapabilir ve eminim çöken bir geçidin altından da gayet rahatlıkla çıkabilir. Ayrıca ortalıkta dolaşmanı onaylamayacağına da eminim. Seni o geçitlerde bulursa ne diyeceksin ona?"

Dannyl'in gözlerindeki ışık bu olasılığı düşünürken sönükleşti. "Zamanlamayı dikkatli yapmak zorundayım. Başka bir yerde olduğundan emin olmam gerekecek."

"Aklından bile geçirme," diye uyardı Rothen. "Kaybolursun." Dannyl homurdandı. "Varoşlardan daha kötü olamaz, değil mi?"

"Gitmeyeceksin Dannyl!"

Ama Rothen, Dannyl'in merakı bir kere uyandı mı, kovulma riski dışında hiçbir şeyin onu durduramayacağını biliyordu. Küçük bir kuralı çiğnediği için Lonca'dan atılmazdı. "İyi düşün, Dannyl. Büyükelçi olma şansını berbat etmek istemezsin, değil mi?" Dannyl omuzlarını silkti. "Hırsızlarla görüşüp bundan paçayı sıyırabiliyorsam, Akademi'de biraz turlayarak daha çok hoşnutsuzluk kazanmam herhalde."

Tartışmayı kaybettiğini anlayan Rothen dönüp, Gece Odası'na doğru ilerlemeye başladı. "Olabilir ama bazen de kimin hoşnutsuzluğunu kazandığın daha önemlidir."

XVIII
Duruşma Başlıyor

Endişelenme Sonea," diye fısıldadı Tania, Akademimin önüne ulaştıklarında. "Söylediğim gibi, her şey iyi olacak. Büyücüler, büyük salonda oturmaktansa odalarında şarap yudumlamayı tercih edecek bir grup yaşlı adam sadece. Başladığını anlamadan her şey bitmiş olacak."

Sonea, Tania'nın Lonca'yı tarif edişine gülümsemeden edemedi. Derin bir nefes alarak, büyük binanın yukarı çıkan merdivenlerinde Tania'yı takip etti. Açık duran devasa kapılardan geçerlerken nefesini tuttu.

Merdivenlerle dolu bir alana girmişlerdi. Her biri eritilip kaynaştırılmış taş ve camdan yapılmış, bir insanın ağırlığını taşıyamayacak kadar kırılgan görünen merdivenler; özenle işlenmiş bir mücevher gibi yukarı, aşağı hatta birbirilerinin etrafında kıvrılıyorlardı. "Akademinin diğer tarafı böyle değil!" dedi Sonea. Sesi şaşkınlıktan ağzından minik bir çığlık gibi çıkmıştı.

Tania kafasını iki yana salladı. "Arka giriş çıraklar ve büyücüler içindir. Burası ziyaretçilerin kullandığı yol, bu yüzden etkileyici olmalı."

Hizmetkâr yürümeye devam edip aşağı doğru inen kısa bir koridora girdi. Sonea koridorun sonunda, çift kanatlı, devasa bir kapının alt kısmını görebiliyordu. Koridorun sonuna ulaştıklarında, Sonea durup, etrafa hayranlık ve saygıyla baktı.

Devasa bir odanın girişinde duruyorlardı. Öğle sonrası güneşinin altın ışıklarında parlayan cam panellerden yapılmış ve tavana kadar uzanan beyaz duvarlar vardı. Üçüncü kat seviyesinde bir balkonlar ağı odayı köşegenler doğrultusunda kuşatıyordu. O kadar narinlerdi ki sanki havada yüzüyor gibi görünüyorlardı.

Önünde bir bina duruyordu. Bina içinde bina. Kaba gri duvarlar, Salon'un beyazıyla tam bir zıtlık oluşturuyordu, ince pencereler bina boyunca askerler gibi dizilmişlerdi. "Burası Büyük Salon," dedi Tania, odayı göstererek. "Şu da," diyerek binayı gösterdi, "Ana Salon. Yedi yüzyıldan fazla bir süredir burada... "

"Ana Salon bu mu?" Sonea inanamayarak kafasını iki yana salladı. "Yerine yenisini yaptıklarını zannediyordum."

"Hayır." Tania gülümsedi. "İyi yapılmış, kaldı ki tarihi değeri var, o yüzden de onu yıkmak ayıp olurdu, iç duvarları dışarı alıp onu bir Salon'a dönüştürdüler."

Sonea, etkilenmiş bir biçimde binanın etrafında hizmetkârı takip etti. Büyük Salon'dan başka çıkışlar da vardı. Tania, Ana Salon'un yan tarafındaki çift kanatlı kapıyı işaret etti. "Senin gireceğin yer orası. Şu anda Toplantı yapıyorlar. Bittiği zaman Duruşma başlayacak." Sonea'nın midesi tekrar çalkalanmaya başladı, içeride, onun kaderine karar vermek için bekleyen onlarca büyücü oturuyordu. Ve o onların önünde durmaya hazırlanıyordu... ve onları kandırmaya...

Gittikçe endişelenmeye başladı. Ya onun işbirliğine rağmen, Fergun, adaylığı kazanamazsa? Yine de Cery'yi serbest bırakır mıydı? Cery...

O karanlık hücrede Cery'nin itiraf ettiği şeyi hatırlayınca başını iki yana salladı. "Lonca'nın sana gerçekten yardım etmek istediğini öğrenmeni istemedim. O zaman gidebilirdin ve ben senin yine gitmeni istemedim... Seni tekrar kaybetmek istemedim." Cery ona âşıktı... Bu sürpriz ilk başta onu şok etmiş olsa da; onun kendisini izlediği, konuşurken duraksadığı anları, Faren'in ona sanki Sonea'nın sadık bir dostundan fazlasıymış gibi davranmasını anımsayınca, aslında çok önceden fark etmiş olması gerektiğini anladı. Kendi de aynı şekilde mi hissediyordu? Buluşmalarından beri bu soruyu sayısız defa sormuştu kendine ama kesin bir yanıt veremiyordu. âşıkmış gibi hissetmiyordu ama onun içinde olduğu tehlikeyi düşündüğünde hissettiği korku, belki de âşık olduğu anlamına geliyordu. Acaba bir dost ya da daha fazlası olarak sevdiği herkes için bu korkuyu hisseder miydi? Eğer onu seviyor olsaydı bu itirafından sonra kalbinin coşkuyla dolması gerekmez miydi? Cery'nin, kendisine olan ilgisi, çocuğun

yakalanmasına neden olduğu için suçluluk hissedeceğine, kendisini kurtarmaya çalıştığı için mutlu olması gerekmez miydi? Kesin olan bir şey vardı ki, eğer Cery'ye gerçekten âşık olsaydı, kendine bu soruların hiçbirisini sormazdı.

Bu düşünceleri bir kenara bırakan Sonea, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

Tania omzuna hafifçe vurdu. "Umarım uzun sürmez ama belli olmaz tabi... "

Salon'da sert bir tıkırtı sesi yankılandı, ardından Tania'nın gösterdiği kapı açıldı. Binadan bir büyücü çıktı, ardından bir diğeri. Binadan daha fazla büyücü çıkmaya başlayınca, Sonea neden bu kadar çok sayıda büyücünün Salon'u terk ettiğini merak etmeye başladı. Duruşma iptal mi edilmişti?

"Nereye gidiyorlar?"

"Duruşma'ları genellikle sadece ilgilenenler izler..." dedi Tania. Büyücülerin bir kısmı Büyük Salon'u terk ederken, diğerleri küçük gruplar halinde toplanıyordu. Birkaçı, gözleri merakla parlayarak ona baktı. Kararsız bir durumda olan Sonea bu bakışlardan kaçındı.

─ Sonea?

Sıçradı, ardından Ana Salon'a doğru baktı.

─ Rothen?

─ Kısa bir Toplantı'ydı, çabuk bitti. Birazdan çağırılacaksın.

Ana Salon'un kapısına bakan Sonea, içeriden siyahlı birisinin çıktığını gördü. Adamı tanıyınca kalbi tekledi. Suikastçı!

Lonca'ya gizlice girdiği akşam gördüğü adam olduğundan emin halde, bakakaldı. Yüzünde, hatırladığı aynı gaddar, düşünceli ifade vardı. Odada ilerlerken siyah cüppesi etrafında dalgalanıyordu.

Birkaç büyücünün dönüp adamı, Faren'in, Hırsızlar'ın bir suikastçisine gösterdiği saygının benzeri bir hareketle başlarıyla selamladığını gördü.

Adam karşılık olarak başını eğdi ama durmadı. Bakmayı sürdürürse adamın dikkatini çekeceğini bilmesine rağmen, gözlerini ondan alamıyordu. Adamın bakışları bir an Sonea'nın bakışlarına takıldı ve sonra yoluna devam etti. Birisi omzuna dokununca sıçradı.

"İşte, Lord Osen," Tania, Ana Salon'un kapısını gösteriyordu. "Yönetici'nin yardımcısı." Kapıda kendisini izleyen genç bir büyücü duruyordu. Göz göze gelince, adam eliyle yanına gelmesini işaret etti.

"Git hadi," diye fısıldadı Tania, tekrar Sonea'nın omzuna dostça vurarak. "Unutma, her şey iyi olacak."

Sonea derin bir nefes aldı ve kendini Salon boyunca kapıya doğru yürümeye zorladı. Genç büyücünün yanına vardığında, büyücü nazikçe başını eğdi. "Selamlar, Sonea," dedi adam. "Ana Salon'a hoş geldin."

"Teşekkür ederini Lord Osen." Çabucak garip bir selam verdi. Adam gülümseyerek kendisini Ana Salon'a doğru takip etmesini işaret etti.

İçeriye girer girmez burnuna odun ve cila kokusu doldu. Salon dışarıdan göründüğünden daha geniş gibi geldi ona, duvarlar yukarıdaki karanlık tavana doğru yükseliyordu. Havada, çatı kirişlerinin altında odayı altın bir ışıkla dolduran birçok ışık küresi süzülmekteydi. Ahşap koltuk sıraları salon boyunca yukarıdan aşağıya doğru dizilmişti. Kendisini izleyen cüppeli erkek ve kadınları görünce Sonea'nın ağzı kurudu. Yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Osen durdu ve olduğu yerde kalması gerektiğini işaret etti, ardından sağındaki dik koltuk sıralarına tırmanmaya başladı. Bunlar bildiği kadarı ile Yüksek Büyücüler'e aitti. Rothen, büyücülerin adlarını ve unvanlarını hatırlayabilmesi için oturma düzeninin bir şemasını çizmişti.

Kafasını kaldırıp bakınca, en üst sıranın boş olduğunu gördü. Rothen, Kral'ın Lonca törenlerine nadiren katıldığını söylemişti. Ortadaki koltuk, bütün diğer koltuklardan daha genişti ve koltuğun minderle kaplı sırtında kraliyet arması işliydi.

Kral'ın koltuğunun altında tek bir koltuk vardı. Koltuğun boş olduğunu görünce hafif bir hayal kırıklığı yaşadı. Yüce Lord'u görebilmeyi umuyordu.

Yönetici Lorlen orta sıranın ortasında oturuyordu. Sağındaki ve solundaki sandalyelerin ikisi de boştu. Osen'le ve kırmızı cüppesinin üstüne siyah kuşak bağlamış, altındaki sırada oturan uzun suratlı bir adamla konuşuyordu. Sonea bu adamın Savaşçılar'ın Başı Lord Balkan olduğunu anımsadı.

Balkan'ın solunda, Rothen kalacağını duyurduktan sonra onu ziyaret eden sert mizaçlı Leydi Vinara, Şifacılar'ın Başı, oturuyordu. Balkan'ın sağındaysa köşeli yüzlü ve geniş burunlu yaşlı bir adam olan Simyacılar'ın Başı Lord Sarrin oturuyordu. Her ikisi de dikkatle Lorlen'i dinliyordu.

En alt sırada, Akademi'deki yerleri kontrol ve organize eden Müdürler oturmaktaydı. Sadece iki koltuk doluydu. Sonea sebebini hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı, ardından kafasını kaldırıp Lord Balkan'a baktı. Savaşçının iki unvana da sahip olduğunu hatırladı. Osen doğrulup aşağı indi. Yüksek Büyücüler dönüp salona baktı. Ayağa kalkan Yönetici Lorlen çenesini kaldırıp salondaki büyücülere göz gezdirdi.

"Sonea'nın gardiyanına karar vermek için yapılan Duruşma başlıyor," diye tekdüze bir sesle belirtti. " Bu göreve talip olan Lord Rothen ve Lord Fergun, lütfen öne gelin."

Yere sürten botların sesini duyan Sonea, Büyücüler sırasına baktı. Tanıdık bir siluet aşağıya doğru inmekteydi. Rothen, Osen'den birkaç adım ötede durduktan sonra Sonea'ya bakıp gülümsedi.

Sonea hiç beklemediği yoğunlukta bir sevgi hissi ile dolup gülümsedi ama sonra yapmak üzere olduğu şeyi hatırlayınca başını öne eğip yere bakmaya başladı. Rothen'i çok büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktı...

Salonda ikinci bir çift ayak sesi yankılandı. Kafasını kaldırıp bakınca, Fergun'un Rothen'in birkaç adım ötesinde durmuş olduğunu gördü. O da ona gülümsedi. Ürpermesini bastıran Sonea bakışlarını Yönetici'ye çevirdi.

"Lord Rothen ve Lord Fergun, Sonea'nın gardiyanlığına aday olmuştur," dedi Lorlen. "Her ikisi de kızın potansiyelini ilk olarak kendilerinin fark ettiğine inanıyor. Hangi adayın onurlandırılacağına karar vermemiz gerekiyor. Bu Duruşma'nın idaresini yardımcım Lord Osen'e bırakıyorum."

Ona salona kadar eşlik eden genç adam öne çıktı. Derin bir nefes alan Sonra bakışlarını yere dikti ve yapmak zorunda olduğu şeye kendini hazırlamaya çalıştı.

"Lord Rothen."

Rothen, Lord Osen'e döndü.

"Sonea'yı potansiyel bir büyücü olarak fark etmenize yol açan olayları bize anlatır mısınız lütfen."

Başıyla onaylayan Rothen boğazını temizledi. "Sonea'nın güçlerini fark ettiğim gün -Arınma günü- Lord Fergun'la eşleşmiştim. Kuzey Meydanı'nda koruma kalkanını destekliyorduk. Her zaman olduğu gibi, bir grup genç bize taş atmaya başladı.

"O sırada Lord Fergun ile yüz yüze idik. Kalkan bizden yaklaşık üç adım uzaktaydı ve solumdaydı. Kalkanın civarında oluşan bir anlık parlamayı göz ucuyla fark ettim ve aynı anda kalkanın dalgalandığını hissettim. Lord Fergun'un şakağına çarpıp onu bayıltan taşı tam çarpma anından önce gördüm."

Rothen, Fergun'a göz atmak için durakladı. "Düşerken Lord Fergun'u yakaladım. Onu güvenli bir şekilde yere yatırdıktan sonra taşı atan kişiyi aradım. Sonea'yı ilk o zaman fark ettim." Osen, Rothen'e doğru bir adım attı. "Yani Sonea'yı ilk kez o an gördünüz."

"Evet." Osen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu olaylar olduğu sırada Sonea'yı büyü yaparken gördünüz mü?"

Rothen duraksadı. "Hayır, görmedim," diye kabul etti isteksizce. Sağ tarafında oturan büyücülerin arasında hafif bir mırıltı başladı ama Lord Osen o tarafa doğru bakınca sesler anında kesildi.

"Kalkanı delip geçen taşı atanın o olduğunu nereden anladınız?"

"Taşın geldiği yönü kestirip o tarafa baktığımda taşı atmış sadece iki kişi olabileceğini fark ettim," diye açıkladı Rothen. "Bize yakın olanı genç bir erkekti, olayın farkında bile değildi. Ama Sonea, şaşkınlıkla ellerine bakıyordu. Ona bakarken kafasını kaldırıp bize baktı ve ben yüz ifadesinden taşı atanın o olduğunu anladım."

"Ve Lord Fergun'un Sonea'yı daha önce görmüş olabileceğini düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, talihsiz yarası sebebiyle," dedi Rothen tatsız bir şekilde, "Lord Fergun o gün Sonea'yı hiç göremedi."

Salonda birkaç kıkırdama ve öksürük sesi yankılandı. Lord Osen başıyla onayladıktan sonra Fergun'un önünde durdu.

"Lord Fergun," dedi, "bize o gün olanları gördüğünüz gibi anlatır mısınız lütfen." Fergun başını zarifçe eğdi. "Rothen'in tarif ettiği gibi Kuzey Meydanı'ndaki bariyere yardım ediyordum. Bir grup genç ileri çıkıp bize taş atmaya başladı. Yaklaşık on kişi olduklarını fark ettim. Bir tanesi genç bir kızdı," dedi Fergun, Sonea'ya göz atarak. "Kızın garip davrandığını fark ettim, bu yüzden de döndüğümde göz ucuyla onu izlemeye devam ettim. Elindeki taşı attığında doğal olarak önemsemedim. Ama ışık parlamasını görünce bir şey yapmış olması gerektiğini düşündüm." Fergun gülümsedi. "Bu beni o kadar şaşırttı ki taşı savuşturmak yerine, ilk tepkim taşı atanın o olduğunu doğrulamak için ona bakmak oldu."

"Demek Sonea'nın büyü kullandığını, taş kalkanı delip geçtikten sonra ve size çarpmadan önce fark ettiniz."

"Evet," diye yanıtladı Fergun.

Salon bunu tartışan büyücülerin sesleri ile doldu. Dişlerini sıkan Rothen, Fergun'a bakma dürtüsüne karşı koydu. Savaşçı'nın hikâyesi yalandı. Fergun asla Sonea'nın olduğu tarafa bakmamıştı. Rothen hızla kıza bir bakış attı. Omuzları sarkmış bir şekilde gölgelerin arasında duruyordu. Kızın, söyleyeceklerinin ne kadar önemli olacağını anladığını umuyordu. "Lord Fergun."

Bu çağrıyla birlikte Salon tekrar sessizleşti. Rothen kafasını kaldırıp Leydi Vinara'ya baktı. Şifacı o ünlü, kırpırtısız bakışlarıyla dikkatle Fergun'u inceliyordu.

"Eğer Sonea'ya bakıyorduysanız, taş nasıl oldu da sağ şakağınıza çarptı? Bu bana tam o sırada Rothen'e bakmakta olduğunuzu düşündürüyor."

Fergun başıyla onayladı. "Her şey çok çabuk oldu Leydi," dedi. "Parlamayı gördüm ve bir anlığına Sonea'ya baktım. Sadece hızlı bir bakıştı, hatta arkadaşıma kızın ne yaptığını görüp görmediğini sormayı düşündüğümü hatırlıyorum."

"Taştan kaçınmaya bile çalışmadınız mı?" diye sordu Lord Balkan, sesi inanmazlık doluydu.

Fergun üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bana taş atılmasına alışık değilim. Sanırım şaşkınlıktan eğilmeyi bile unuttum."

Lord Balkan yanındaki büyücülere baktı ve karşılık olarak hafif bir omuz silkme aldı. Onları izleyen Osen başka bir soru gelmeyince başını sallayıp Rothen'e döndü. "Lord Rothen, taşın bariyeri delip geçmesi ve Lord Fergun'a çarpması arasında geçen sürede, Fergun'un Sonea'ya göz attığını gördünüz mü?"

"Hayır," diye yanıtladı Rothen, sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Kendisi benimle konuşuyordu. Taş cümlesini yarıda kesti."

Osen'in kaşları kalktı. Yüksek Büyücüler'e göz attıktan sonra kafasını kaldırıp izleyicilere baktı.

"Bu duyduklarımıza bir şey eklemek veya karşı çıkmak isteyen var mı?"

Karşılık olarak sadece sessizlik geldi. Yavaşça başını sallayan Osen, Sonea'ya döndü.

"Bu olayın tanığı olarak Sonea'yı çağırıyorum."

Salonun kenarındaki gölgelerden çıkan Sonea, Fergun'un birkaç adım ötesine kadar yaklaştı. Kafasını kaldırıp Yüksek Büyücüler'e göz atıktan sonra çabucak selam verdi. Rothen aniden kıza karşı yoğun bir sempati duyduğunu fark etti. Kız birkaç hafta öncesinde kendisinden korkuyordu ama şimdi kendisini dikkatle izleyen, bir salon dolusu büyücünün önünde dikilmekteydi.

Osen, kıza kısaca cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Sonea," dedi. "Lütfen tartıştığımız olayı kendi bakış açınla anlatır mısın?"

Kız yutkundu ve bakışlarını yere çevirdi. "Diğer gençlerle birlikteydim. Taş atıyorlardı.

Normalde ben böyle bir şey yapmam, teyzemle birlikte dururum." Bir an bakışlarını kaldırdı.

Kızarmıştı, sonra acele ile anlatmaya devam etti.

"Sanırım kendimi olaylara kaptırdım. Hemen taş fırlatmaya başlamadım. Sinirli olduğumu hatırlıyorum. Taşı fırlattığım sırada bütün öfkemi taşa yansıttım. Daha sonra bir şey yapmış olmam gerektiğini fark ettim ama o sırada her şey çok kafa karıştırıcı idi." Kız bir an durdu, kendini toplamaya çalışıyor gözüküyordu.

"Taşı fırlattığım zaman bariyeri delip geçti. Lord Fergun bana baktı, ardından taş ona çarptı ve Ro... Lord Rothen onu yakaladı. Diğer büyücüler etrafa bakıyordu, sonra Lord Rothen'in bana baktığını gördüm. Ondan sonra kaçtım."

Rothen duyduklarına inanamayarak donup kaldı. Dik dik Sonea'ya baktı ama kızın gözleri yere sabitlenmişti. Fergun'a göz atan Rothen, adamın dudaklarının kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. Savaşçı izlenildiğini fark edince gülümsemesi yok oldu. Çaresiz kalan Rothen'in tek yapabildiği şey yumruklarını sıkmaktı.

Ana Salon'un yarı görünür görüntüsü Dannyl'in zihninde öfke inanmazlık ve incinme ile dalgalanıyordu. Bir an olduğu yerde kalakaldı.

― *Sorun nedir Rothen?*

― *Yalan söylüyor! Sonea, Fergun'un yalanını destekliyor!*

― *Dikkat et, diye uyardı Dannyl. Duyulacaksın.*

― *Umurumda değil. Fergun'un yalan söylediğini biliyorum!*

― *Belki kız olayı böyle görmüştür.*

― *Hayır. Fergun kıza hiç bakmadı. Onunla konuşan bendim, unuttun mu?*

Dannyl iç geçirip kafasını iki yana salladı. Rothen sonunda Fergun'un gerçek yüzünü görmüştü. Sevinmesi gerekiyordu ama nasıl yapabilirdi ki?

Bir kez daha Fergun kazanmıştı. Ya da kazanmış mıydı?

─ *Henüz bir şey bulamadın mı?*

─ *Hayır ama hâlâ arıyorum.*

Daha fazla zamana ihtiyacımız var. Sonea'nın Fergun'u desteklemesiyle, muhtemelen birkaç dakika içinde bir karara varacaklardır.

─ *Oyala onları.*

─ *Nasıl?*

Dannyl parmaklarını duvara vurmaya başladı.

─ *Onunla konuşmak istediğini söyle.*

Dikkati Duruşma'ya çevrilen Rothen'in varlığı kayboldu. Yüzünü buruşturan Dannyl dikkatle etrafındaki duvarları inceledi. Her Büyücü, Akademi'nin içinde yeraltı geçitlerine girişler olduğunu bilirdi. Bu girişlerin iyi gizlenilmiş olması gerektiğini, yoksa çırakların durmadan kuralı çiğneyeceğini tahmin etmişti.

Beklediği gibi, geçitleri üstünkörü araması ortaya hiçbir şey çıkartmamıştı. Gerçi duvarları iyice incelerse sonunda bir şeyler bulacağından emindi ama bunun için zaman yoktu. Başka bir ipucuna ihtiyacı vardı... Ayak izleri mesela. Yeraltı geçitleri büyük olasılıkla tozluydu. Fergun arkasında bir takım kanıtlar bırakmış olmalıydı. Dannyl yere bakarak tekrar koridorda ilerlemeye başladı.

Köşeyi dönünce kısa boylu, topluca biriyle çarpıştı. Kadın şaşkınlıkla bir çığlık attı, bir elini kalbinin üzerine koymuştu

"Bağışlayın Lordum!" diye selam verdi. Elinde taşıdığı su kovası hâlâ etrafa sular saçıyordu. "O kadar sessiz yürüyordunuz ki geldiğinizi duymadım!"

Kovaya bakan Dannyl homurdandı. Fergun'un izleri hizmetkârlar tarafından düzenli olarak temizleniyordu. Kadın yanından geçip koridorda ilerlemeye başladı. Onu izlerken Akademi'nin iç geçitleri hakkında muhtemelen birçok büyücüden çok daha fazla şey bilebiliyor olacağını fark etti.

"Bekle!" diye seslendi Dannyl kadının arkasından.

Kadın durdu. "Evet Lordum?"

Dannyl kadının yanına gitti. "Akademi'nin bu kısmını hep sen mi temizliyorsun?" Kadın başını salladı.

"Alışılmadık pislikleri temizlemen gerekti mi hiç? Çamurlu ayak izleri örneğin?" Hizmetkârın dudakları inceldi. "Birisi yere yiyecek düşürmüş. Çırakların buraya yiyecek getirmemeleri lazım."

"Yiyecek, ha? Nereye?"

Hizmetkâr ona garip bir bakış attıktan sonra onu koridorun ilerisindeki bir tabloya götürdü. "Tablonun üstüne de bulaşmış," dedi kadın, göstererek. "Sanki onu kaldırmışlar gibi."

"Anlıyorum." Dannyl gözlerini kısıp tabloya baktı. Bir kumsal manzarasıydı. Çerçevesine spiral kabuk şekilleri kazınmıştı. "Teşekkür ederim," dedi Dannyl. "Gidebilirsin." Omuzlarını silken kadın çabucak selam verip aceleyle uzaklaştı. Dannyl dikkatlice tabloyu inceledikten sonra tabloyu kaldırdı. Arkasında iç geçitlerin normal paneli vardı. Elini üstünde gezdirerek hislerini arkasına uzattı ve metal şekilleri fark edince nefesini tuttu. Konturlarını takip ederek parmaklarının altında hafifçe içeriye göçen bir kısmı fark etti. Hafif bir kayma sesi geldi ve duvarın bir bölümü yana kaydı. Dannyl'i geçitte, karanlık ve soğuk hava karşıladı. Zafer ve heyecan hislerinden yüzünün kızardığını hissetti. Bir ışık küresi yarattı ve geçide girdi.

Sol tarafında aşağı inen dik merdivenler vardı. Duvarın iç tarafında bir manivela kolu bulan Dannyl kola bastırdı ve kapı kapandı. Gülümseyip merdivenlerden inmeye başladı.

Geçit dardı ve kafası tavana çarpmasın diye eğilmek zorunda kalıyordu. Köşelerde birkaç tane faren ağı vardı. İlk yan geçide ulaşınca, elini cebine attı ve renkli macun dolu bir kavanoz çıkardı. Kavanozu açarak duvara biraz macun sürdü.

Macun birkaç dakika içinde yavaş yavaş beyazdan şeffaf ve sert bir tabakaya dönüşecekti, böylece yolunu bulmasını sağlayacak ama

sertleştikten sonra onun buraya girdiğini kimse anlamayacaktı. Araştırması birkaç saat sürse dahi bu tabakaları arayarak yolunu bulabilirdi. Yere baktı ve bir kahkaha patlattı.

Kalın toz tabakasının üstündeki ayak izleri açıkça göze çarpıyordu. Dannyl bir dizinin üzerine çökerek, büyücülerin kullandıkları botlara ait olduğu açıkça gözüken bu izleri inceledi. İzlerin sayısından, birisinin bu geçidi defalarca kullandığı belliydi.

Kalkarak, ayak izlerini birkaç yüz adım takip etti. Bir diğer yan geçide varan Dannyl'in cesareti, izlerin ikiye ayrılıp birinin ana geçitte devam ettiğini birinin de başka bir geçide döndüğünü görünce kırıldı. Tekrar çömelerek iyice yaklaşarak izleri inceledi. Yan geçitte yalnızca iki çift iz vardı, biri büyücü botlarının, diğeri daha küçük ayakkabıların. Ama ana geçitteki izler daha taze ve daha çoktu.

O sırada çok hafif bir ses duydu. Sanki biri iç çekmişti. Dannyl olduğu yerde kalakaldı. Omurgasında bir buz parçası dolaşıyordu sanki. Işık küresinin etkisinin dışındaki karanlık, yoğun ve hoşa gitmeyecek olasılıklarla dolu gibi gözüküyordu ve aniden bir şeyin onu izlediğinden emin oldu. Saçmalık, dedi içinden. Orada hiçbir şey yok.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve kendini sadece izlere bakmaya zorladı, ilerlemeye başlayarak izleri yüz adım daha takip etti ve daha eski izlerle dolu birçok yan geçitle karşılaştı.

Takip edildiği hissi rahatsız edici bir biçimde geri döndü. Bu sefer öncekinden de kuvvetliydi. Adımlarını takip eden yumuşak adımların yankısını duyuyordu. En ufak esintide çürümüş bir şeylerin ya da yaşayan çirkin bir yaratığın kokusunu alıyordu...

Bir köşeyi döndü ve kurduğu hayaller bir anda kayboldu. Yaklaşık yirmi adım ötede, izler bir kapının önünde son buluyordu. Kapıya doğru attığı ilk adım sonrasında, yan geçitten birisi çıkınca korkudan kaskatı kesildi.

"Lord Dannyl. Burada bulunma sebeplerinizi sorabilir miyim?"

Adama bakarken Dannyl'in zihni sanki ikiye bölünmüştü. Bir tarafı bahaneler mırıldanırken kendini aptal gibi gösteriyor, diğer tarafı ise bu aptal görüntüyü çaresizce izliyordu. Zihninin kenarındaki tanıdık bir varlık

aynı anda hem sempati hem de alaycı, kendini beğenmiş bir tatmin yansıtıyordu.

─ *Sana oraya gitmemeni söylemiştim,* diye gönderdi Rothen.

* * *

Işıksız sessizlikte karnının guruldaması gök gürültüsü gibi geliyordu. Cery karnını ovuşturup volta atmaya devam etti.

Son öğününden üzerinden bir günden fazla geçtiğinden emindi. Yani bu, Sonea'yı göreli bir hafta olduğu anlamına geliyordu. Kapıya yaslanan Cery, Fergun'u bildiği bütün iğrenç hastalıklarla lanetledi. Kelimelerin arasında ayak sesleri duydu ve donakaldı.

Midesi beklenti ile guruldadı. Ayak sesleri onunla alay edercesine çok yavaş yaklaşıyordu. Daha da yakına geldikten sonra durdular. Zayıf konuşma sesleri duydu. İki ses... İkisi de erkek...

Hızlı bir nefes alıp kulağını kapıya dayadı.

"...tüneller çok geniş bir alana yayılmıştır. İnsan kolaylıkla yönünü kaybedebilir. Burada büyücüler günlerce kaybolmuş ve neredeyse açlıktan ölmek üzere durumda geri dönebilmişlerdir. Geldiğin yoldan geri dönmeni öneririm." Ses sert ve yabancıydı. Diğer ses karşılık verdi. Cery yalnızca birkaç kelime duydu ama duydukları da diğer büyücünün özür dilemekte olduğunu anlamasına yetmişti. Bu ses de ona yabancıydı; fakat Fergun'un özürler mırıldanırken sesinin alçalıp yükselmesini kolaylıkla kafasında canlandırabiliyordu.

Sert büyücü, Fergun'un geçitlerdeki varlığını açıkça onaylamıyordu. Hele burada bir tutsak bulundurmasına kesinlikle hoşgörü göstermezdi. Tek yapması gereken bağırmak ya da kapıyı yumruklamaktı... Fergun'un tuzağı bozulacaktı.

Yumruğunu kaldırdı ama konuşmalar kesilince durakladı. Ayak sesleri aceleyle uzaklaştıktan sonra diğeri yaklaştı. Dudağını ısıran Cery kapıdan uzaklaştı. Bu hangi büyücüydü? Fergun mu, yoksa sert yabancı mı?

Kilit fıkırdadı. Cery öte yandaki duvarın dibine büzüldü. Kapı açılınca odayı ışık doldurdu ve Cery gözlerini kapamak zorunda kaldı.

"Sen de kimsin?" diye gürledi yabancı bir ses. "Burada ne arıyorsun?"

Gözlerini açan Cery kapının eşiğinde duran adamı görünce şaşkınlık, umut ve rahatlamayla doldu...

XXIX
Büyücülerin Arasında Bir Yaşam

"Sonea, bir daha hiç kimse varoşluların büyücü olabileceğini düşünmesinler, diye bunu yaptığını söyledi," diyerek bitirdi Cery.

Büyücü gözlerini kıstı. "Bu kesinlikle Fergun'un yapacağı bir şey." Karanlık bakışlar tekrar Cery'ye döndüğünde adamın kaşları hafifçe çatıldı. "Duruşma şu an yapılıyor. Fergun'un suçunu ortaya çıkarabilirim ama bahsettiğin adamın o olduğuna dair elimde kanıt olması gerekiyor."

Cery iç geçirip odaya göz gezdirdi. "Bana getirdiği şeylerden başka hiçbir şey yok elimde ama bıçağım ve aletlerim onda. Onları bulman yeterli olur muydu?"

Adam yavaşça kafasını iki yana salladı. "Hayır, ihtiyacım olan şey anılarının arasında. Zihnini okumama izin verir misin?"

Cery dik dik büyücüye baktı. Zihnini okumak mı?

Sırları vardı. Babasının anlattığı şeyler. Faren'in anlattığı şeyler. Duyunca Faren'i bile şaşırtacak şeyler. Ya büyücü onları görürse?

Ama zihnimi okumasına izin vermezsem, Sonea'yı kurtaramam.

Modası geçmiş birkaç tane sırrın onu, kızı kurtarmaktan alıkoymasına izin veremezdi. Ayrıca büyücü belki de onları göremezdi. Korkusunu bastıran Cery kafasını kaldırıp büyücüye baktı.

"Elbette. Yap."

Büyücü ciddi bir ifadeyle Cery'ye baktı. "Zarar vermeyecek ya da canını yakmayacak. Gözlerini kapa."

Derin bir nefes alan Cery adamın dediğini yaptı. Parmakların şakağına değdiğini hissetti. Bir anda diğer zihnin varlığını hissetti. Kendi zihninin arkasına süzülmüş gibiydi, sonra bir yerlerden bir ses... duydu.

— *Arkadaşının yakalandığı günü düşün.*

Gözlerinin önünde bir anı çaktı. Diğer zihin o anıyı yakalayıp sabitlemiş gibi görünüyordu. Cery kendini karla kaplı bir arka sokakta buldu. Bir görüntü gibiydi, açık ama ince detaylardan yoksun. Sonea'nın kendinden uzağa koştuğunu gördü ve onları ayıran bariyere çarptığında hissetmiş olduğu korku ve ümitsizliğin zayıf bir yankısını hissetti. Arkasını dönünce üzerinde pelerin olan bir adamın durduğunu gördü.

— *Seni buraya hapseden adam bu mu?*

— *Evet.*

— *Nasıl yaptığını düşün.*

Zihninden bir anı çakması daha geçti ve bu da yakalanıp tekrar baştan oynamaya başladı. Büyücülerin binasının dışında duruyordu. Sonea'ya bakıyordu. O sırada Fergun ortaya çıktı ve onu kovalayıp yakaladı. Mavi cüppeli büyücü ve arkadaşı ortaya çıktı, Cery'yi Sonea'ya götürdüler. Görüntüler hızlanmaya başladı. Sonea'nın yanından ayrılıp Büyücüler'in binasının içinden geçiyordu. Fergun, Akademi'nin içinden gitmelerini öneriyordu. Binaya girdiler ve koridorlarda ilerlediler.

Sonra Fergun gizli kapıyı açıp onu kapıdan geçmeye zorladı. Gözbağı bir kez daha yüzüne değdi ve yeraltı geçitlerinde yürürken kendi ayak seslerini duydu. Yine hücrenin önündeydi, içeri girdi, kapının kapandığını duydu...

— *Onu bir daha ne zaman gördün?*

Büyücünün ziyaretlerinin anıları peş peşe geçti. Cery kendini, üstü aranılıp eşyaları alınırken, ardından başarısız saldırısını ve iyileştirilmesini gördü. Sonea'nın odaya girdiğini gördü ve konuştuklarını bir kez daha duydu.

Bundan sonra, diğer zihin kendi zihninin üzerini süpürerek geçti ve hafifçe soldu. Cery büyücünün parmaklarının şakağından çekildiğini hissetti. Gözlerini açtı. Büyücü başını sallıyordu. "Bu kadarı yeter de artar bile," dedi adam. "Benimle gel. Duruşma'ya yetişmek istiyorsak acele etmeliyiz."

Büyücü topuklarının üzerinde dönüp, uzun adımlarla odadan çıktı. Adamı takip eden Cery, odadan dışarı çıkarken bütün vücudunu bir rahatlamanın sardığını hissetti. Arkasına dönüp hücresine tek bir bakış attı ve hızla kurtarıcısının ardından seğirtti.

Adam geçitte hızlı adımlarla ilerliyordu. Cery yetişmek için hafifçe koşmak zorunda kaldı. Geçit başka bir geçit ile kesişti, daha sonra da başka birçok geçit ile... Hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Kısa bir merdivene ulaştılar. Büyücü merdivenleri tırmanıp duvara bakmaya başladı. Büyücünün gözünün etrafındaki küçük ışık noktasını gören Cery ortada bir gözetleme deliği olduğunu anladı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. "Benim gibi bir hırsızın karşılık olarak önerebileceği bir şey olabileceğini sanmıyorum ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

Büyücü doğruldu ve dönüp ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Cery yüzünün kızardığını hissetti. "Tabii ki. Sizin gibilerin benim gibilerden isteyebileceği bir şey olamaz ama en azından teklif etmeliyim."

Büyücünün dudaklarından bir gülümsemenin izi geçti. "Söylediklerinde gerçekten ciddi misin?"

Kendini aniden huzursuz hisseden Cery ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Elbette," dedi isteksizce.

Adamın gülümsemesi biraz daha belirginleşti. "Seni benimle bir anlaşma yapmaya zorlamayacağım. Ne olursa olsun, Fergun'un yaptıkları ortaya çıkarılmalı ve cezalandırılmalıydı. Arkadaşın gitmekte özgür, eğer istediği buysa." Gözleri hafifçe kısılarak durakladı. "Ama ileride seninle ara sıra temasa geçebilirim. Senden becerilerini aşan hiçbir şey istemeyeceğim ya da istediklerim Hırsızlarla olan ilişkini tehlikeye atmayacak. İstediğim şeyin kabul edilebilir olup olmadığına karar vermek sana kalmış." Bir kaşını kaldırdı. "Sence uygun mu?"

Cery gözlerini yere dikti. Adamın önerdiği şey uygun olmaktan da öteydi. Kendini başını sallarken buldu. "Evet."

Büyücü elini uzattı. Eli tuttuğunda Cery adamın tokalaşmasındaki gücü fark etti. Adamın gözlerinin içine baktı ve kara bakışların kararlılığını görünce memnun oldu.

"Anlaştık," dedi Cery.

"Anlaştık," diye tekrarladı büyücü. Sonra tekrar duvara döndü. Gözetleme deliğinden bir kez daha baktıktan sonra duvardaki bir kolu tutup çekti. Bir pano yana doğru kaydı. Büyücü, peşinde ışığı ile dışarı çıktı.

Cery acele ile arkasından çıktı ve kendini büyük bir odada buldu. Odanın bir ucunda etrafına sandalyeler dizilmiş bir masa duruyordu?

"Neredeyiz?"

"Akademi'de," diye yanıtladı adam, panoyu yerine geri kaydırırken. "Beni takip et." Büyücü odayı aşıp bir kapıyı açtı. Adamı takip eden Cery kendini geniş bir koridorda buldu, iki yeşil cüppeli büyücü dik dik ona, ardından rehberine baktılar. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdıktan sonra saygıyla başlarını eğdiler.

Onları görmezden gelen büyücü uzun adımlarla koridorun sonuna ilerledi. Cery hemen arkasında adamı takip ediyordu. Bir kapıdan geçerlerken Cery kafasını kaldırıp baktı ve nefesi kesildi. İnanılmaz spiral merdivenler ile dolu bir odaya girmişlerdi. Yan duvardaki ardına kadar açık Akademi'nin kapılarından; karla kaplı dışarısı ve İç Şehir'in bir kısmı gözüküyordu. Cery etrafında bir tam tur döndü ve tekrar büyücüye baktığında adamın koridorda epey ilerlemiş olduğunu gördü. "Harrin bana asla inanmayacak," diye mırıldandı, aceleyle adamı takip ederken.

* * *

"Olanlar bunlar değildi," dedi Rothen.

Sonea bakışlarını kaçırdı. "Ben ne gördüğümü biliyorum," diye karşılık verdi kız. "Yalan söylememi mi istiyorsun?" Kelimeler ağzında acı bir tat bırakmıştı. Yutkundu ve adamın sorusuyla şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

Rothen kıza dik dik baktı , ardından kafasını iki yana salladı. "Hayır, istemiyorum. Ama bugün yalan söylediğin ortaya çıkarsa Lonca'ya katılmana izin verilip verilmeyeceği konusunda tartışmalar başlar."

"Bu yüzden bunları söylemek zorundayım"

Rothen iç geçirdi. "Yani olanları gerçekten böyle hatırlıyorsun öyle mi?"

"Öyle söyledim değil mi?" Sonea yalvaran bakışlarla Rothen'e baktı. "Lütfen bunu olduğundan daha zor bir hale getirme Rothen."

Adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Pekala. Belki o gün gözümden bir şey kaçmıştır. Bu üzücü bir durum ama yapabileceğimiz bir şey yok." Kafasını iki yana salladı. "Derslerimizi özleyeceğim Sonea. Eğer... "

"Lord Rothen!"

Döndüklerinde Osen'in onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Rothen iç geçirip yerine döndü. Fergun kendisine doğru yürürken Sonea hafifçe homurdandı.

Rothen onunla konuşmak için zaman isteyince, Fergun da hemen aynı şeyi istemişti. Fergun ona ne söylemeyi planlıyordu? Artık tek istediği Duruşma'nın bitmesiydi. Fergun yanına geldiğinde kıza bakıp pis pis sırıttı. "Her şey planlandığı gibi mi gidiyor?" diye sordu adam. "Evet," diyerek başını salladı kız.

"Güzel," dedi alçak sesle. "Çok güzel. Biraz kötü anlatılmış olsa da, hikâyen inandırıcıydı. Hatta etkileyici bir dürüstlüğü de vardı."

"Beğendiğine sevindim," dedi kız tersçe.

Fergun kafasını kaldırıp Yüksek Büyücüler'e baktı. "Bu işi daha fazla uzatmak isteyeceklerini zannetmiyorum. Birazdan kararlarını verirler. Bundan sonra, sana Çıraklar Bölümü'nde bir oda ayarlayacağım. Gülümsemelisin Sonea. İnsanların benim çırağım olma düşüncesi ile mutlulukla dolduğuna inanmalarını istiyorum."

Sonea içini çekti ve uzaktaki büyücülerin gülümseme olarak görmesini umarak ağzının kenarlarını yukarı kıvrılmaya zorladı.

"Yetti artık," dedi dişlerinin arasından. "Geri dönüp şu işi bitirelim." Adamın kaşları kalktı. "Ah, hayır. On dakikamın tamamını kullanmak istiyorum." Dudaklarını birbirine bastıran Sonea başka bir şey söylememeye karar verdi. Adam ona bir şeyler söylediğinde ise onu

görmezden geldi. Adamın gözlerindeki rahatsızlığı görünce birden gülümsemek daha kolay gelmeye başladı.

"Lord Fergun?"

Kız döndüğünde Lord Osen'in eli ile onu çağırdığını gördü. Rahatlayarak iç geçiren Sonea, Fergun'u Salon'un ortasına doğru takip etti. Salon'da hâlâ sesler yankılanıyordu. Osen ellerini kaldırdı.

"Sessizlik lütfen."

Yüzler beklenti dolu bakışlar ile Salon'un ortasına döndü. Sonea, gözünün ucuyla Rothen'in ona baktığını görebiliyordu. Tekrar suçluluk hissetmeye başladı.

"Bugün verilen ifadelere dayanarak Sonea'nın yeteneklerini ilk keşfedenin Lord Fergun olduğunu açıkça görebiliyoruz." dedi Lord Osen. "Bu karara karşı çıkan var mı?"

"Ben varım!"

Derin ve garip bir şekilde tanıdık gelen ses, arkasında bir yerlerden yankılanıyordu. Herkes koltuklarında dönerken Salon'u hışırtılar ve koltukların yere sürtünme sesleri doldurdu. Sonea arkasını döndü ve devasa kapılardan birinin hafifçe açılmış olduğunu gördü. Geçitte kendisine doğru ilerleyen iki siluet vardı.

Kısa boylu olanı tanıyınca bir sevinç çığlığı koyuverdi.

"Cery!"

Cery'ye doğru bir adım attı ama çocuğun yanındaki adamı görünce donakaldı. Her tarafta fısıldanan soruları duyabiliyordu. Siyah cüppeli büyücü yaklaşırken, bakışlarıyla Sonea'yı tarttı. Adamın bakışlarından rahatsız olan Sonea, dikkatini Cery'ye verdi. Solgun ve pis olmasına rağmen, Cery mutlu bir şekilde sırıtıyordu. "Beni bulup oradan çıkarttı," dedi Cery kıza. "Her şey yoluna girecek"

Sonea soru soran gözlerle siyah cüppeli büyücüye baktı. Adamın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi. Yanından geçerek başıyla Osen'i selamladıktan sonra Yüksek Büyücüler'in

arasındaki merdivenlerden çıktı. Yönetici'nin üstündeki sandalyeye oturmasına hiç kimse ses çıkarmadı.

"Hangi sebeple bu karara karşı çıkıyorsunuz Yüce Lord?" diye sordu Osen.

Sonea odanın ayaklarının altında sallandığını hissetti. Dik dik siyah cüppeli büyücüye baktı.

Bu adam suikastçı değildi. Lonca'nın lideriydi...

"Aldatma sebebi ile," diye yanıtladı Yüce Lord. "Kız yalan söylemeye zorlanmış." Sonea sağından boğuk bir ses geldiğini duydu. Dönünce, Fergun'un yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Bir anda büyük bir zafer ve öfke hissederek siyah cüppeli büyücüyü tamamen unuttu ve parmağını Fergun'a doğru uzattı

"Bana yalan söyletti!" dedi Sonea. "Söylediklerini yapmazsam Cery'yi öldüreceğini söyledi." Her yönden şaşkınlık nidaları yükseldi. Sonea, Cery'nin sıkıca kolunu tuttuğunu fark etti. Dönüp Rothen'e baktı ve onunla göz göze gelince, adamın her şeyi anladığını fark etti. "Bir suçlama yapıldı," dedi Leydi Vinara.

Salon sessizleşti. Rothen konuşmak için ağzını açtı; ama sonra kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı.

"Sonea. Suçlamalarla ilgili yasayı biliyor musun?" diye sordu Lord Osen.

Sonea hatırlayınca nefesini tuttu. "Evet," diye yanıtladı, sesi titreyerek. "Gerçeği okuma?"

Osen başıyla onayladıktan sonra Yüksek Büyücüler'e döndü. "Gerçeği okumayı kim yapacak?"

Sessizlik oldu. Yüksek Büyücüler birbirlerine baktıktan sonra kafalarını kaldırıp Lorlen'e baktılar. Yönetici başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Gerçeği okumayı ben yapacağım."

Yönetici merdivenleri inerken Cery, Sonea'nın kolunu çekiştirdi. "Ne yapacak?" diye sordu fısıltıyla.

"Zihnimi okuyacak," dedi kız.

"Ah," dedi Cery, rahatlayarak. "Demek hepsi bu."

Şaşıran Sonea dönüp ona baktı. "Bu iş düşündüğün kadar kolay değil Cery." Çocuk omuzlarını silkti. "Bana oldukça kolaymış gibi geldi."

"Sonea."

Kafasını kaldırıp bakınca Lorlen'in yanına varmış olduğunu gördü.

"Bak, şuradaki Rothen, Cery," diyerek Rothen'i gösterdi, "iyi bir insandır. Onun yanına git." Cery başıyla onayladı, kızın kolunu sıktı ve ilerledi. Cery, Rothen'in yanına gidince kız, Lorlen'e döndü. Yönetici'nin yüz ifadesi ciddiydi.

"Kontrol'ü öğrenirken zihin paylaşımını tecrübe etmiştin," dedi. "Bu biraz daha farklı. Anılarını görmek isteyeceğim. Bana göstermek istediklerini diğer düşüncelerinden ayırmak için iyice yoğunlaşmalısın. Sana yardımcı olmak için sorular sorarak ilerleyeceğim. Hazır mısın?"

Sonea başını salladı. "Gözlerini kapa."

Söylenileni yapan Sonea, adamın ellerinin şakaklarına değdiğini hissetti.

— *Bana zihnindeki odayı göster.*

Ahşap duvarları ve kapıları çizerek, Lorlen'e odanın bir görüntüsünü gönderdi. Bir eğlenme hissi fark etti.

— *Ne kadar alçak gönüllü bir ev. Şimdi, kapıyı aç.*

Çift kanatlı kapıya dönen Sonea iradesi ile kapıları açtı. Dışarıda evlerin ve sokağın yerine karanlık uzanıyordu. Karanlığın içinde mavi cüppeli birisi duruyordu.

— *Merhaba Sonea.*

Lorlen'in görüntüsü gülümsedi. Karanlıkta uzun adımlar atarak yürüdü ve kapının önünde durdu. Elini uzatarak, başını salladı.

— *Beni içeri al.*

Sonea uzanıp adamın elini tuttu. Dokununca, odanın ayaklarının altında kaydığını hissetti.

— *Korkma veya endişelenme, dedi adam. Anılarına bakıp gideceğim. Bir duvara doğru ilerledi. Bana Fergun'u göster.*

Sonea duvara yoğunlaşarak bir tablo yarattı. İçine Fergun'un yüzünün bir görüntüsünü yerleştirdi.

— *Güzel. Şimdi bana sana yalan söyletmek için ne yaptığını göster.*

Fergun'un görüntüsünü hareketlendirmek hiç zor olmadı. Tablo bütün duvarı kaplayana kadar büyüdü. Şimdi tabloda Rothen'in konuk odası vardı. Fergun ona doğru yürüyüp önündeki masaya Cery'nin bıçağını koydu.

Bu bıçağın sahibini, hiç kimsenin bilmediği küçük, karanlık bir odaya kapattım... Görüntü bulanıklaştı ve sonra gerçeğinden daha büyük bir Fergun önlerinde diz çöküyordu. Söylediklerimi yaparsan, arkadaşını serbest bırakırım. Başıma iş açarsan, onu sonsuza kadar orada bırakırım... Bunu söylediğinde Yüksek Büyücülerin, gardiyanlığını bana vermekten başka seçeneği kalmayacak. Lonca'ya kabul edileceksin; ama seni temin ederim, bu uzun sürmeyecek. Benim için küçük bir iş yaptıktan sonra, ait olduğun yere gönderileceksin. Sende istediğini elde edeceksin, ben de. Bana yardım etmekle hiçbir şey kaybetmeyeceksin ama... hançeri aldı ve parmağını keskin tarafta gezdirdi, yardım etmezsen küçük arkadaşını kaybedeceksin.

Yanındaki varlıktan dalga dalga öfke yayılmaya başladığını hissetti. Dikkati dağılan Sonea, Lorlen'e göz attı ve tablo duvarın içine gömülerek kayboldu. Tekrar duvara dönerek tabloyu tekrar oluşturdu.

Anılarından Cery'nin kirli ve zayıf halini çekti. Tabloyu onunla ve hapsolduğu küçük hücre ile doldurdu. Tertemiz giysileri ile Fergun bir kenarda duruyordu. Tablodan dışarıya küflü yemek ve insan artıklarının kokusu yayılıyordu.

Bu sahne üzerine Lorlen'in görüntüsü başını salladı ve dönüp Sonea'ya baktı.

— *Bu rezil bir durum. Neyse ki Yüksek Lord bugün arkadaşını buldu.*

Siyah cüppeli büyücüden bahsedilince, Sonea resmin değiştiğini sezdi. Sonea resme doğru dönerken Lorlen bakışlarını takip etti ve nefesi kesildi.

— *Bu ne?*

Çerçevenin içinde, kandan sırılsıklam olmuş dilenci kıyafetleri giyen Yüce Lord duruyordu. Lorlen dönüp dik dik ona baktı.

— *Bunu ne zaman gördün?*

— *Haftalar önce.*

— *Nasıl? Nerede?*

Sonea duraksadı. Anılarını görmesine izin verirse, Lorlen izinsiz girip Lonca'yı gözetlediğini anlayacaktı. Adam zihnine bunu görmek için girmemişti ve onu dışarı iterse adamın yakınmayacağından emindi.

Ama bir parçası, adamın bunu görmesini istiyordu. Büyücülerin şu anda gizlice Lonca'ya girmiş olduğunu öğrenmelerinde bir sakınca yoktu. Ve Sonea gizemli siyah cüppeli büyücü ile ilgili bir cevap için ölüyordu.

— *Pekala. Şöyle başladı...*

Resim, Cery'nin Lonca'da ona yol tarif etmesini göstermek için değişti. Lorlen'in şaşkınlığını hissetti, sonra da görüntü bir sahneden diğerine atlarken hissettiği keyfi. Bir an pencerelerden gizlice bakıyor bir diğerinde ormanda koşuyor ve Cery'nin çalmış olduğu kitaplara bakıyordu. Lorlen'in neşelendiğini fark etti.

— *Jerrik'in kaybolan kitaplarının başına bunların geldiğini kim tahmin edebilirdi ki? Peki ya Akkarin?*

Sonea durakladı, bu anıyı göstermekte biraz isteksizdi.

— *Lütfen Sonea. Akkarin bizim liderimiz ve benim arkadaşım. Bilmek zorundayım. Yaralı mıydı?*

Bir ormanın anısını çağıran Sonea bunu tabloya yansıttı. Bir kez daha ağaçların arasında gri eve doğru ilerledi. Hizmetkâr göründü ve kız çalılarla duvarın arasında yere yattı. Kızı ızgaraya doğru çeken çınlama hayali odada yankılandı

Yüce Lord bir kez daha tablonun içinde duruyordu, bu kez siyah bir pelerin giymiş olarak. Hizmetkâr geldi ve kız Lorlen'in adamı tanıdığını

sezdi.

— *Takan.*

"Halloldu," dedi Yüce Lord, ardından kana bulanmış kıyafetleri ortaya çıkararak pelerinini çıkardı. Tiksintiyle üstündekilere baktı. "Cüppemi getirdin mi?"

Hizmetkâr mırıltıyla yanıt verince Yüce Lord dilenci gömleğini çıkarttı. Altında beline bağlı olan deri kemer ve hançer kesesi vardı. Üstünü fırçalayıp temizledi, sonra görüş alanından çıkıp siyah cüppeler içinde geri döndü.

Keseye uzanıp parıldayan bir hançer çekti ve onu bir havlu ile temizlemeye başladı. Bu noktada Sonea, Lorlen'den kafa karışıklığı ve şaşkınlık hissetmeye başladı. Yüce Lord kafasını kaldırıp hizmetkâra baktı. "Dövüş beni zayıflattı," dedi. "Gücüne ihtiyacım var."

Dizini yere koyan hizmetkâr kolunu uzattı. Yüce Lord bıçağı adamın derisine sürttü, ardından yaranın üstüne elini koydu. Sonea garip bir telaş hissinin yankısını hissetti.

— *Hayır!*

Üzerinden bir korku dalgası geçti. Lorlen'in duygularının gücü ile donakalan Sonea'nın konsantrasyonu dağıldı. Resim siyahlaştı ve tamamen yok oldu.

— *Olamaz! Akkarin olmaz!*

— *Ne oldu? Anlamıyorum. Ne yaptı?*

Lorlen duygularını kontrol etmeye çalışır görünüyordu. Adamın görüntüsü yavaş yavaş yok oldu ve Sonea zihninin terk edildiğini fark etti.

— *Sakın kımıldama ya da gözlerini açma. Onun yüzüne tekrar bakmadan önce bunu iyice düşünmeliyim.*

Birkaç kalp atımı süresince sessiz kaldı ve sonra varlığı geri döndü.

— *Gördüğün şey yasaklanmıştır, dedi adam. Bu bizim kara büyü dediğimiz şey. Bir büyücü bunu kullanarak, hayvan ya da insan, yaşayan herhangi bir*

canlıdan güç çekebilir. Akkarin'in bunu kullanıyor olması... inanılmayacak kadar korkunç. O güçlü, hatta hepimizden daha güçlü... Ah! Olağanüstü gücünün sebebi bu olmalı! Eğer öyle ise bu çirkin sanatlar ile daha dışarıdan dönmeden önce ilgilenmeye başlamış olmalı...

Lorlen bunu düşünürken durakladı.

― *Yeminini bozmuş. Unvanı elinden alınıp sürülmeli. Eğer bu güçleri öldürmek için kullanmışsa, cezası ölümdür... ama...*

Sonea, Lorlen'in kederini hissetti. Tekrar uzun bir sessizlik oldu.

― *Lorlen?*

Kendine gelmiş gibi görünüyordu.

― *Ah, üzgünüm Sonea. Çıraklığımızdan beri arkadaşız. O kadar yıl... ve böyle bir şeyi ben keşfediyorum...*

Tekrar konuştuğunda düşüncelerinin ardında soğuk bir kararlılık vardı.

― *Onu sürmeliyiz ama şimdi olmaz. Akkarin çok güçlüdür. Eğer onu suçlarsak bize karşı koyacaktır. Kolaylıkla kazanabilir ve her öldürdüğü kişi onu daha da güçlendirecektir. Sırrı açığa çıkınca suçunu saklamak için hiçbir sebebi olmayacaktır ve ayrım yapmadan yoluna çıkan herkesi öldürecektir. Bütün şehir tehlikede olacaktır.*

Adamın anlattıkları yüzünden şok olan Sonea titredi.

― *Korkma Sonea, diyerek yatıştırdı onu Lorlen. Bunun olmasına izin vermem. Onu yenebileceğimiz güce ulaşmadan onunla yüzleşemeyiz. O zamana kadar, hiç kimsenin bunu öğrenmesine izin vermemeliyiz. Gizlilik içinde hazırlanmalıyız. Bu da, bundan asla kimseye bahsetmemen gerektiği anlamına geliyor. Anlıyor musun?*

― *Evet. Ama... Lonca'nın lideri olarak kalmasına izin vermek zorunda mısınız?*

― *Ne yazık ki evet. Yeterince güçlü olduğumuzu bilene kadar bütün büyücüleri bir araya toplamalıyım. Çabuk hareket etmeliyim, onu şüphelendirmeden. O zamana kadar, bunu sadece sen ve ben bilebiliriz.*

— *Anlıyorum.*

— *Varoşlara dönmek istediğini biliyorum Sonea ve bu keşif ayrılma kararını kuvvetlendirdi ise hiç şaşırmam. Ama kalmanı istemek zorundayım. Zamanı geldiğinde alabileceğimiz bütün yardımı almalıyız. Ayrıca, onun için çekici bir kurban olabileceğinden korkuyorum. Büyük bir potansiyele sahip olduğunu biliyor. Güçlü bir büyü kaynağı olabilirsin. Güçlerin bağlanmışken ve kara büyü ile öldürüldüğünü anlayabilecek herkesten uzak yaşarken mükemmel bir kurban olursun. Lütfen hem bizim hem de kendi iyiliğin için bizimle kal.*

— *Burada onun burnunun dibinde yaşamamı mı istiyorsun?*

— *Evet. Burada çok daha güvende olursun.*

— *Eğer siz, Hırsızlar'ın yardımına rağmen beni kolay bulamadıysanız o nasıl bulabilir ki?*

— *Akkarin hepimizden daha iyi sezgilere sahiptir. Güçlerini kullanmaya başladığını ilk o hissetmişti. Seni kolayca bulmasından korkuyorum.*

Adamın gerçekten de onun güvenliği için endişelendiğini hissetti. Lonca'nın Yönetici'siyle nasıl tartışabilirdi ki? Eğer adam onun tehlikede olduğuna inanıyorsa, büyük olasılıkla haklıydı.

Başka seçeneği yoktu. Kalmak zorundaydı. İlginç olanı ise öfke veya hayal kırıklığı değil rahatlama hissetmesiydi. Cery ona büyücü olursa kendini bir hain olarak görmemesi gerektiğini söylemişti. Büyüsünü kullanmayı öğrenecekti, İyileştirme becerilerinde usta olacaktı ve belki bir gün bilgilerini geride bıraktığı insanlara yardım etmek için kullanabilirdi. Ayrıca Fergun gibi, varoşluların Lonca'ya katılmaması gerektiğini düşünen büyücülere karşı gelmek eğlenceli olacaktı...

— *Evet, diye gönderdi. Kalacağım...*

— *Teşekkür ederim Sonea. O zaman bu sırrı emanet edebileceğimiz bir kişi daha var. Rothen gardiyanın olarak tekrar zihnine girmek zorunda kalabilir, özellikle de sana Şifa öğretirken. Bana bugün gösterdiklerini görebilir. Rothen'e Akkarin'den bahsetmeni ve bugün sana söylediklerimi ona da söylemeni istiyorum. Onun güvenilir birisi olduğunu biliyorum.*

— *Peki.*

— *Güzel. Şimdi seni bırakacağım ve Fergun'un suçunu doğrulayacağım. Akkarin'e karşı korku göstermemeye çalış. Yardımı olacaksa ona hiç bakma ve düşüncelerini derinde tutmaya çalış.*

Adamın ellerinin şakaklarından çekildiğini hisseden Sonea gözlerini açtı. Lorlen ona ciddi bir şekilde bakıyordu. Gözleri parlıyordu. Sonra yüz ifadesi yumuşadı ve Yüksek Büyücüler'e döndü.

"Kız doğru söylüyor," dedi.

Lorlen'in sözlerini şoke olmuş bir sessizlik izledi, hemen ardından Salon şaşkınlık nidaları ve sorularla çınlamaya başladı. Lorlen elini kaldırdı ve salon tekrar sessizleşti. "Lord Fergun bu genç adamı hapsetmiş," diyerek Cery'yi gösterdi Lorlen, "bana ana kapılara kadar eşlik edeceğini söyledikten sonra. Onu Lonca'nın altındaki bir odaya kilitlemiş; ardından Sonea'ya, onun hikâyesini doğrulamak için bu Duruşma'da yalan söylemezse arkadaşını öldüreceğini söylemiş. Adaylığını kazanarak, kızı kurallarımızdan birini çiğnemeye zorlamaya niyetliymiş, böylece kız resmi olarak atılacakmış."

"Nedeni" diye tısladı Leydi Vinara.

"Sonea'nın anladığı kadarıyla," diye yanıtladı Lorlen. "bizi Evler'den olmayanlara Lonca'da bir yer önermekten caydırmak için."

"Kız zaten ayrılmak istiyordu."

Bütün gözler Fergun'a döndü. Cüretkar bir şekilde Yüksek Büyücüler'e bakıyordu. "Biraz çizgiyi aştığımı kabul ediyorum," dedi, "ama ben sadece Lonca'yı kendisinden kurtarmak istedim. Lonca'da hırsızlara ve dilencilere kucak açmamızı istiyorsunuz. Hem de bizim, Evler'in, hatta hizmet ettiğimiz Kral'ın bunu kabul edip edemeyeceğini düşünmeden. Bir dilenci kızı Lonca'ya almak önemsiz gözükebilir, peki ya sonra?" Sesi yükseldi. "Daha fazlasını mı kabul edeceğiz? Hırsızlar Loncası mı olacağız?"

Salon'da bir mırıltı dolaştı ve Sonea her iki taraftaki büyücülere baktığında bazı kafaların sallanmakta olduğunu gördü.

Fergun ona bakıp gülümsedi. "Eve dönebilmek için güçlerinin bağlanmasını istiyordu. Lord Rothen'e sorun. Bunu inkar etmeyecektir. Yönetici Lorlen'e sorun. Ondan zaten yapmak istemediği hiçbir şeyi istemedim."

Sonea yumruklarını sıktı. "Zaten yapmak istemediğim hiçbir şey mi?" dedi kız. "Ben Çırak Yemini etmek ve ardından da bozmak istemiyordum. Yalan söylemek istemiyordum. Arkadaşımı hapsettin. Onu öldürmekle tehdit ettin. Sen..." Aniden, bütün gözlerin onu izlediğinin farkına vararak durdu. Derin bir nefes alıp Yüksek Büyücüler'e döndü. "Buraya ilk geldiğimde uzunca bir süre sizin aslında..." bir an durakladı. Ana Salon'da büyücüleri karşısında onlara hakaret sayılabilecek isimler takmak üzere durduğunu fark etti ve bu görüntü hiç hoşuna gitmedi. Bunun yerine Fergun'a dönüp onu gösterdi. "Ama o hayatım boyunca bana büyücülerle ilgili söylenen her şeyi doğru çıkarıyor." Sözlerinin ardından bir sessizlik oldu. Lorlen, kızı ciddiyetle süzdü sonra yavaşça başıyla onayladı ve Fergun'a döndü.

"Birçok suç işlediniz, Lord Fergun," dedi Yönetici. "Bazıları oldukça ciddi. Sizden bir açıklama yapmanızı istememe gerek yok, bunu şimdiden gayet iyi başarmış durumdasınız.

Yaptıklarınızı görüşmek ve cezanıza karar vermek için, üç gün içerisinde bir Duruşma yapılacak. Bu süre içerisinde, soruşturmalarımızda işbirliği yapmanızı öneririm."

Osen'in yanından geçip, Yüksek Büyücüler'in arasındaki merdivenleri çıktı. Yüce Lord dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Lorlen'i izledi. Sonea, Lorlen'in bu bakışlar altında hissettiğini tahmin ettiği karmakarışık duyguları düşününce ürperdi.

"Görüşmek için toplandığımız konu artık gereksizdir," diye duyurdu Lorlen. "Bu yüzden

Sonea'nın gardiyanlığı Lord Rothen'e verilmiştir. Bu Duruşma sona ermiştir."

Büyücüler yerlerinden kalkarken Salon konuşmalar ve ayak sesleri ile doldu. Sonea gözlerini kapayıp iç geçirdi. *Bitti!*

Ardından Akkarin'i hatırladı. *Hayır, bitmedi,* diye düşündü. *Ama şu anda bu konuda endişelenmeme gerek yok.* "Bana söylemeliydin Sonea."

Gözlerini açan kız, yanında Cery'yle önünde dikilen Rothen'i gördü. Kız başını eğdi. "Özür dilerim."

Rothen ona hızlıca sarılınca şaşırdı. "Özür dileme," dedi Rothen. "Koruman gereken bir arkadaşın vardı." Dönüp Cery'ye baktı. "Gördüğünüz davranış yüzünden sizden Lonca adına özür diliyorum."

Cery gülümseyip umursamaz bir tavırla elini salladı. "Eşyalarımı geri verirseniz, hepsini unuturum."

Rothen kaşlarını çattı. "Neyin eksik?"

"İki hançer, birkaç bıçak ve aletlerim."

"Alet mi?" diye sordu Rothen. "Maymuncuklar."

Rothen, Sonea'ya bakıp bir kaşını kaldırdı. "Şaka yapmıyor, değil mi?" Kız muzipçe gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Ah! Ne yapabileceğime bir bakayım." Rothen iç geçirdi, ardından Sonea'nın omzunun üstünden baktı. "Ah! işte Hırsızlar'ın yöntemlerine daha aşina olan bir adam... Lord Dannyl." Omzunda hafif bir dokunuş hisseden Sonea döndüğünde, uzun boylu büyücünün kendisine gülümsediğini gördü.

"Aferin!" dedi Dannyl, Sonea'ya. "Bana ve bütün Lonca' ya büyük bir hizmette bulundun."

Rothen çarpıkça gülümsedi. "Oldukça neşeli gözüküyorsun Dannyl?"

Dannyl arkadaşına kendini beğenmiş bir edayla baktı. "Fergun hakkında kim haklıymış bakalım?"

İç geçiren Rothen başını salladı. "Sen!"

"Şimdi ondan neden bu kadar çok nefret ettiğimi anladın mı?" Cery'yi görünce Dannyl'in ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Sanırım Hırsızlar seni arıyor. Bana Sonea'nın bir arkadaşının nereye kaybolduğunu bilip bilmediğimi soran bir mesaj yollamışlardı. Oldukça endişeli görünüyorlardı."

Cery uzun boylu büyücüye düşünceli bir biçimde baktı. "Mesajı kim göndermiş?"

"Gorin adında bir adam."

Sonea kaşlarını çattı. "Demek Lonca'ya beni nerede bulacaklarını söyleyen Faren değil Gorin'di."

Cery dönüp dik dik kıza baktı.

Kız omuzlarını silkti. "Başka yaptıkları iyi bir şeydi."

"Konu bu değil." Cery'nin gözlerine bir parıltı girmişti. Ne düşündüğünü tahmin eden Sonea gülümsedi.

Onu gerçekten seviyorum, diye düşündü birdenbire. *Ama şu anda bu sadece bir dost sevgisi.* Belki de son aylarda yaşadıkları olaylar olmadan birlikte zaman geçirirlerse, daha farklı bir sevgiye dönüşebilirdi. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Artık Lonca'ya katılıyordu ve o da büyük bir olasılıkla Hırsızlar'ın yanına dönüyordu. Bu yüzden küçük bir pişmanlık hissetti fakat bunu bastırdı.

Etrafa göz gezdiren Sonea, salonun neredeyse boş olduğunu görünce şaşırdı. Fergun hâlâ yakınlarında bir grup büyücünün arasında duruyordu. Ona bakarken adam kızın bakışlarını fark etti ve dudakları küçümseme ile büküldü.

"Şunlara bakın," dedi adam. "Biri dilencilerle diğeri de Hırsızlarla arkadaşlık ediyor." Yanındakiler kıkırdadı.

"Onun bir yerlere kilitlenmesi falan gerekmiyor mu?" diye sordu Sonea yüksek sesle. Rothen, Dannyl ve Cery dönüp Fergun'u süzdüler.

"Hayır," diye karşılık verdi Rothen. "Gözlem altında tutulacak; ama eğer yaptıklarından pişman gözükürse sürülmeme şansı olduğunu biliyor. Büyük olasılıkla, kimsenin yapmak istemediği bir göreve verilecektir, tahminen birkaç yıl boyunca uzak bir yerlerde çalışmak gibi."

Fergun kaşlarını çattı ve topukları üzerinde dönüp uzaklaştı. Arkadaşları da onu takip ettiler. Dannyl'in gülümsemesi genişledi fakat Rothen başını

üzüntü ile salladı. Cery omuz silkerek Sonea'ya döndü. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Sonea gitmekte özgür," dedi Rothen. "Ama bir ya da iki gün daha kalmak zorunda kalacak.

Yasadan dolayı, varoşlara dönmeden önce güçlerinin bağlanması gerekiyor."

Cery kaşlarını çatarak kıza baktı. "Bağlamak mı? Büyünü mü bağlayacaklar?"

Sonea kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Rothen kaşlarını çatıp dikkatle kıza baktı. "Hayır mı?"

"Elbette hayır. Bu beni eğitmeni biraz zorlaştırırdı, değil mi?"

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten kalıyor musun?"

"Evet." Gülümsedi. "Kalıyorum."

Son Söz

Masanın üstündeki boşlukta bir ışık zerresi süzülüyordu. Küre bir bebek kafası boyutlarında olana dek yavaşça büyüdü, daha sonra tavanın yakınında süzülmek için yükseldi.

"İşte bu kadar," dedi Rothen. "Bir ışık küresi yaptın."

Sonea gülümsedi. "Şimdi kendimi gerçek bir büyücü gibi hissediyorum."

Rothen ona baktı ve kalbinin ısındığını hissetti. Kız bu kadar keyif alırken, ona büyü öğretme dürtüsüne karşı koymak zordu gerçekten

"Bu öğrenme hızınla Akademi'de derslere başladığında diğer çıraklardan haftalarca önde olacaksın," dedi Rothen. "En azından büyüde... Ama..." Sandalyesinin yanındaki kitap yığınına uzanıp onları düzenlemeye başladı. "Hesaplama becerin çok düşük." dedi katı bir şekilde. "Biraz gerçek işlerle uğraşmanın vakti geldi artık."

Sonea başını eğip önündeki kitaplara baktı ve iç geçirdi. "Keşke kalmaya karar vermeden önce bana yapacağın bu işkencelerden haberdar olsaydım."

Rothen kıkırdayarak bir kitabı, masa üzerinde kaydırarak kıza doğru itti. Durakladı, ardından kıza bakıp gözlerini kıstı.

"Henüz soruma yanıt vermedin."

"Hangi soruna?"

"Kalmaya ne zaman karar verdin?"

Kitaba uzanan el donakaldı. Sonea kafasını kaldırıp adama baktı. Kızın gülümsemesi gözlerine yansımıyordu.

"Kalmam gerektiği aklıma gelince," dedi kız.

"Bak Sonea." Rothen kıza doğrulttuğu parmağını salladı. "Bana kaçamak yanıtlar verme."

Sonea arkasına yaslandı. "Duruşma'da karar verdim," dedi. "Fergun vazgeçeceğim şeyi fark ettirdi bana ama yine de fikrimi değiştiren bu değildi. Cery eve dönmeyi düşündüğüm için bir aptal olduğumu söyledi. Bunun da yardımı oldu."

Rothen güldü. "Arkadaşını sevdim. Yaptıklarını onaylamıyorum ama onu gerçekten sevdim." Sonea başını salladıktan sonra dudaklarını büzdü. "Rothen, birisinin bizi duyma şansı var mı?" diye sordu. "Hizmetkârlar? Diğer büyücüler?" Adam kafasını iki yana salladı. "Hayır." Kız öne doğru eğildi. "Kesinlikle emin misin?"

"Evet," dedi adam.

"Sana..." durakladı, sandalyesinden kayarak adamın yanına diz çöktü, sesi fısıltıya dönüştü.

"Lorlen'in sana anlatmam gerektiğini söylediği bir şey var...

Ekler

Lord Dannyl'in Varoş Argosu Rehberi

Kan Parası: Suikast için yapılan ödeme

Sepetlemek: Red/reddetmek (bizi sepetleme)

Şapkacı: Genelevleri yöneten kişi

Tıkladı: Gerçekleşti

Müşteri: Bir Hırsız'a borcu veya onunla anlaşması olan kişi

Marka: Fahişe

Bitik: Öldürülmüş

Sersemletmek: Sessiz kalma yönünde ikna etmek

Gübrekafa: Aptal

Süzmek: Gözetlemek

Tutuşmuş: Kızgın (o konuda resmen tutuştu)

Balık tutmak: Teklif etmek/sormak/aramak (Ayrıca Balık Muhafızlardan kaçan kişi)

Eldiven: Rüşvet verilebilir veya bir Hırsız'ın kontrolünde olan muhafız

Altın Madeni: Oğlanlardan hoşlanan erkek

İyi Gidiş: Mantıklı bir deneme

Alınmış: Yakalanmış

Büyükanne: Pezevenk

Bağırsakçı: Çalıntı eşya satıcısı

Ağırlar: Önemli kişiler

Kardeş: Bir Hırsız'ın en yakını ve en güvendiği kişi

Bıçak: Suikastçi/Kiralık katil

Elçi: Bir tehdit mesajını taşıyan veya ileten kişi

Bakmak: Saklamak (Kendi işine bak/senin için buna bakarım)

Maşrapa: Ağız (Bol için bir kap gibi)

Dışarıda: Aramakta

Çakmak: Fark etmek/anlamak

Tekneci: Kaçakçı

Sağ kollu: Güvenilir/Kalbi doğru yerde

İp: Özgürlük

Pürüz: Bela (İşte biraz pürüz çıktı)

Parlamak: İlgi (onun için parlıyorum)

Arz etmek: Takdim etmek

Meydan: İzin

Squimp: Hırsızlar'a kazık atan kişi

Stil: İş yapma tarzı

Ebelemek: Fark etmek (ayrıca ebe; genellikle gizli olarak casusluk yapan kişi)

Hırsız: Bir suç örgütünün lideri

Gözcü: Birini yada bir şeyi gözetlemek üzere görevlendirilmiş kişi

Vahşi Zor Ziyaretçi: Evlere giren hırsız.

Terimler Sözlüğü

HAYVANLAR

Aga Güvesi: Kumaş yiyen böcekler

Anyi: Küçük dikenleri olan bir deniz memelisi

Ceryni: Küçük rodent

Enka: Boynuzlu evcil hayvan, eti için yetiştirilir

Eyoma: Deniz sülüğü

Faren: Örümcekgillerin genel adı

Gorin: Eti ve vagon, mavna çekmesi ya da yük taşıması için beslenen büyük evcil hayvan

Harrel: Eti için beslenen küçük evcil hayvan

Limek: Vahşi yırtıcı bir köpek türü

Mullook: Vahşi geceleri avlanan bir kuş türü

Rassook: Eti ve tüyleri için beslenen evcil kuş

Ravi: Ceryniden daha büyük bir tür rodent

Reber: Yünü ve eti için beslenen evcil hayvan

Bitki özü sineği: Ormanlık alan sineği

Şevli: Zehirli bir tür kertenkele

Squimp: Yemek çalan sincap benzeri hayvan

Zili: Bazen evcil hayvan olarak da beslenen küçük zeki memeli

BİTKİLER/YİYECEKLER

Anvivope asması: Zihinsel yansıtmaya duyarlı bir bitki

Bol: Tugordan yapılan güçlü bir içki. (Nehir pisliği anlamına da gelir)

Brasi: Küçük tomurcuklu yeşil yapraklı bir bitki

Chebol sosu: Boldan yapılan yağlı et sosu

Crots: Büyük mor fasulye

Curem: Hafif, lezzetli bir baharat

Curren: Kuvvetli bir aromaya sahip işlenmemiş bir tür hububat

Dall: Turuncu tohumlu eti olan ekşi, uzun meyva

Gan-gan: Lan'dan gelen çiçekli bir çalı

İker: Afrodizyak özellikleri ile ünlü uyarıcı ilaç

Jerras: Uzun sarı fasulye

Kreppa: Kötü kokulu şifalı bir bitki

Marin: Kırmızı bir turunçgil türü

Manyo: Çiçek soğanı

Myk: Zihni etkileyen bir ilaç

Nalar: Tadı acı olan bir kök türü

Pachi: Tatlı gevrek bir meyve

Papea: Karabiber benzeri bir baharat

Piorres: Küçük çan şekilli meyve

Raka / Suka: Kızartılmış fasulyeli uyarıcı içecek, Sachaka kökenlidir

Sumi: Acı bir içki

Telk: Un yapmak için ezilebilen, küçük parçalara kırılabilen, ya da olduğu gibi pişirilebilen bir hububat türü

Tenn: Yabani havuç benzeri kök bitki

Tugor Vare: Şarapların çoğunun üretildiği meyve

GİYİM VE SİLAHLAR

İncal: Kare sembol, aile kalkanının aksine giysi koluna veya manşetine dikilir

Kebin: Muhafızlar tarafından kullanılan, saldırganın bıçağını yakalamak için tasarlanmış bir ucunda kanca bulunan demir çubuk

Uzun ceket: Ayak bileğine kadar gelen ceket

YAŞAM YERLERİ

Hamam: Banyo imkânlarını ve diğer tımarlama servislerini satan kurum

Bolevi: Bol ve kısa süreli yatacak yer satan kurum

Mayaevi : Bol üreticisi

Kalımevi: Bir aileye kiralanan ev yada oda

MÜTTEFİK ÜLKELER

Elyne: Konum ve kültür olarak Kyralia'ya en yakın ülke. Kyralia: Ilıman bir ikilimi vardır. Lonca'nın bulunduğu ülke